

Zes dagen in de winter

Paul Doorenbosch.

Hoofdstuk 1.

Het was ochtend. Door een kier tussen de gordijnen viel een straal zonlicht de slaapkamer in. De radiowekker op de grond naast het bed stond op 9.32 uur. Als je met je oor tegen de deur die de slaapkamer van de gang scheidde zou gaan staan, dan kon je daar zachtjes gesnuif en gesnuffel horen. Maar dat was niet eens nodig. Tegen de deur klonk plots een krachtig gekrab. Kennelijk zat de deur niet goed in het slot, want met een luide klik schoot hij open en een beest met lange haren duikelde de drempel over. Dat was Pietertje.

Pietertje was een vrij kleine, grijsbruine hond, een vrouwtjeshond met een mannetjesnaam. Dat was zo gekomen omdat haar baas niet goed had gekeken of het jonge hondje een teef of een reu was toen hij het was gaan uitzoeken bij een vriend van hem. Die vriend had een grote hondenmand staan, waarin wel zeven van die hondenbabies elkaar verdrongen bij de tepels van de moeder. De puppy had van haar nieuwe baas al een naam gekregen, voordat hij eraan had gedacht om eens goed te kijken van welk geslacht zijn nieuwe aanwinst was. Toen hij zag dat het een vrouwtje was, kon hij zo gauw geen andere naam meer verzinnen. Daarom was het Pietertje gebleven, ook al zei bijna iedereen, dat hij het gek vond, zo'n naam voor een vrouwtjeshond.

'Klabam', de deur sloeg met een harde klap tegen de muur. Pietertje nam een aanloop en sprong bovenop het bed van haar baas. Midden over de hobbel die onder het dekbed lag liep ze naar het hoofdeinde. Haar baas bleef met zijn hoofd half onder het kussen gewoon doorslapen. Dat leek tenminste zo. Pietertje keek het een paar seconden aan, maar duwde toen resoluut haar snuit onder het kussen en gaf een paar likken over het gezicht van haar baas.

'Gadverdamme, vieze kwijler!'

Peter, Pietertjes baas, ging met een ruk geschrokken rechtop zitten. Door die beweging viel Pietertje van het bed. Ze probeerde zich nog vast te klampen in het dekbed, maar dat hielp haar niet. Ze kwam op de vloer terecht en het dekbed gleed over haar kop. Eén secondetje was het stil, toen begon Pietertje zich met veel gegrom te bevrijden van die tent en holde ze angstig, met de pluimstaart tussen de benen, de kamer uit.

Pietertjes baas zat met zijn grote, harige bovenlijf recht overeind in zijn bed. Hij krabde zich wellustig, terwijl hij hartgrondig gaapte. Vervolgens liet hij zich met een plof weer achterover vallen en griste met één hand het dekbed van de grond. Zuchtend en kreunend deed hij zijn ogen dicht. Maar niet voor lang. Hij draaide zich om en even later weer terug, hij deed zijn hoofd onder het dek, hij stak een been aan de zijkant onder het dek uit, trok het weer terug, draaide zich opnieuw om en deed zijn ogen maar weer open. Pietertje, die haar kop alweer voorzichtig om de hoek van de deur had gestoken, trok die ijlings terug toen ze dat zag.

'Pietertje, Pietertje, kom eens hier,' klonk het zachtjes. Pietertjes baas probeerde te fluiten, maar er kwam slechts een vreemd gepiep uit zijn droge mond. De hond, die haar naam had gehoord, kwam opnieuw om de kamerdeur loeren om te zien of de kust veilig

was.

'Ja, kom maar, ik doe je niks, hoor!'

Eerst nog wat aarzelend, maar toen ze begreep dat er geen gevaar was met vlugge sprongetjes en met haar staart in de hoogte huppelde ze naar het bed. Ze ging met haar kop tegen de bedrand staan precies onder de plek waar de hand van haar baas lag. En ja hoor, de hand kroelde flink door de haren van haar kop. Ze knorde van genoegen.

Peter schoof de gordijnen een stukje open. Zijn bed stond pal voor het raam en als hij zijn hoofd een stukje oprichtte, kon hij zo naar buiten kijken. Maar die dag ging dat niet. De onderkant van het raam zat helemaal vol met plaksneeuw. Daarboven was een helblauwe lucht te zien. De kamer was opeens vol zonlicht. Weliswaar wat fletsjes, maar toch voldoende sterk om er voor te zorgen dat Peter zijn ogen even moest dichtknijpen.

'Ah, eindelijk sneeuw, Pietertje!' riep hij uit, 'we gaan er een leuke dag van maken. Maar ga jij eerst de krant maar eens halen. Hé, Pietertje, ga de krant eens halen!'

Pietertje keek naar hem op. Haar ogen hadden de overbekende trouwe bruine hondenogenkleur.

'Hé, hup, de krant!!!! Krant, ga de k r a n t halen, hup!'

Peter gaf het beest een duw in de richting van de kamerdeur. Pietertje begon zich met vier poten schrap te zetten, maar begreep toen kennelijk dat er iets van haar verwacht werd.

Pietertjes baas hoorde de traptreden kraken toen het hondje naar beneden ging, maar daarna bleef het geruime tijd stil.

'Pietertje, Pietertje!'

Luid blaffend kwam het hondje prompt de trap weer opgerend. Maar zonder de krant!

'Stomme hond,' zei haar baas, maar het klonk niet boos. Al een half jaar lang probeerde hij Pietertje zo ver te krijgen, dat ze op de ochtenden dat hij niet weg hoefde de krant voor hem ging halen. Maar Pietertje deed dat niet. Ze keek wel mooi uit. Zij haalde geen kranten, ze haalde geen post en ze zette trouwens ook geen thee!

'Gelijk heb je,' bromde haar baas, 'ik zou het ook niet doen als ik een hond was. Maar ja, voor mij zou het wel gemakkelijk zijn als je er niet zo moeilijk over deed.'

Hij draaide de radiator open, nadat hij snel een dikke trui had aangetrokken. Met Pietertje op zijn hielen daalde hij de trap af. Vervolgens deed hij een plas en zette de deur even op een kier om Pietertje de kans te geven zichzelf uit te laten. Met een kop koffie en een bruine boterham met kaas ging hij aan de keukentafel zitten om naar het nieuws op de radio te luisteren. Door het raam zag hij Pietertje af en toe voorbij rennen, helemaal hoteldebotel van de sneeuw.

De morgen brachten Pietertje en haar baas voornamelijk door met wat luieren. Pietertje was na een half uurtje in de sneeuw gedold te hebben weer binnengekomen en was onder de tafel in slaap gevallen. Haar baas had een rondje rond het huis gemaakt, daarna had hij het huis gestofzuigd en de afwas van de vorige dag gedaan. De rest van de ochtend had hij zitten lezen. Nadat hij tussen de middag gebakken eieren met kaas had gegeten, trok hij drie paar sokken over elkaar aan en stapte in zijn laarzen. Op zijn kop zette hij een zwarte muts. Zijn dikste jas aan, een wollen, bontgekleurde sjaal om en hij was klaar om de kou te trotseren.

Peter deed de deur open. Hij knipperde even door de zon, die op de helder witte sneeuw schitterde. In zijn gehandschoende linkerhand hield hij een boodschappentas. Hij stak zijn hand op naar de buurvrouw, die voor het raam stond. Zo'n driehonderd meter verder lag de straatweg, waarop vandaag nauwelijks verkeer reed. Deze weg was niet zo belangrijk, waarschijnlijk was hij daarom nog niet schoongeveegd.

'Hallo, buurvrouw, hoe vind je het zo?'

'Niks gedaan, hoor, misschien leuk voor kinderen, maar voor mij hoeft het niet. Daar ben ik te oud voor. En m'n man kan in die gladdigheid helemaal niet vooruit komen met zijn stok.'

De oude vrouw, die het raam geopend had, schudde mismoedig haar grijze hoofd.

'Ga je naar het dorp?'

'Ja, buurvrouw, anders heb ik morgen niets te eten.'

'Ach, wil je voor mij wat brood meenemen? Aardappels en groenten en de rest heb ik genoeg, maar het brood is op en veel puf om te gaan bakken heb ik ook niet. Je was toch niet van plan met de auto te gaan, hè, zo'n gladdigheid!'

'Dat zal wel meevallen, denk ik, buurvrouw, maar ik was toch van plan om maar te gaan lopen. Het is veel te mooi weer. Pietertje en ik gaan door de velden en door het bos. Veel langer dan een uurtje zal ik er tot het dorp niet over doen. Ja, dat brood, dat zal ik voor je meenemen. Tot straks. Ik kom wel even aan als ik terug ben. En doe de groeten aan de buurman.'

'Jawel hoor, ik zal 't doen. Een prettige wandeling.'

Ze sloot het raam en keek hem na.

Pietertje was inmiddels een eind weggelopen. Omdat ze de andere kant op moesten, floot Peter haar met twee vingers tussen zijn lippen terug. Af en toe tot haar buik in de sneeuw wegzakkend kwam het hondje aangesprongen. Samen gingen ze op weg, dwars door de besneeuwde velden, waar hier en daar nog wat schapen stonden. In de verte schurkte een pony zijn nek langs de stam van een kale knotwilg. Achteraan de weilanden gekomen moesten ze via een brede plank een beekje oversteken. Op wat sporen van hazen, konijnen en vogels na was de sneeuw ongerept.

Hoofdstuk 2.

Het dorp waar Sara woonde was niet groot. Er was een bakker, een slager en een winkel waar je potten, pannen, vorken, messen en dat soort spullen kon kopen en er was een supermarkt. Aanvankelijk waren veel mensen uit het dorp boos geweest toen de nieuwe grote supermarkt geopend werd. Toch waren ze er al snel hun boodschappen gaan halen. Het was er goedkoper en ze hoefden niet drie, vier keer winkel in en winkel uit om al hun boodschappen bij elkaar te krijgen. Veel kleine winkels in het dorp kregen daardoor echter te weinig klanten en hadden moeten sluiten.

Sara's vader was chef in de melkfabriek, die door de boeren uit de omgeving was opgericht. Het huis van haar ouders stond vlak naast de melkfabriek. Dat was niet altijd even leuk. Het stonk er nogal eens naar zure melk en 's ochtends begonnen de melkwagens al vroeg te rijden, wat een gigantische herrie veroorzaakte.

Sara was die morgen met haar verkeerde been uit bed gestapt. Of eigenlijk was haar slechte bui gisteren al begonnen. Met veel moeite was ze de afgelopen dagen doorgekomen. Eerst twee kerstdagen en daarna nog een afschuwelijke zondag. Verschrikkelijk saai! Ze had steeds haar keurigste kleren moeten dragen. Ze had netjes moeten zitten en pootjes moeten geven als er ooms en tantes op bezoek kwamen of als ze zelf op visite gingen. En al die neefjes en nichtjes die ze daarbij ontmoet had, ze wilde er liever maar niet meer aan denken, zulke slome donders.

Voortdurend had ze toch maar haar best gedaan om zich goed te gedragen, want anders zouden haar vader en moeder haar misschien nog verboden hebben om uit logeren te gaan. Daarvoor alleen had ze het volgehouden. Ze zou bij haar jongste oom mogen logeren. Hij heette Joep. Hij was een halfbroer van haar vader, maar leek in de verste verte niet op hem. Grootvader was twee keer getrouwd geweest. Sara vond het altijd wat moeilijk om dat precies uit te leggen aan haar vriendinnen. Toen de moeder van haar vader was gestorven, was grootvader later nog een keer getrouwd met de vrouw die zij nu oma noemde. Sara deed dat eigenlijk meer om haar te plagen, want oma was maar drie jaar ouder dan haar eigen moeder. Kijk, en die oma had ook een kind gekregen, en dat was haar oom Joep.

Joep was heel veel jonger dan Sara's vader en eigenlijk, maar dat zei Sara nooit hardop, vond ze hem ook wel aardiger dan haar vader. Ze wist wel dat dat niet zo eerlijk was. Haar vader, daar had ze iedere dag mee te maken en met Joep maar zo af en toe. Daarom was het voor hem ook niet zo moeilijk om aldoor aardig te zijn. Sara gaf diep in haar hart toe, dat ze zelf ook vaak veel minder aardig was tegen haar vader dan tegen Joep.

Joep werkte bij de radio. Hij had de beide kerstdagen moeten werken en zou verder tot nieuwjaar vrij hebben. Er waren echter zo veel van zijn collega's ziek geworden, dat hij plots had moeten invallen. De radio moest blijven uitzenden. Gisteravond, Sara had haar koffer al ingepakt, had hij opgebeld met het slechte nieuws. Dus, weg logeerpartij, weg leuke vakantie in dat grote huis bij de duinen. Sara was heel kwaad geworden op haar moeder, zomaar, terwijl die nog wel zo haar best had gedaan om iets leuks te verzinnen, dat ze dan wel in haar vakantie kon gaan doen. Razend was Sara geweest, geschreeuwd had ze, dat iedereen gemeen en rot was, tot haar vader haar naar bed had gestuurd.

's Avonds laat was moeder nog haar kamer binnengekomen. Sara had er toen al weer erg de pest over in, dat ze zich zo gedragen had, terwijl er niemand was die er iets aan had kunnen doen. Ze had er echter niet toe kunnen komen om iets tegen haar moeder te zeggen. Ze had maar net gedaan of ze sliep. Alleen een nasnikje af en toe had ze niet kunnen onderdrukken. Ze dacht dan ook niet dat moeder geloofd had, dat ze al sliep. Moeder had echter niks meer gezegd, maar haar wel voorzichtig een kus gegeven. Daarna was ze zachtjes de kamer uitgegaan.

Sara was wakker geworden met een rothumeur om de mislukte logeerpartij en om wat er gisteravond gebeurd was. Ze wilde helemaal niet uit bed komen, want wat moest ze nu tegen haar moeder zeggen. Bovendien, het was stikkiekoud in haar slaapkamertje. Het viel haar echter snel op, dat de geluiden van de melkauto's zo anders klonken vandaag. Misschien kwam dat wel alleen omdat het drie dagen stil was geweest. Maar dan zou je verwachten, dat het geluid juist harder in plaats van gedempter klonk. Eindelijk, het was al bijna negen uur, kwam ze er toe om uit haar bed te komen en door het raam naar buiten te kijken. Alles was wit, bedekt met sneeuw. Ze stond wel tien minuten voor het raam, dat telkens opnieuw door haar adem ondoorzichtig werd gemaakt. Haar voeten raakten versteend van de kou, voordat ze eraan dacht de radiator van de centrale verwarming open te draaien.

Bij het zien van de sneeuw had ze zich wat beter gevoeld. Niet vrolijk of zo, maar gelukkig ging er nog iets goed deze vakantie. Sara had haar spijkerbroek en haar dikke, wollen coltrui aangetrokken en was naar beneden gegaan. Vader was uiteraard al aan het werk. Die stond elke dag zo rond zessen naast zijn bed en nog voor half zeven was hij al op de fabriek. Moeder zat aan tafel de krant te lezen. Ze keek op toen Sara de deur opendeed.

'Hallo, ben je uitgeslapen? Ik heb nog maar geen brood voor je klaargezet.'

'Dag, mam, ik maak zelf wel even ontbijt.'

Sara was vlug de keuken ingeglipt om wat te eten. Ze hoopte maar dat haar moeder niets meer zou zeggen over gisterenavond, maar daar was ze nog niet zo zeker van.

Gelukkig gebeurde dat echter niet. Sara had wat heen en weer gedrenteld en het enige dat haar moeder gevraagd had was of ze haar bed al had opgemaakt. En wat later:

'Waarom ga je niet buiten spelen? Met die sneeuw zijn er vast zat kinderen om mee te spelen.'

Veel zin om met andere kinderen te spelen had Sara niet, maar het leek haar wel lekker om door de sneeuw te lopen. Ze had nog tot na de middagmaaltijd gewacht met naar buiten gaan. Eerst had ze wat doelloos heen en weer gedrenteld door de sneeuw, maar wat later was ze toch het dorp ingegaan om kinderen te zoeken waarmee ze kon spelen. Onderweg was ze Gerda tegengekomen. Al snel liepen ze samen opgewekt babbelend in de richting van het parkje bij het dorpsplein. Daar werden ze, zo gauw ze ontdekt waren, door een groepje kinderen verwelkomd met een stortbui van sneeuwkogels. Enige minuten daarna hadden ze zich gevoegd bij één van de partijen die in een verwoed sneeuwballengevecht gewikkeld waren.

Tijdens het spelen was ze haar boze bui vergeten, maar toen ze zo tegen vieren bedacht, dat ze wel eens naar huis zou moeten, kwam prompt de pestbui weer boven. Ze deed nukkig tegen de andere kinderen en toen ze zei dat ze naar huis moest, kwam er dan ook niemand op het idee om met haar mee te lopen. Daardoor kreeg ze er nog meer de ju in. In zichzelf mopperend op die rotmeiden liep ze weg. Af en toe raapte ze sneeuwballen op die nog enigszins in elkaar zaten. Ze drukte ze keihard aan tot kleine ijsballetjes en smeed ze dan weg tegen de bomen. Als ze een boom raakten, spatten de balletjes met een doffe knal in een wijde boog uiteen.

Aan de overkant van de smalle dorpsstraat, die inmiddels sneeuwvrij was gemaakt, zag ze een man met een hondje. Een raar hondje vond ze het maar. Niet zo'n flinke, stevige hond, waar je mee zou kunnen ravotten, maar een vuilnisbakkenhondje, dat voortdurend met zijn neus op de grond liep. Stom beest, dacht ze, en voor ze er goed en wel bij stil stond waarom ze het deed, gooide Sara het ijsballetje dat ze nog in haar hand had over de rijweg heen in de richting van het hondje. Zelden had ze zo'n goede worp gedaan. Ze schoot onwillekeurig in de lach toen het hondje, geschrokken door de klap, eerst vooruit sprong met zijn vier poten tegelijk, maar daarna zó de rijweg op vloog. Met piepende remmen en wild aan het stuur draaiend, probeerde de man die zachtjes rijdend de dorpsstraat doorkwam het hondje te ontwijken. Met de voorwielen lukte dat nog net. Door de gladde weg begon de auto echter te slippen. De zijkant van de achterbumper raakte het hondje. Het leek wel of er iemand op een trommel sloeg, zó hard klonk de klap in de oren van Sara. Even leek het haar of alles en iedereen in de dorpsstraat doodstil stond. Toen begonnen er mensen te hollen. Deuren van winkels gingen open. Er klonken kreten en opgewonden stemmen. De auto was nog wat verder doorgesleden en stond schuin tegen de stoeprand aan. Het was de auto van meneer Brug, zag Sara, iemand die wel eens bij haar vader op bezoek kwam. Versteend stond ze nog steeds midden op de stoep, terwijl er om het hondje, dat stil op straat lag, een paar mensen neerknielden. Eerst wilde Sara zich snel omdraaien en weghollen. Onwillekeurig bewogen haar voeten zich echter in de richting van het kringetje rond de hond. Niemand lette op haar.

Ze was vlakbij het groepje, toen iemand zei:

'Breng hem naar dokter Drukker, dat is hier vlakbij,' en meteen een paar stappen terug deed om een opening te maken in de kring. Sara keek er nu recht middenin. Ze zag een jongeman, die voorzichtig zijn beide handen onder het slappe hondenlijfje schoof en het

langzaam optilde. Terwijl hij opstond, sloeg hij zijn ogen op en keek Sara hem pal in zijn gezicht. Over zijn wangen liepen twee tranen. Uit iedere oog één. Die ogen keken precies in die van haar. Sara, die zich van binnen helemaal in de war voelde en niet wist waar ze moest kijken, mompelde heel zachtjes:

'Ik deed het niet expres!'

Misschien dat de man die haar aankeek het hoorde, maar hij liet het niet blijken. Hij liep zonder iets te zeggen langs haar heen. Sara, wiens mond helemaal bibberig was geworden, dacht opeens, zonder dat ze het echt wilde: 'zo'n rothondje', maar ze meende het niet. Toch schoten als vanzelf de woorden uit haar mond:

'Alleen maar voor zo'n rothond!' en ze meende het nog minder. De mensen die bij haar in de buurt stonden, keken haar vol stomme verbazing aan. Een oude man zei:

'Maar kind, toch, hoe kan je dat nu zeggen!'

Sara hoorde hem al niet meer. Ze stormde weg. De straat uit. Weg bij al die mensen, die naar haar keken. Weg van die plek, waar je uit woede op jezelf van alles zei, wat je helemaal niet wilde zeggen. Haar muts was scheef gezakt en haar afgezakte blonde paardenstaart wapperde er achteruit. De wind deed pijn op de natte plekken, die de tranen op haar gezicht maakten. Het leek haar een soort straf, alsof de pijn haar een beetje van haar woede en haar verdriet kon afhelpen.

Hoofdstuk 3.

Sara had haar wangen met haar wanten drooggeveegd voor ze haar huis was binnengegaan. Tegen haar moeder had ze een onsamenhangend verhaal verteld over wat er gebeurd was. Voortdurend had ze moeten ophouden, omdat haar stem niet meer verder wou. Moeder begreep niet wat er precies gebeurd was, maar ze had wel in de gaten dat Sara diep onder de indruk en erg moe was. Ze had gezegd dat ze maar in haar kamertje op bed moest gaan liggen, zodat ze wat kon bijkomen voor het avondeten. Vader was thuisgekomen. Ze had de deur open horen gaan en de zware voetstappen door de gang horen dreunen. Daarna was het stil geweest tot haar moeder haar onderaan de trap was komen roepen. Langzaam was ze naar beneden gegaan. Bang dat hij verschrikkelijk kwaad zou zijn, had ze haar vader vanuit haar ooghoeken voorzichtig aangegluurd. Laten we er nu maar niet over praten, had hij echter gezegd en zijn stem had niet boos geklonken.

Onder het eten had Sara haar mond niet opengedaan. Vader en moeder hadden wat gekletst over onbelangrijke voorvalletjes van die dag. Sara had wat met haar vork in haar eten zitten rondprikken. Honger had ze niet. Vader noch moeder zei iets van haar manier van eten, terwijl ze anders bij het minste of geringste aanmerkingen maakten op haar tafelmanieren.

De telefoon op de gang rinkelde.

'Ik neem wel op,' zei moeder en ze liep de kamer uit. Door de openstaande deur kon Sara moeders stem horen. Ze zei niet veel.

'....'

'Jawel.'

'....'

'Ja, dat klopt.'

'....'

'Uiteraard, ..., ja, tot vanavond dan. Dag, meneer.'

Er klonk een zacht klingeltje toen moeder de hoorn weer neerlegde. Ze kwam binnen en ging aan tafel zitten. Zonder haar vork en mes weer op te pakken, keek ze eerst vader aan en toen Sara. Die kreeg meteen een kop als een vuurbal.

'Dat was de baas van dat hondje,' zei moeder, 'hij wil vanavond langskomen.'

Sara keek haar met grote ogen, die nog rood waren van het huilen, aan.

'Zei hij verder nog iets?' wou vader weten.

'Niks bijzonders, hij vroeg of hij even langs mocht komen om wat te bespreken.'

Sara voelde zich van binnen eerst heel heet worden en meteen daarop heel koud. Een grote woede steeg in haar op, ze werd helemaal beverig. Die man wou haar natuurlijk een beetje de les komen lezen, zoals volwassenen dat zo graag wilden. Vertellen wat je allemaal fout aan het doen was, terwijl je dat zelf al zo precies wist. Maar nee, hoor, altijd moest alles nog weer eens een keertje worden uitgepraat, net zo lang tot je hardop en liefst met veel snikken en tranen zei dat het je zó speet en dat je het nóóit meer zou doen. Maar dát deed ze niet! Ze schaamde zich toch al kapot en dan nog eens voor zo'n vreemde man dat allemaal hardop te moeten zeggen. Ze keek wel mooi uit!

'Ik wil hem niet zien, hoor. Ik kom niet naar beneden,' stootte ze er uit.

'Sara ...!!' zei vader op zachte toon, maar Sara kon horen dat hij boos werd.

'Zo'n stomme kerel, ik doe het niet!'

'Is het afgelopen! Hou je mond!'

'Ik doe het niet! Ik doe het niet, hoor!' gilte Sara.

'En nu is het genoeg. Ik begrijp dat het allemaal rottig genoeg voor je is, maar je kan je wel enigszins normaal gedragen. Donder maar op! Ga naar je kamer. Ik wil je voorlopig niet meer zien! Je blijft daar tot ik het je kom zeggen!'

Hij zei het met een harde, boze stem. Zijn gezicht was helemaal rood. Met uitgestrekte hand wees hij naar de kamerdeur, net zoals de meester op school dat kon doen als hij iemand de klas uitstuurde. En moeder, die zat al even boos te kijken. Sara stond met een bruuske beweging op, waarbij haar stoel achterover op de grond viel. Ze liet hem liggen en stampvoette naar de deur en de trap op.

Rotzakken, dacht ze, terwijl ze naar boven holde, en toen gilte ze met overslaande stem: 'rotzakken!' en ze sloeg met een klap de deur van haar slaapkamer achter zich dicht.

Sara lag op haar bed. Ze staaarde naar het plafond. Een klein vliegje vloog in kringetjes om de roodgekleurde lampenkap heen. Verdamme, dacht Sara, wat een rot dag. Was dat nou allemaal haar eigen schuld? Ze kon er toch eigenlijk niet zo veel aan doen? Het was natuurlijk wel stom geweest, dat van die sneeuwbal, maar ze had toch ook niet kunnen weten, dat het zó mis zou gaan? En zo even, dat geschreeuw aan tafel? Konden ze dan helemaal niet begrijpen hoe rot ze alles vond? Waarom moest dat nou straks weer tot het laatste draadje worden uitgedraaid? Net zo lang tot ze huilend zou toegeven dat ze zo'n verschrikkelijk slecht kind was. Maar ze keek wel mooi uit. Ze zou gewoonweg weigeren om van haar kamer af te komen. Sara kwam van haar bed af en draaide de sleutel van de kamerdeur om. Zo, daar kwam niemand meer in, dacht ze, en ze ging weer op haar bed liggen en staaarde opnieuw naar het plafond, waar het vliegje nog steeds onvermoeibaar zijn cirkeltjes draaide. Maar ze hadden natuurlijk nog wel ergens een reservesleutel. Verdorie, dan moest ze iets anders verzinnen, zodat ze haar niet uit haar kamer konden krijgen.

Sara dacht na. Ze was rechtop gaan zitten en had haar benen over de rand van het bed gezwaaid. Zoekend keek ze de kamer rond. Kon ze iets voor de deur schuiven? Ze bekeek alles wat in de kamer stond stuk voor stuk. Maar het ene was te zwaar, het andere

te licht en het volgende zat aan de muur vast. Dat werd niks. En toch deed ze het niet. Ze ging niet met die vent zitten praten, wat dachten ze wel? Wacht, daar had ze wat! Ze zou stiekem het raam uitsluipen, dat had ze wel meer gedaan, het was niet moeilijk, overdag tenminste niet. Ze kon vanuit haar raam op het dak van het schuurtje stappen en via de regenton op de grond.

Sara liep naar het raam en deed de gordijnen open. Buiten was alles zwart. Ze liep terug en deed het licht uit, opdat het niet naar buiten zou schijnen. Ze trok de gordijnen nu helemaal open en drukte de knop van de raamsluiting naar beneden. Ze besefte pas toen ze al met haar twee benen buiten het raam bengelde dat het behoorlijk koud was. Ze zwaaide haar benen weer terug, waarna ze, terwijl ze het raam open liet staan, wat warme kleren opzocht. Haar jas en wanten hingen beneden, die kon ze niet pakken, maar hier had ze genoeg kleren. Ze trok over haar coltrui nog een dikke trui aan en daar overheen een vest. Om haar hoofd bevestigde ze een rode, wollen omslagdoek. Haar pantoffels verwisselde ze voor een paar leren laarzen die gelukkig onder in de kast stonden. Twee dikke sokken propte ze in de zakken van haar broek om ze straks, als ze beneden was, over haar handen aan te kunnen trekken. Zó zou ze het wel uithouden. Tenslotte hoefde ze niet de hele nacht weg te blijven. Als ze pas na elf uur weer terug zou komen, zou die kerel wel weg zijn.

Opnieuw klom ze uit het raam. Voorzichtig taste ze met haar voet of ze wel op het dak van het schuurtje terecht zou komen. Onder haar laars knarste het grind. Heel voorzichtig zette ze haar andere voet ernaast. Het raam trok ze achter zich dicht. Omdat het van buitenaf niet op slot kon, zette ze het haakje vast, dat het raam op een kiertje open hield. Zo kon het niet kapot slaan als het zou gaan waaien. Zachtjes verzette Sara haar voeten. Haar ogen waren nog steeds niet helemaal gewend aan het donker. Hier, aan de achterkant van het huis, kwam geen licht van de straatlantaarns. Sara bukte zich en voelde met haar vingers naar de rand van het dakje. Daar was het. Langzaam, om niet te vallen, maar ook om geen geluid te maken, liet ze haar voeten naast de regenpijp over de dakgoot zakken. Haar vingers, die snel koud werden, konden niet goed meer vasthouden. Alles ging goed. Eerst raakte ze met haar linkervoet de regenton op de grond. De andere trok ze erbij, en het moeilijkste was voorbij. Ze sprong op de grond en hield haar adem in om te horen of niemand haar had opgemerkt. Nadat ze in haar handen had geblazen om ze weer wat te verwarmen, trok ze de sokken erover aan. Zo, dat was dat, waar zou ze nu naar toe gaan?

Achter het huis liep een grindpaadje in de richting van een groepje bomen. Als je vandaar naar rechts ging, kwam je bij een weiland. Aan de overkant daarvan lag een groot bos, waardoor maar weinig paden liepen en waarin vrijwel geen enkel huis stond. Als je bij het hek achter het huis naar links ging, kon je via wat achteraf-weggetjes naar het centrum van het dorp lopen.

Sara liep heel omzichtig over het besneeuwde gras langs het grindpaadje, zodat niemand haar zou kunnen horen. De sneeuw zou het meeste geluid wel dempen, maar je wist maar nooit. Bij het hek aarzelde ze. Ging ze naar rechts, dan zou ze zeker niemand tegenkomen. Niemand zou haar dan weliswaar kunnen terugsturen, maar er bestond ook een grote kans dat ze zou verdwalen. Ze kende het bos op haar duimpje, maar in het donker zag alles er anders uit. De hele nacht ronddwalen in zo'n stikdonker en toch wat eng bos, dat zag ze helemaal niet zitten. Ze sloeg linksaf, richting dorp en zette stevig de sokken erin, want ze voelde kou door haar kleren dringen.

De slechts half verharde weg was volkomen verlaten. De sneeuw was in de loop van de dag platgetrapt door spelende kinderen. Uit de verspreid staande huizen viel slechts heel af en toe wat licht naar buiten. Om de honderd meter maakten lantaarns een kring om

zich heen. Sara had er nauwelijks enige hulp aan. Ook de maan was nog niet verschenen, maar door de heldere hemel en de witte sneeuw kon ze toch heel best de weg volgen. De sneeuw, die ze knerpend onder haar voeten platdrukte, veroorzaakte slechts weinig geluid. De windstille nacht zorgde ervoor dat geen enkele boom en geen enkele struik ritselde. Aan de andere kant van de huizen die ze passeerde, liep een weg, waarop slechts af en toe een auto voorbij reed. Het motorgebrom werd gedempt door het pak sneeuw. In de verte was heel soms en heel vaag het geblaf van een waakhond die aansloeg te horen.

Na tien minuten bereikte Sara de eerste huizen van het dorp. Haar in de sokken gestoken handen had ze onder haar oksels geklemd. De kou deed pijn aan haar gezicht. In het dorp was het veel lichter. Ze keek voortdurend om of er niemand aankwam die haar kon herkennen en terug zou sturen. Slechts één keer was dat gebeurd. Ze had zich nog net achter wat struiken kunnen verschuilen toen vlak bij haar opeens een huisdeur was opengegaan. Het was de dokter geweest, die naar buiten was gekomen en haar met schuifelende pasjes was gepasseerd. De dokter zou haar zeker herkend hebben als hij haar had ontdekt. Hij was zo dicht langs haar heen gekomen, dat Sara bang was geweest dat hij de witte wolkjes van haar adem zelfs in het donker zou zien. Nadat hij haar voorbij was gegaan, was ze nog wel vijf minuten in de sneeuw blijven zitten, omdat ze niet wist hoever hij al weg was. Ze had echter een hoestbui gekregen die ze niet meer had kunnen onderdrukken. Daarna had ze nog twee keer moeten niezen. Niemand was echter naar haar toegekomen. Ze was opgestaan en verder gegaan, steeds achterom kijkend.

Door wat kleine straatjes bereikte ze het parkje, waar ze eerder die dag had gespeeld. Hoe lang zou ze al van huis weg zijn. Eén uur? Twee uur? Ze had er geen idee van. Wat stom om niet op de kerkklok te letten. Die sloeg ieder heel uur. Sara zocht in het park een bankje op dat wat verscholen tussen de struiken stond. Hier zou niemand haar vinden. Hier zou ook voorlopig wel niemand haar gaan zoeken. En, ze schoot er bijna van in de lach, hier was ze ook niet zo alleen. Aan de zijkant van de bank stond een levensgrote sneeuwman, zonder ogen, zonder neus, maar met een hoed, gevouwen van een krant.

Hoofdstuk 4.

De torenklok sloeg negen uur. Sara hoorde het. Ze zat met haar knieën opgetrokken en had haar handen onder haar trui gestoken. Ook daar werden ze al niet meer warm. Haar tenen leken wel zonder gevoel. Ze probeerde ze te bewegen, maar ze was er niet zeker van of dat ook echt ging. Ellendig voelde ze zich, en koud, verschrikkelijk koud. Ze kon het niet langer. Als ze hier bleef zitten vror ze vast en zeker dood. Dan zouden ze hun zin hebben. Dan zouden ze misschien begrijpen wat voor ellende ze haar aandeden. Maar dat gunde ze hen niet. Ze wilde laten zien, dat ze best voor zichzelf kon zorgen. Dat ze niet altijd moesten doen of ze nog heel klein was. Maar laat ze maar eens wat ongerust zijn. Als ze nu naar huis ging, zouden ze alleen maar verschrikkelijk kwaad zijn. Nee, ze moest zó lang wegblijven, dat ze haar opgelucht en met open armen zouden ontvangen, dat ze alles wat vandaag gebeurd was, vergeten zouden zijn.

Moeizaam stond Sara op. Haar gewrichten leken wel verstijfd. Ze voelde dat ze nu van onder tot boven ijskoud was geworden. Ze zwaaide met haar armen. Eerst ging dat

nauwelijks, maar toen ze doorging, voelde ze het prikkelen van het bloed dat weer door haar armen ging stromen. Met haar benen ging het net zo. Ze stampte op de grond, maar dat deed pijn aan haar halfbevroren tenen. Ze begreep dat ze niet meer kon gaan zitten. Haar kleren waren te dun. Ze moest gaan lopen.

Zonder op de weg te letten, liep ze maar door. Ze merkte nauwelijks op dat het parkje overging in het bos. De straatverlichting lag al ver achter haar, toen ze schrok van een hard, krakend geluid. Ze stopte en luisterde. Stilte. Helemaal geen enkel geluid. Dan opeens de plof van een brok sneeuw dat van een tak op de grond viel. Sara hield nog net een gil van schrik in. Was er iemand bij haar in de buurt? Ze probeerde door de nacht om zich heen te kijken. Hier in het bos was het maar net licht genoeg om de bomen te onderscheiden. Weer een krak. Sara gaf nu echt een gil. Een snuivend geluid. Sara gilde weer en zette het op een lopen. Hollend en struikelend over boomtakken, af en toe uitglijdend in de sneeuw, rende ze door het bos. Ze lette er niet op waar ze naar toe liep. Ze voelde niet meer dat haar benen pijn deden. Ze merkte niet dat de omslagdoek van haar hoofd viel. Ze voelde wel dat haar haar, dat achter haar aanwapperde, vasthaakte aan een struik en met een harde ruk weer loskwam. De pijn sneed door haar hoofd en de tranen sprongen in haar ogen. Ze was bang, doodsbang in dat koude, donkere bos. Haar keel en longen deden pijn van de ijskoude lucht die ze binnen kreeg. Iedere keer dat ze langzamer ging lopen, hoorde ze weer geluid achter zich. Gehijg en gesnuif en het kraken van takken door een beest dat dwars door de struiken holde. Ze kon niet meer denken. Ze lette niet op. Haar voet raakte een gat in de grond en met een klap viel ze voorover, languit in de sneeuw. Een gil van pijn kwam uit haar mond. Ze wilde weer opstaan. Ze zat al op haar knieën toen ze vlak bij zich een grote, zwarte vlek zag. Een hond, een wolf of een ander beest? Ze beefde over haar hele lichaam, van moeheid en van angst. Ze wilde gillen, maar er kwam geen enkel geluid uit haar pijnlijke keel. Bewegingloos kon ze allen nog maar kijken naar dat grote, zwarte beest, dat naar haar toe kwam lopen. Het was vlakbij. De bek stond open en de tong hing er uit. Wolkjes adem kwamen uit zijn opengesperde neusgaten en zijn bek.... Maar die kende ze, die hond had ze vaker gezien! Hoe heette hij ook al weer. Haar lichaam ontspande zich en ze werd zo slap dat ze bijna omviel. Met haar linkerhand steunde ze zich. Haar rechterhand stak ze voorzichtig uit naar de hond, die helemaal niet zo verschrikkelijk groot was als ze had gedacht

'Zoete hond,' fluisterde ze, 'kom dan hier!'

Maar goed durfde ze het niet, want ze was altijd wat bang van honden.

'Kom dan, lieve hond!'

De hond kwispelde en duwde zijn snuit tegen haar hand. Ze kroelde met haar vingers door de natte vacht van het beest. De hond blafte hard. Sara schrok en trok haar hand terug, maar de hond duwde zijn kop er tegenaan en Sara aaide hem opnieuw.

Voorzichtig probeerde ze op te staan. Haar benen deden nu door de val helemaal verschrikkelijk pijn. Ze zat van onder tot boven onder de sneeuw. Terwijl ze zachtjes tegen de hond praatte, ze wist niet veel anders tegen hem te zeggen dan precies op te noemen wat ze uitvoerde, veegde ze de sneeuw van haar kleren. Ze merkte dat haar rug kletsnat was van het zweet. Dat koelde heel snel af en de ene rilling na de andere liep over haar rug. Ze hoestte weer en het deed pijn tot diep in haar borst. Lopen moest ze, terug naar huis. Ze dacht niet meer aan wat er gebeurd was. Ze wilde thuis zijn. Bij haar vader en moeder. In de warmte van het huis en van haar eigen bed.

Ze herkende hier niets, zag ook nauwelijks iets in het donker. Welke kant moest ze op? Ze wist het niet.

'Naar huis, hond, naar huis. Huis!!! Zoek dan toch!!'

Maar de hond keek haar alleen maar even aan en ging verder met snuffelen aan de

struiken. Sara probeerde op de grond haar voetsporen te herkennen. Ze zag ze vaag in het duister. Ze zou proberen die te volgen. Na een paar meter was ze echter al kwijt en liep ze maar wat. De hond volgde haar in het begin nog wel, maar ging er plotseling met grote snelheid vandoor. Ze hoorde nog korte tijd gekraak in de verte, maar daarna was het weer doodstil. Sara liep maar. Ze was niet meer boos, ze was niet meer bang. Ze was alleen maar doodmoe en wanhopig. Ze hoefde zelfs niet meer te huilen. Ze wilde wel gaan zitten, maar ze was al zo koud. Steeds vaker moest ze hoesten en dat deed zo'n pijn, dat ze stil moest blijven staan.

Bij de eerste slagen was het nog niet tot haar doorgedrongen, maar voor de laatste weer verklonken was, begreep ze dat ze gelukkig de goede kant opliep. Hoeveel keer de torenklok geslagen had, kon ze niet meer tellen, maar het klonk niet zo ver af. Ze kon nooit meer ver van het dorp zijn. Sara streek met haar handen over haar ogen. De ooghaartjes en wenkbrauwen waren hard bevroren, maar ze voelde het niet. Ze streek over haar gezicht. Daar had ze ook al nauwelijks meer gevoel in. Van haar benen voelde ze al enige tijd bijna niets meer. Gek, het was net of de kou verdwenen was. Het leek zelfs of het een beetje warm werd. Ze kreeg er slaap van. Zou ze proberen verder te lopen?

Wat was dat? Licht in de verte? Zag ze werkelijk licht in de verte? Sara kon het nauwelijks geloven! Zou het een huis zijn met mensen die haar wilden helpen? Of een weg waar auto's overheen zouden komen, die haar mee konden nemen? Als ze dat haalde, dan kon ze daar wel even gaan zitten en haar ogen dichtdoen. Moeizaam lopend, heen en weer waggelend als een eend op het droge met haar stijve, gevoelloze benen, legde ze het laatste stukje door het bos af. Bij de lantaarnpaal bleef ze stilstaan. Ze liet zich met haar rug tegen de paal langzaam op de grond zinken. In de verte zag ze vaag de omtrekken van een huis. Het eerste huis van het dorp? Dat zou ze straks wel bekijken. Eerst wat uitrusten. Even haar ogen dichtdoen, eventjes maar, en dan weer verder

De luide klap van het autoportier deed haar opschrikken uit haar verdooving.

'Stom kind, wat doe je in godsnaam hier. Iedereen is ontzettend bang en ongerust. De politie zoekt naar je, alsof die niets beters te doen heeft. Ik zou je het liefst hier ter plekke een flink pak rammel geven, stomme trut!'

Vaag, als van heel in de verte, hoorde Sara de kwade stem. Ze voelde dat ze werd opgepakt en wilde iets zeggen, maar wist niet wat. Ze kon het niet eens. Ze werd neergelegd en iemand legde iets over haar heen. Haar ogen gingen helemaal niet meer open. Ze wilde het ook eigenlijk niet. Waarom lieten ze haar niet slapen? Ze was zo moe. Ze voelde helemaal geen kou meer. Ze merkte alleen wat van de pijn in haar borst als ze moest hoesten. Slapen, dat wilde ze. Ze hoorde weer ergens een klap, heel in de verte, gevolgd door een zacht en rustgevend gebrom. Daarna zakte ze terug in haar bewusteloosheid en wist van niets meer.

Hoofdstuk 5.

In het kamertje brandde maar één lampje, een discolampje. Het licht was helemaal naar de muur gedraaid, zodat de kamer slechts door een zwak, gedempt schijnsel werd verlicht. Op een bed, dat langs de muur stond, lag Sara. Ze sliep, of misschien was ze

nog buiten bewustzijn. Ze woelde onrustig. Haar handen plukten voortdurend aan de hoes van het dekbed. Af en toe begon ze met schorre stem wat verwarde woorden te fluisteren die eindigden in een volstrekt onverstaanbaar gerochel.

Op de stoel naast het bed zat de moeder van Sara. Ze had een boek op haar schoot liggen, maar dat was nog maar op de eerste bladzijde opengeslagen. In het begin had ze wel geprobeerd erin te lezen, maar op den duur had ze dat maar opgegeven. Toch legde ze het iedere keer dat ze ging zitten opnieuw op haar schoot. Zo zat ze daar nu al een nacht, een hele dag en nu was het al weer avond geworden. Ze staarde naar haar kind, dat daar zo ziek in bed lag. Af en toe schrok ze op als Sara zich onrustig heen en weer bewoog of hartverscheurend hoestte. Ze legde het dekbed, dat Sara telkens van zich aftrapte, recht en ging weer zitten met het boek op haar benen.

Het was tegen negenen toen Sara een diepe zucht slaakte. Terwijl haar moeder zich oprichtte, deed Sara haar ogen open. Het was niet de verwilderde maar niets ziende blik, zoals tot op dat moment. Ze keek haar moeder recht aan. Uit haar mond klonk een zacht gepiep, alsof ze iets wou zeggen, maar geen woorden kon vormen. Meteen barstte ze los in een hoestbui.

'Oh, kind,' zuchtte moeder, 'stil maar, het komt nu vast allemaal in orde.'

Ze pakte van het tafeltje een glas water en terwijl ze Sara's hoofd met één hand ondersteunde, probeerde ze haar wat te laten drinken. Het meeste liep langs haar kin en viel op het kussen, dat toch al nat was van het zweet. Ze legde het hoofd van Sara weer neer op een min of meer droge plek.

'Ga maar slapen,' zei ze, 'dat is het beste middel om weer beter te worden. Alles komt weer goed, je zal het zien. Ga nu maar slapen, ga maar slapen.'

Sara deed haar ogen dicht en leek onmiddellijk weer in slaap te vallen. Haar moeder streek de natte pieken haar uit Sara's gezicht. Ze ging zitten en legde het boek weer op haar schoot.

'Ik hoorde u praten?' zei Peter in de op een kier geopende deur, 'is ze bijgekomen?'

'Ja, gelukkig wel, maar ze is weer in slaap gevallen.'

'De dokter is hier bij me. Hij is net aangekomen.'

Achter de jongeman, die zo lang was dat het leek of hij zich een beetje moest bukken om door de deuropening te kunnen, kwam de oude dokter, die zijn jas nog aan had, de kamer binnen. Het was de dorpsdokter, die Sara op haar nachtelijke tocht nog juist had kunnen ontwijken.

'Zo, mevrouw Versteen, hoe gaat het nu met ons patiëntje?'

'Ze is bijgekomen, dokter,' zei Sara's moeder met vermoeide stem, 'ze slaapt nu weer. Heel rustig gelukkig, want zoals ze de laatste paar uur tekeer is gegaan....., je hart draait zich om in je lijf. Wat denkt u, dokter, wordt ze weer beter nu?'

'Wel, zo te horen is de crisis voorbij, maar het kan nog behoorlijk lang duren voor ze er weer helemaal bovenop is. Tenslotte is het niet mis geweest, wat er allemaal met haar gebeurd is gisterennacht. Maar laat ik haar eerst maar eens onderzoeken, voordat ik iets zeg.'

Het was een heel karwei om Sara te onderzoeken. Ze werd nauwelijks wakker terwijl de dokter met haar bezig was. Af en toe zuchtte en kreunde ze als de dokter ergens hard op haar lijf drukte of als hij zijn koude stethoscoop op haar vel zette. Om haar van haar buik op haar rug te draaien had hij de hulp van Sara's moeder en van Peter nodig, alleen lukte het hem niet en Sara gaf voor geen centje mee. Een klein kwartiertje was de dokter met haar bezig. Toen trok hij haar nachthemd netjes recht en sloeg het dekbed weer over haar heen.

Sara's moeder keek hem in angstige spanning aan. Uit de gemompelde opmerkingen

die de dokter af en toe tijdens zijn onderzoek voor zich heen had gesproken, was ze niet veel wijzer geworden. Dokter Ten Broek pakte eerst zijn instrumenten terug in zijn tas en vroeg daarna aan de jongeman of hij ergens zijn handen mocht wassen.

'Jawel, gaat u maar mee naar beneden.'

'Maar, dokter, hoe is het nu met haar? Waarom vertelt u mij niets?' kwam Sara's moeder er ongerust tussendoor.

'Weest u maar niet bang, mevrouw Versteen, ik denk dat alles wel mee zal vallen. Ik kom zo met u praten. Eerst was ik mijn handen en dan moet ik even opbellen. Daarna praten we, goed?'

Sara's moeder knikte. De dokter en Peter gingen de kamer uit.

Sara's moeder ging, in gedachten verzonken, zitten op de rand van het bed, waar haar dochter met krijtwit gezicht en bewegingloos in lag. Ze pakte één van Sara's handen en streek er langzaam over. Zou alles weer goed komen? Wat leek het lang, die akelige tijd, die ze hier nu al aan Sara's bed had doorgebracht. En hoe lang zou het niet nog gaan duren, voordat haar kind weer helemaal beter zou zijn? Waarom zei de dokter nou niets? Waarom moest hij eerst bellen voordat hij haar iets wilde vertellen. Zou het dan toch zo erg zijn? Hield hij haar aan het lijntje? Ze wilde er eigenlijk niet aan denken, maar steeds weer kwam het idee in haar naar boven, dat Sara nooit meer echt beter zou worden. Dat ze bijvoorbeeld één van haar handen, die bijna helemaal bevroren was geweest, nooit meer zou kunnen gebruiken, of een been, dat hoorde je toch wel eens. Of dat ze altijd ziekelijk en zwak zou blijven na die ellendige nacht in de sneeuw.

Ze hoorde voetstappen die de trap opkwamen en veegde haastig met de mouw van haar vest over haar ogen. Alleen dokter Ten Broek kwam binnen. Hij trok een stoel tegenover haar en keek haar aan.

'Mevrouw Versteen, ik geloof dat we wel mogen zeggen dat uw dochter geluk heeft gehad. Als ze nog een beetje langer daar buiten in de kou was blijven liggen, dan zouden de gevolgen ontzettend veel erger zijn geweest. Zoals het er nu naar uitziet, geloof ik niet dat ze er al teveel van zal overhouden. Maar, een dokter houdt, zoals u wel zult weten, altijd een slag om de arm. Er zijn twee dingen, waar ik een beetje bang voor ben. Eén van haar oogleden is bevroren geweest en ik kan niet met zekerheid zeggen of dat nog wel goed zal werken, dat zullen we voorlopig moeten afwachten. En het tweede, dat betreft haar longen. Mijn angst is een beetje, dat ze zó zijn aangetast, dat uw dochtertje er makkelijk longontsteking bij zou kunnen krijgen. We zullen daar heel voorzichtig mee moeten zijn. Ik zal medicijnen achterlaten. Beneden heb ik net getelefoneerd. Morgen komt een ambulance haar halen om haar naar huis te vervoeren, dat zult u wel begrijpen. Thuis zal ze nog in bed moeten blijven en het zal wel een tijd duren voor ze weer de oude is. Gelukkig was ze sterk en gezond, daardoor heeft ze het gehaald. Laten we hopen dat het haar zal helpen om weer snel op de been te zijn.'

Sara's moeder kon haar geluk niet op. Zou het dan toch zo zijn? Zou echt alles in orde komen? Als ze zo naar haar kind keek, kon ze de dokter eigenlijk maar half geloven. Maar de dokter praatte nog verder.

'Neemt u me niet kwalijk, dokter, maar ik luisterde niet meer naar wat u daar op het laatst zei?'

'Tja,' zei de dokter, 'dat dacht ik al, daarom zei ik ook dat u zelf zo snel mogelijk naar huis moet. U moet slapen, anders ligt u morgen zelf ook ziek in bed en daar koopt niemand wat voor. U moet uitgeput zijn na al die tijd bij Sara gewaakt te hebben.'

'Nee, dokter, ik ga niet weg. Ik blijf bij Sara tot ze weer helemaal beter is, dat moet u toch kunnen begrijpen?'

'Niets daarvan, mevrouw Versteen. Uw gastheer hier heeft beloofd dat hij de wake voor een nachtje van u zal overnemen. Bovendien, u heeft er niets aan als u morgen, als Sara

thuiskomt, niet eens voor haar zal kunnen zorgen, omdat u te moe bent. Ik laat haar morgen direct naar het ziekenhuis vervoeren als u niet nú naar huis gaat om te slapen. Daarbij, ik denk niet dat Sara vannacht nog wakker zal worden. Ze is uitgeput en zal voorlopig wel blijven slapen. U gaat met mij mee in de auto. Ik zal u hoogstpersoonlijk bij uw voordeur afleveren.'

Mevrouw Versteen zuchtte diep. Ze voelde dat ze het inderdaad geen hele nacht meer kon uithouden. Ineens viel alle vermoeidheid op haar neer. Dan moest het maar. Morgen zou Sara gelukkig weer thuis zijn. Ze pakte de tas met de vieze kleren van Sara op, streek haar dochter nog een keer over haar voorhoofd en volgde met onzekere stappen de dokter naar beneden. Bij de voordeur bedankte Sara's moeder Peter, die haar en de dokter uitgeleide deed, nog eens uitvoerig. Peter wimpelde dat af. Ze ging bij de dokter in de auto zitten en langzaam reden ze weg.

Peter keek de auto vanuit de deuropening na. De rode achterlichtjes waren nog lang te zien. De dokter reed niet hard op de besneeuwde weg. Het was doodstil op de enkele hond na die je op het platteland nu eenmaal altijd wel van tijd tot tijd in de verte hoort. Hij keek omhoog. Dat zou wel weer sneeuw worden vannacht, als hij het zo eens bekeek. De hele hemel was dichtgetrokken. Geen ster, geen schijnsel van de maan was te zien. Het leek wat warmer na de koude, heldere vriesnachten van de laatste twee dagen. Toch was het koud genoeg om hem te laten huiveren. Dit was nog geen dooiweer, dan moest dat kleine beetje wind dat er te voelen was eerst naar een andere hoek draaien. Nee, dit was sneeuwweer. Het leek zelfs wel of je het kon ruiken. Er zou wel weer een flink pak vallen vannacht. Hij keek naar het buurhuis. Daar was alles al donker. Of toch niet? Langs het gordijn voor het woonkamerraam zag hij iets dat leek op het blauwachtige schijnsel van de televisie. Hij keek nog een keer de weg af. De rode autolichtjes waren verdwenen. Hij ademde diep in en uit en stapte zijn huis weer binnen. De deur ging dicht. Even later werd het buitenlicht uitgedaan. Alles was weer donker en stil. Alleen een bevroren tak van een struik ritselde heel even, verder was er niets te horen.

Hoofdstuk 6.

De rode cijfers van de digitaalwekker gaven aan dat het half tien was. Van buiten scheen slechts een vage schemer door de gordijnen, die er toch niet al te dik uitzagen. In de kamer was het behaaglijk warm. Sara lag half boven het dekbed. Haar gezicht was nog steeds in-wit, maar haar ademhaling ging heel rustig. Alleen als ze moest hoesten, en dat gebeurde nog al eens, bewoog ze zich. Buiten haar was er niemand in de kamer. Naast het veldbed dat aan de andere kant van de kamer stond, lag een netjes opgevouwen deken. Onder het bed lag een opengeslagen boek met afbeeldingen van vreemde, kwalachtige beesten.

Sara hoestte weer, kort, maar deze keer bleef ze niet doorslapen. Ze deed haar ogen open. Het rechter helemaal, het linker maar voor de helft. Sara keek omhoog. Waar was ze? Dit kende ze niet! Langzaam draaide ze haar hoofd naar de zijkant en keek de kamer rond. Ze herkende niets. Wat was dit voor een kamer? Ze wilde rechtop gaan zitten, maar door een stekende pijn in haar rug lukte dat niet. Ze merkte nu ook de schrijnende pijn in haar borst. Hoe kwam ze in deze vreemde kamer? Waarom voelde ze overal in haar lijf een vreselijke spierpijn? Waarom was ze zo stijf als een pollepel? Zou ze roepen? Haar moeder of iemand anders die haar kende zou toch wel in de buurt zijn?

Was dit het huis van oom Joep, waar ze zou gaan logeren? Nee, dat kende ze wel. Bovendien, die logeerpartij was helemaal niet doorgedaan. Ze voelde zich zo vreemd en ook wel wat angstig. Ze probeerde te roepen, maar uit haar keel kwam slechts gereutel. Ze hield er ook meteen weer mee op, want de pijn scheurde door haar keel. Sara deed haar ogen dicht, maar niet voor lang. Weer keek ze de kamer rond. Dan maar wachten tot er iemand kwam, en niet bewegen, vooral niet bewegen, want dat deed veel pijn. Als er maar snel iemand kwam, want ze voelde dat ze heel nodig moest plassen.

Er kraakte hout. Zachte voetstappen op de trap. Sara hoorde het niet. Ze was diep in gedachten verzonken. In de deuropening verscheen Peter. Hij keek naar het bed en zag dat Sara haar ogen open had. Hij ging niet onmiddellijk naar haar toe, maar bleef in de deuropening staan. Met zijn hand streek hij zijn weerbarstige, rossige haarbos wat plat. Om zijn mond lag een harde trek. In zijn voorhoofd verschenen rimpels, alsof hij plotseling boos werd. Omdat hij beseftte dat hij zo niet tegen haar kon beginnen, probeerde hij voordat hij het bed naderde een wat vriendelijkere trek op zijn gezicht te toveren.

'Hallo, ik zie dat je wakker bent,' zei hij en het klonk zowaar nogal aardig. Sara schrok op en wilde opkijken, maar de pijn in haar hoofd deed haar weer snel terugdraaien. Het was echter niet alleen de pijn, maar ook de schrik die haar een schok gaf. Die man, dat was de man van dat hondje. Plotseling wist ze weer alles. Die avond, waarop ze het raam uitgeklimmen was. De tocht door de nacht, door de sneeuw en door het bos. En die andere enge hond, die achter haar aanzat. Maar daar stopte het. Ze wist hoe bang ze was geweest en hoe koud ze het had gehad, maar verder niets. Hoe kwam ze in dit vreemde huis en wat deed die man hier bij haar bed. Ze kende hem helemaal niet. Ze had hem alleen maar die ene middag in het dorp gezien, met dat hondje. Ze was bang van hem. Hij keek zo boos. In haar ogen kwamen tranen en daardoor zag ze helemaal niets meer.

'Hallo,' zei Peter weer op nog zachtere toon, 'huilen heeft niet zoveel zin. Nu je wakker bent zal ik dan maar wat drinken voor je maken? Oké?'

Sara zei niets, ze huilde en keek de andere kant op, tenminste voor zover haar zere lijf dat toeliet.

'Hé, luister eens, hou eens op met huilen, daar krijg je straks nog tijd zat voor. Geef eerst eens antwoord. Wil je wat drinken?'

Sara probeerde te antwoorden, maar zelfs al zou er geluid uit haar mond zijn gekomen, dan zou dat toch niet te verstaan zijn geweest, want er volgde onmiddellijk een verschrikkelijke hoestbui op, die haar lichaampje ineen deed krimpen.

'Goed, goed, kalmpjes aan maar, ik doe je niets. Ik zal wel wat warme melk met honing voor je maken, dat is in elk geval goed voor je keel. Hier, laat me je eens helpen.'

Peter ging naast Sara op het bed zitten. Hij tilde haar bovenlijf overeind en liet dat tegen zijn linkerarm rusten. Met zijn rechterhand klopte hij voorzichtig op Sara's rug, totdat de hoestbui over was. Toen legde hij haar weer terug, streek de verwarde haren uit haar ogen en met een doek die naast haar op het kussen lag, veegde hij het zweet van haar voorhoofd. Sara's piepende adem kwam langzaam weer tot rust.

'Kalm nu maar, kind, maak je vooral niet nerveus, dat doet dat hoesten helemaal geen goed en ik kan er niet zo best tegen.'

Als hij haar zo zag liggen kronkelen van de pijn, voelde hij zich op slag en stuk milder worden. Later zouden ze wel eens praten over wat er gebeurd was. Het was vast en zeker allemaal wat uit de hand gelopen. Hij zou haar nu maar met rust laten en proberen haar wat op haar gemak te stellen.

'Praat nu maar niet meer. Ik ga even naar beneden om wat te drinken te maken. Melk en honing, goed? Knik maar als je dat wilt.'

Sara knikte voorzichtig. Peter knikte terug en glimlachte zelfs naar haar. Hij liep de kamer uit, maar deed de deur niet achter zich dicht. Sara bleef alleen en dacht na over wat er de afgelopen dagen gebeurd was. Tien minuten had ze daar maar voor, voordat Peter weer boven was, maar het leken haar wel uren.

Voetstappen op de trap. Peter kwam binnen met een groot blad, waarop twee dampende koppen.

'Zo,' zei hij, terwijl hij het blad op een klein tafeltje zette, 'kom maar eens overeind zitten, dan kunnen we zien of we er wat in kunnen krijgen.'

Hij hielp haar om half rechtop te komen en propte een aantal kussen achter haar rug, zodat ze niet weer terug kon zakken. Met kleine teugjes liet hij haar drinken. De eerste slokken schroeyden haar keel en haar slokdarm, maar de zoetige, warme drank had al snel effect, de pijn zakte wat weg en het vocht smeerde haar keel. Halverwege het leegdrinken van de beker gaf Peter haar twee lila pillen, die ze moest opkauwen en vervolgens nog een lepel drank met een sinaasappelachtige smaak.

'Dat was het,' zei Peter, 'probeer nu maar eens of je wat kan zeggen.'

Tja, wat moest ze zeggen? Met schorre stem, die nauwelijks op haar eigen leek, zei ze: 'Ik moet zo nodig naar de w.c.!'

Peter grijnslachte.

'Kijk eens aan. Dat komt weer terug bij de levenden en in plaats van haar redder om zijn nek te vliegen, moet ze naar de w.c.!'

Sara's witte gezicht kleurde een beetje. Wat deed ze nou weer verkeerd? Gelukkig zag Peter het en hoewel het even leek of hij nog harder wilde gaan lachen, zei hij:

'Oké, oké, laat maar, het was een flauw grapje. Kan je opstaan? Dan zal ik je laten zien waar de w.c. is.'

Hij ondersteunde Sara terwijl ze probeerde op te staan. Onder veel gekreun lukte haar dat. Ze voelde zich zo stijf als een plank en alles deed haar pijn bij het bewegen. Schuifelend liep ze naar de deur, geholpen door Peter. Bij de trap gekomen die ze af moest, bleef ze staan. Dat zou haar nooit lukken. Ze deed nog een voorzichtige poging, maar als Peter haar niet had vastgepakt, was ze naar beneden getuimeld. Hij sloeg resoluut een arm om haar rug en de andere om haar benen. Alsof ze niet bijna tien was, maar slechts een klein kind, tilde hij haar op en droeg haar zonder moeite naar beneden. De terugtocht ging even later op dezelfde manier.

Ze was dolblij dat ze weer terug was in haar bed. Zorgzaam stopte Peter het dek in en ging op een stoel naast het bed zitten. Hij nam de beker op die nog op het blad stond en dronk die leeg, terwijl hij naar het meisje in het bed staarde. Sara durfde niet terug te kijken. Wat nu? Deed hij zijn mond nu eindelijk eens open. Maar die man bleef een paar minuten zo zitten kijken en haar aanstaren. Ze kreeg het er bloedheet van. Zelf bleef ze maar naar het plafond kijken, ook toen hij eindelijk tegen haar begon te praten.

'Weet je hoe je hier gekomen bent?'

Sara schudde ontkennend haar hoofd.

'Weet je nog wél, dat je van huis bent weggelopen?'

Sara knikte aarzelend. Ja, dat wist ze inmiddels weer uitstekend. Te goed zelfs!

'Goed, dan zal ik je eerst eens vertellen hoe je hier verzeild bent geraakt. Misschien dat je dan daarna je tong weer ergens terug vindt. Moet je luisteren! Tussen twee haakjes, ik heet Peter, Peter Groeningen, dan weet je dat ook. Goed, luister maar.

Twee nachten geleden kwam ik om tegen achten 's avonds bij jullie huis aan. Ik heb daar een kwartiertje met je vader en moeder zitten praten. Heel plezierig, hoor, of plezierig kan je het eigenlijk niet noemen, maar in elk geval vriendelijk. Het onderwerp was echter nogal vervelend. Dat was jij namelijk. Afijn, je moeder stond op om jou te gaan halen. Ik hoorde haar roepen, maar je kwam niet. Zij ging naar boven. Ik hoorde

haar wat rondstommelen, aan de deur rammelen en je naam zachtjes roepen. Ze kwam met een hopeloze blik in haar ogen naar beneden en vertelde dat jij je in je kamer had opgesloten en in het geheel geen antwoord gaf. Je vader, waaraan ik kon zien, dat hij er goed de pest in had, verontschuldigde zich en ging op zijn beurt naar boven. Ook hij rammelde aan de deur en riep kwaad je naam, maar weer gaf je geen sjoege. Je vader weer naar beneden. Potverdorie, wat waren die twee verschrikkelijk kwaad. En gelijk hadden ze. Je moeder vond een reservesleutel van je kamer en samen gingen ze opnieuw naar boven. Daarna bleef het heel lang stil. Ik had allerlei geschreeuw en gehuil verwacht en voelde me tamelijk opgelaten dat ik zo'n huiselijke ruzie zou moeten meemaken. Alles wat ik echter van boven hoorde, was wat geschuifel van bewegende voeten, verder niets.

Ze kwamen naar beneden. Je moeder met geheel betraand gezicht kwam als eerste de kamer in. Je vader kwam er achteraan. Ook hem stond het huilen nader dan het lachen.

'Ze is weg,' zei je moeder, 'uit het raam geklommen.'

Je vader had het idee, dat je misschien wel ergens vlak bij het huis zou rondzwerven, dus wij met z'n drieën jassen aan en naar buiten. Met zaklantaarns hebben we het terrein rond jullie huis afgezocht, maar niets hoor. De sneeuw rond het huis was zo platgetrapt, dat we ook niet aan je voetsporen konden zien, welke kant je was opgegaan.

Iedereen had het verschrikkelijk koud toen we na een half uur binnenkwamen. We dronken koffie met een flinke scheut cognac om het wat warmer te krijgen. Je ouders waren in alle staten als ze bedachten in wat voor toestand jij moest verkeren, als je ergens in de kou rondzwierf zonder behoorlijke kleren aan te hebben. Ze konden van ongerustheid ook niet meer behoorlijk nadenken over wat ze zouden moeten doen. Nadat je moeder enkele van je vriendinnen tevergeefs had gebeld, heb ik maar voorgesteld dat je vader en ik er ieder met onze auto op uit zouden trekken om in de omgeving naar je te zoeken. Om tien uur zouden we dan weer terugkomen of opbellen naar huis, waar je moeder de wacht zou houden. Als je op dat tijdstip nog niet terug zou zijn, zou je moeder de politie waarschuwen.

We gingen ieder een andere kant op. Ik heb drie kwartier door de omgeving rondgereden. Af en toe ben ik uitgestapt om een stukje het bos of het veld in te kunnen lopen en hard je naam te roepen. Eén keer ben ik vast komen te zitten in de sneeuw en toen kreeg ik er ontzettend de pest over in. God, wat had ik op dat moment een hekel aan je. Een verwaand en arrogant nest, dat alleen maar aan zichzelf dacht, dat vond ik je. Door de matten uit de auto te halen en voor de wielen te leggen, is het me gelukkig toch nog gelukt om er op eigen kracht uit te komen. Tegen tien heb ik je huis gebeld met de trieste mededeling dat ik je niet had kunnen vinden. Ook je vaders zoektocht was zonder succes gebleven. Hij had het dorp uitgekamd en aan de andere kant in de weilanden gezocht. Je moeder zei me dat ze de politie zou inschakelen. Die konden misschien het spoor met honden volgen. Ik besloot om nog een uurtje te blijven zoeken en het dan op te geven.

Daar ging ik dan weer de donkere nacht in. In het café waar ik had opgebeld, had ik een paar koppen zwarte koffie gedronken om warm te worden na het zoeken buiten en om wakker te kunnen blijven. Zo langzamerhand was ik doodmoe. Het was tenslotte een dag vol emotie en opwinding geweest. Ik reed weg bij het café en bleef langzaam in de buurt rondrijden. Het werd steeds gevaarlijker op de wegen. De sneeuw die overdag door de auto's was kapotgereden, was opnieuw bevroren. Daardoor zaten er allerlei onverwachte en spiegelgladde bobbel op de weg, waar de auto voortdurend vanaf gleed. Eénmaal was ik bijna in de greppel beland. De achterkant van de auto gleed weg en de auto zelf begon te draaien. Twee keer draaide ik in het rond zonder dat ik iets wist

te bedenken om de auto tegen te houden. Doordat ik niet zo snel reed, gleeed de auto ook niet zo hard. Gelukkig vonden de wielen weer houvast op een stroef stukje, voordat ik naast de weg raakte. Ik had de schrik behoorlijk te pakken. Bibbers en bevers in mijn armen en benen. Ik was er wel weer klaarwakker door geworden. Als je moe bent en je zit in een auto met de kachel voluit open en buiten is het koud, dan valt het niet mee je ogen open te houden.

....

Even een slokje nemen, zo, en weer verder

Af en toe stopte ik, draaide het raampje open en bleef zitten luisteren of ik iets hoorde. Ook stapte ik wel eens uit en riep je naam, maar niets..., stilte. Ik durfde niet goed het bos in te lopen, want 's nachts verdwaaal je binnen de kortste keren, maar dat weet je inmiddels zelf wel. Bovendien, wat had het voor zin? Hoe zou ik in godsnaam een kind 's nachts in een donker bos kunnen vinden?

De tijd verstreek. Het was kwart voor elf toen ik er echt genoeg van had. Ik heb wat afgevloekt op je, hoor, die nacht. Maar goed. Ik besloot naar huis te rijden, dat was betrekkelijk dicht in de buurt, en vandaar naar jouw huis te bellen om nogmaals verslag uit te brengen. Verder zou de rijkspolitie maar moeten zien wat ze konden uitrichten met een speurhond. Ik dus naar huis, zonder veel aandacht voor de weg om me heen. Er was tóch geen tweede gek, die hier midden in de nacht op zo'n gladde, levensgevaarlijke weg ging rondtoeren. Je hebt geluk gehad dat je bij die lantaarnpaal lag. Was dat niet zo geweest, dan had ik je nooit gezien. Je lag zowat om die paal heengeslagen te slapen, of buiten bewustzijn misschien, dat weet ik niet. Doodgevroren was je nog niet, dat had ik direct in de gaten, want er kwamen wolkjes adem uit je mond. Kleine, en heel langzaam. Ik schudden en roepen, maar je gaf geen sjoegie. Ik heb je opgetild, in een deken gewikkeld en ben met een rotgang het stukje naar mijn huis gereden. Dat was eng! De auto schoot voortdurend heen en weer van de ene kant naar de andere kant van de weg. We hebben het gehaald, zonder verdere ongelukken. Je voelde door en door koud aan, je gezicht was krijtwit. Toevallig had ik wel eens ergens gelezen, dat je half bevroren mensen nooit vlakbij een warme kachel moest ontdooien. Ik sleepte je de trap op naar een slaapkamer boven en stapelde alle dekens die ik maar kon vinden op je. Je bewoog in het geheel niet en het enige geluid dat je gaf was af en toe wat gekreun en schor gehoest. Omdat ik verder ook in het geheel niet wist wat ik doen moest, belde ik de dokter op, die godzijdank thuis was en meteen wilde komen. Je vader en moeder belde ik daarna en je kan misschien wel nagaan hoe blij ze waren. Er was een politieagente met auto bij hen thuis. Ze heeft je vader en moeder hier naartoe gebracht, met loeiende sirene en blauw zwaailicht. Waarom ze dat deed, mag Joost weten, want iets meer dan konijntjes zullen ze onderweg niet zijn tegengekomen.

Je begrijpt het, tranen met tuiten toen ze je weer zagen. De dokter, die het wat voorzichtiger aan had gedaan, kwam iets later. Wat die toen allemaal heeft uitgespookt weet ik ook niet meer. Ik heb ze maar alleen gelaten en ben voor mezelf gaan zorgen. Een borreltje had ik wel verdiend, leek me zo!

Ze zijn lang met je bezig geweest. Je moeder had een fraai lichtblauw nachthemmetje voor je meegebracht. Waar iemand al niet aan denkt! Je zag er weer piekfijn uit toen ik de kamer binnenkwam. Nou ja, piekfijn, wat heet! Weer wat kleur op je gezicht, alhoewel niet erg veel, en netjes gewassen, want smerig dat je was, al mijn lakens vol met modder, maar goed. Je gaf echter in het geheel nog geen teken van leven. De dokter nam me mee naar de woonkamer en vertelde dat hij nog niet veel kon zeggen, maar dat hij vreesde voor een longontsteking. Bovendien moest hij nog maar zien of er niet iets al te erg bevroren was geweest. Hij vroeg me of je in mijn huis mocht blijven tot je weer zou zijn bijgekomen. Hij vond het te gevaarlijk om je in een gewone auto te vervoeren en een

ziekenauto kreeg hij niet om deze tijd en zeker niet naar dit gehucht met die gevaarlijke wegen. Je moeder zou blijven waken. Wat kon ik anders doen dan toestemmen. Ik had er wel wat de pest over in, hoor! Zoveel mensen opeens in mijn huis en bovendien had ik eigenlijk wel meer dan genoeg van jou! De dokter ging weg. Je moeder bleef bij je zitten. Je vader ging ook terug, hij moest tenslotte de volgende dag weer werken en hier kon hij toch niets voor je doen. Ik heb een veldbed in de kamer waar je lag gezet, maar je moeder weigerde om te gaan slapen. Ik sliep wel die nacht, prima zelfs, want ik was behoorlijk uitgeput. Alleen bij het wakker worden kreeg ik er weer behoorlijk de smoor in. Als je gewend bent elke ochtend door je hondje gewekt te worden, dan mis je dat wel ontzettend. Afijn, daar hebben we het nog wel eens over.

De dag ging voorbij zonder dat er iets gebeurde. Je had hoge koorts en moest voortdurend hoesten. Je moeder bleef maar bij je zitten. De dokter is nog een paar keer geweest om je een injectie te geven. Pas in de avond was de crisis voorbij. Je kwam bij en viel daarna rustig in slaap. Je moeder durfde eindelijk naar huis te gaan om te slapen, of liever, de dokter heeft haar min of meer gedwongen om te gaan. Ik heb de wacht overgenomen, maar er gebeurde die nacht niets meer. De dokter had een afspraak gemaakt, dat er een ambulance zou komen om je vanmorgen weer naar huis te vervoeren. Net belde hij echter op dat de omgeving zo dichtgesneeuwd zit, dat het dorp in het geheel niet meer te bereiken is. Kijk maar eens naar buiten. Het sneeuwt verschrikkelijk hard en dan nog met die wind erbij...! Oh, de gordijnen zijn nog dicht, ik schuif ze wel weg, dan kan je het zien. Hé, slaap je nu? Ben je in slaap gevallen of doe je maar alsof? Sara, hé, Sara?' fluisterde Peter, 'nou leuk, en dat midden onder mijn verhaal!'

Peter, die zich over Sara had heengebogen, ging weer rechtop staan. Hij stopte het dekbed netjes om haar heen. Met een zakdoek depte hij, voorzichtig om haar niet wakker te maken, haar wangen droog. Zachtjes deed hij de deur van de kamer achter zich dicht tot er nog slechts een kier overbleef.

Hoofdstuk 7.

Peter rommelde de rest van de ochtend wat door het huis. Het grauwe licht dat nog door het dichte sneeuwscherm naar binnen kon dringen, droeg er weinig toe bij om zijn humeur wat op te krikken. Normaal zou hij met dit weer juist naar buiten zijn getrokken. Hij hield van de sneeuw. Hij hield van de bossen. Nu kwam je er niemand tegen. De sneeuw sloot je volledig van de buitenwereld af. Je werd er niet nat van als je erin liep en met voldoende warme kleren aan had je ook van de kou geen last. En vooral nu het dorp was ingesneeuwd, was het spannend om dat weer te trotseren.

Om half twaalf keek hij bij Sara naar binnen. Ze leek te slapen, maar Peter had de indruk dat ze maar deed alsof om niet met hem te hoeven praten. Hij liet dat maar zo. Naast haar bed zette hij een glas melk en hij schreef op een stukje papier dat hij even bij de burens ging koffiedrinken. Over een goede drie kwartier zou hij wel weer terug zijn.

Buiten snoof hij diep de koude lucht in. Aan de ene kant van het huis, waar de buitendeur zat, viel de dikte van de sneeuwlaag nog mee, maar aan de achterzijde lag

een sneeuwwal, die tot boven de vensterbank reikte. Het zou nog erger zijn geweest als niet betrekkelijk dicht achter het huis een schuurtje had gestaan dat de aanwaaiende sneeuw had opgevangen. Hoe had hij kunnen denken dat hij in dit weer door het bos zou hebben kunnen lopen? Af en toe tot het randje van zijn laarzen in de sneeuw wegzakkend, liep hij naar het buurhuis. Hij klopte op het raam van de bijkeuken. De buurvrouw deed open.

'Hallo, buurvrouw, ik kom eens zien hoe het gaat met jullie?'

'Ach, het gaat wel. Je kan wel mopperen, maar dat helpt niets. Kom je even binnen?'

Peter stapte het huis in na eerst zijn jas afgeschud te hebben. Zijn laarzen trok hij uit in de bijkeuken.

De buurman zat in een rechte stoel met een hoge rugleuning. Onder zijn voeten lag een dik, bruin kussen tegen de optrekkende kou. Hij rookte een pijp, waarvan de rook en de warme, zoete lucht de kamer vulde. Peter moest er even van hoesten na de frisse, koude buitenlucht.

'Dag, buurman, hou je het wel uit zo?'

'Zeker, jongen, zolang de pijn in mijn been zich maar rustig houdt, voel ik me kiplekker. Da's maar goed ook, want als er nu iets met één van ons zou gebeuren, dan kon er geen dokter bijkomen. We hopen er dus maar het beste van.'

'Hoe staat het met dat meisje, dat je gevonden hebt, Peter?' informeerde de buurvrouw.

'Dat gaat wel weer. Ik heb de indruk, dat ze zienderogen opknapt. Die mag van geluk spreken, hoor, voor hetzelfde geld had ze zo'n nacht niet kunnen navertellen. Snap je dat nou, waarom zo'n stom kind midden in de nacht het huis uit loopt?'

'Jij dan niet?' antwoordde de buurvrouw, 'en je bent nog wel veel jonger dan ik! Kinderen voelen zich soms zo machteloos, dat ze niets en niemand meer willen zien. Dan denken ze heus niet aan de gevolgen. Denk je eens een beetje in hoe jij je zou voelen, als jij had gedaan, wat zij heeft gedaan met jouw hond? Je denkt toch niet dat het expres was? Je moet niet zo hard zijn. Ik denk dat het allemaal zó is gelopen, omdat ze dacht, dat iedereen voortaan wel een hekel aan haar zou hebben!'

'Maar ik zit mooi met dat kind opgescheept,' zei Peter, 'ik zie tenminste niet in, dat ze haar binnenkort kunnen komen halen met dit weer.'

'Ja, ja, ik snap het wel van je, maar niemand schiet er iets mee op als je zo chagrijnig gaat doen. Bovendien, geloof ik je niet zo erg. Ik denk, dat je heus wel in de gaten hebt, hoe dat kind zich nu moet voelen. Weet je, als je er eens even uit wilt, alhoewel ik me dat nauwelijks met dit weer kan voorstellen, dan roep je me maar. Ik pas dan wel een tijdje op haar. Afgesproken? Echt doen, hoor?'

De buurman had niet meegedaan aan het gesprek. Hij had aan zijn pijpje gelurkt en af en toe instemmend wat gegrommeld als zijn vrouw aan het woord was geweest. Peter had de koffie, die hij van de buurvrouw had gekregen, opgedronken en maakte aanstalten om weer op te stappen.

'Misschien heb je wel gelijk, buurvrouw, misschien heb je beter in de gaten hoe ik me voel, dan ikzelf. Ik ga maar eens terug. Ik zal proberen vriendelijk te doen, dan zal ze mogelijk ook wat sneller opknappen. Bovendien, we zitten voorlopig toch wel met zijn tweeën in dat huis opgesloten, dan kunnen we moeilijk de hele tijd gaan zitten mokken.'

Peter liep met de buurvrouw naar de bijkeuken en trok zijn laarzen weer aan.

'Oh ja, buurvrouw, waar ik eigenlijk voor kwam, was om je te vragen of je wel genoeg hebt om te eten en te drinken? Ik kan je voor vandaag wel wat lenen als je omhoog zit. Ik hoop dat ik morgen of overmorgen wat spullen kan gaan halen, want hier heb ik niet op gerekend?'

'Nee,' antwoordde de buurvrouw, 'maak je maar niet ongerust. We hebben zeker voor vandaag wel genoeg. Op den duur zal het echter wel wat knijpen worden. Kom je

morgen even langs, dan kunnen we eens kijken wat we nog hebben en dat misschien samen delen.'

'Goed, buurvrouw, dat is afgesproken, dan ga ik nu maar weer eens terug naar mijn patiëntje.'

'Peter, ik wou je nog iets anders vragen. M'n kippen, hè, die zitten in de schuur. Zou je eens kunnen proberen om erbij te komen? Voedsel hebben die beesten wel, maar of ze de kou kunnen verdragen? Ik betwijfel het.'

'Wat wil je dat ik ermee doe, buurvrouw? Kan je ze hierbinnen niet ergens onderbrengen?'

'Wat je zegt, Peter, het is een idee, maar waar?'

'Kan het niet hier in de bijkeuken? Als je er een stuk gaas in spant, dan bevullen ze tenminste niet het hele huis.'

'Geen gek idee, jongen. Als je toch in de schuur bent, wil je misschien wel meteen een stuk gaas meenemen. Er moet nog een stuk staan. Zou je dat willen doen? Ik kan er niet door komen, door die sneeuw en m'n man helemaal niet met z'n zere been.'

'Oké, oké, ik ga nu eerst even naar mijn logé kijken en wat eten en dan zal ik later op de dag even naar die kippen gaan kijken.'

'Goed, jongen, en vergeet het niet, als ik eens moet oppassen op dat meisje, dan roep je me maar.'

'Bedankt, buurvrouw, tot straks.'

'Wacht even, Peter, hier staat nog gaas in het hoekje, dat hoef je dus niet mee te nemen uit de schuur. Alleen de kippen. Ja? Tot ziens.'

Moeizaam wadend door de sneeuw liep Peter de tuin van de buurvrouw uit. De sneeuw joeg hem recht in zijn gezicht. De wind, die om het schuurtje heen joeg, sneed hem de adem af. Zijn in wanten gestoken handen hield hij als een kommetje voor zijn mond om toch wat lucht binnen te krijgen. Achter het schuurtje bleef hij even staan om door het raampje naar binnen te gluren. Zo te zien leefden de kippen nog, maar door de vuiligheid op het glas was hij daar niet zeker van. Zo gauw Peter uit de luwte van het schuurtje kwam, had hij moeite om te blijven staan. De sneeuw kwam in wilde vlagen op hem af. Hij draaide zijn hoofd van de wind af en ploeterde naar zijn eigen schuurtje. Van daaraf ging het wat beter. Doordat de sneeuw hem nu vanachter naderde, kon hij tenminste weer zien. Onder het lopen keek hij omhoog naar het raam op de hoek van de eerste verdieping, waarachter de kamer van Sara lag. Even had hij de indruk, dat hij erachter een gezicht zag. Toen hij zwaaide verdween het. Helemaal zeker was hij er echter niet van. De dichte sneeuw was bedrieglijke.

Vermomd als levende sneeuwpop kwam hij bij de achterdeur aan. De sneeuw was hier echter zo hoog opgewaaid, dat hij er in het geheel niet bij kon. Hij waadde weer terug, zijn benen hoog optrekkend om boven de sneeuwlaag, waar hij telkens in wegzakte, uit te komen. Gelukkig dat de schuurdeur in de luwte zat. Daardoor ging ze zonder veel moeite open. Binnen gekomen merkte hij dat het er behoorlijk donker was. Hij probeerde het licht aan te doen, maar er gebeurde in het geheel niets. Hopelijk was slechts de draad tussen het huis en het schuurtje onklaar geraakt. Als ook het huis zonder elektriciteit zat, zou het bijna onmogelijk worden om erin te blijven. Niet alleen het licht zou niet meer werken, maar ook de centrale verwarming zou uitgeschakeld zijn. Weggaan zouden ze echter ook niet kunnen. Peter zocht in het halfduister, dat zoals hij zag, veroorzaakt werd door de geheel dichtgesneeuwde ramen, naar een schop. De deur van de schuur sloot hij weer zorgvuldig achter zich. Zo snel als mogelijk was, snelde hij naar het huis. Hij begon verwoed de sneeuw voor de keukendeur weg te scheppen, maar bedacht al snel dat dat zinloos was. Zolang het zo bleef sneeuwen en waaien zou het gat telkens opnieuw dichtsneeuwen. Met de schop als steun worstelde hij

om het huis heen naar de voordeur. Die was nog steeds tamelijk sneeuwvrij. Toen hij de deur opendeed, dwarrelde de sneeuw naar binnen. Snel sloot hij hem achter zich. Om zijn laarzen heen begon zich binnen enkele seconden een plasje te vormen op het zeil. Nadat hij zich had uitgelopen, was het halletje in een smerige modderpoel veranderd.

Hoofdstuk 8.

Gelukkig deed de elektriciteit in het huis het wel. Waarschijnlijk was alleen het lampje in de schuur kapot en niet de leiding. Peter liep de trap op naar de logeerkamer waar Sara lag. Ze lag met haar gezicht naar de muur gedraaid toen hij binnenkwam. Peter zag echter, toen hij zich over haar heen boog, aan het trillen van haar ooglid, dat ze niet echt sliep.

'Hallo, doe je oogjes maar open. Ik zie toch wel, dat je niet slaapt.'

Peter ging bij het hoofdeinde van haar bed staan en deed de gordijnen naar de zijkant. Het raam, dat op de achtertuin uitkeek, zat volgeplakt met sneeuw. Hij had dus nooit Sara's hoofd kunnen zien voor het raam toen hij op het huis toeliep. Het moest verbeelding geweest zijn. Het raam dat op het huis van de buurvrouw uitkeek was redelijk doorzichtig. Peter keek weer naar Sara. Ze had nu haar ogen open en keek naar hem. Haar linkerooglid hing wat naar beneden, een vreemd gezicht.

'Hallo, je bent dus echt wakker, zoals ik al dacht. Ik heb wat appelsap voor je meegebracht. En als je honger hebt, maak ik wat te eten voor je. Tenminste, als je wakker kan blijven. Echt leuk was dat weer, hoor, om in slaap te vallen, terwijl ik juist zo spannend vertelde hoe ik je, met gevaar voor mijn eigen leven, aan het redden was.'

Peter probeerde een ironische toon in zijn stem te leggen. Aan het bibberen van Sara's kin zag hij echter, dat het de verkeerde kant op ging, dat ze die toon niet begreep. Hij probeerde het wat recht te draaien.

'Nou ja, eigenlijk was het wel spannend zo midden in de nacht door de verlaten bossen en velden te dwalen. Net een ouderwetse speurtocht, zoals wij die vroeger op schoolkamp hielden. Hé, heb je al naar buiten gekeken? Alles is dichtgesneeuwd. En moet je horen hoe het stormt! Er liggen meters hoge sneeuwwallen op de wegen. Ik hoorde vanochtend op het nieuws, dat er een heleboel dorpen hier in het noorden van het land zijn ingesneeuwd. Er kan in deze buurt geen mens meer in of uit. Je moeder is tot gisterenavond hier geweest. Toen het ergste bij jou voorbij was, is ze naar huis gegaan om te slapen. Nu kan ze er jammer genoeg niet meer door. Ze heeft vanmorgen al twee keer gebeld, maar toen sliep je. Ik heb haar maar gerustgesteld, voor zover dat dan ging. Ik heb gezegd, dat het al een stuk beter met je was. We moeten straks maar eens kijken of je beneden kunt komen, dan kan je het haar zelf vertellen. Mij gelooft ze toch niet zo erg, geloof ik. Zeg nu eens, gaat het eigenlijk een beetje met je?'

Sara knikte.

'Praten valt niet mee, hè?'

Sara bewoog opnieuw haar hoofd, maar het was niet duidelijk of dat nu ja of nee moest betekenen.

'Oké, laat maar zitten. Wil je wat eten?'

'Jawel,' antwoordde Sara, 'maar ik heb zo'n droge keel, dat ik niet geloof, dat ik wat naar binnen kan krijgen.'

'Daar valt wat aan te doen. Hier, neem eens een slokje appelsap. Gaat het zo? Oké,

luister, ik ga naar beneden iets te eten maken en dat breng ik dan naar boven. Een zacht gekookt eitje gaat er zeker wel in, hè. Vers van de kippen van de buurvrouw. Ik zal meteen de radio meenemen, kunnen we naar het nieuws luisteren. Het zal wel rotzooi zijn in het hele land met dit weer. Nou, tot zo, ik ben zo weer terug. Met een grimas maakte Peter een knipoog en verdween naar beneden.

Een kwartiertje later was hij weer terug. Een blad met boterhammen, kaas en drie eieren in dopjes in zijn handen.

'Je hebt een ei teveel gekookt!'

'Jij kan tellen, zeg! Die ene was voor het geval er één van de drie onderweg van het blad zou vallen. Het is me al eens eerder overkomen en dat risico wilde ik nu niet lopen met zo'n belangrijk persoon op bezoek.'

Sara moest een beetje glimlachen.

'Dat zal een lekkere rotzooi zijn geweest, zo'n zachtgekookt ei op de grond?'

'Ach, daar is zo'n hondje goed voor, een prima vuilniswagen.'

Peters gezicht versomberde en Sara kreeg een kleur.

'Het spijt me,' mompelde Sara zacht.

'Al goed, hoor, ik begon er zelf over.'

'Ben je kwaad op me?'

Sara barstte los in een hoestbui.

'Wat heet kwaad?' Peter klopte haar wat onhandig op haar rug tot het gerochel over was, 'wat heet kwaad? Ik neem aan dat je het niet expres gedaan hebt, dat met die sneeuwbal. Stom vind ik het wel, hoor, dat zal je ook moeilijk kunnen ontkennen. Ontzettend stom, maar ik neem aan, dat het je niet nog een keer zal gebeuren.'

Sara zuchtte eens diep.

'Ik denk het ook niet.'

'Goed, laten we er dan maar niet meer over praten. Bovendien, we zitten nu in hetzelfde schuitje, samen in een ingesneeuwd huis. De enige die ons hier kan bereiken is de buurvrouw, maar die is verschrikkelijk oud. We kopen er dus niets voor om hier een beetje tegen elkaar te gaan zitten chagrijnen. Hoewel ik moet zeggen dat ik er tot nu toe eigenlijk het meeste zin in had om je eens flink uit te foeteren en je daarna zo snel mogelijk naar je eigen huis te laten vervoeren. Maar ja, daar schieten we niets mee op. Als jij nou eens niet bij iedere opmerking van mij in huilen uitbarst, zoals nu weer! Hier, neem deze zakdoek. Ik zal mijn best doen wat aardiger voor je te zijn. Maar pas op! Ik ben geen kinderen om me heen gewend. Ik weet niet zo erg goed met ze om te gaan. Het zal dus niet altijd lukken. Als jij je daar nu niet al te veel van aantrekt en probeert om enigszins een lief kind te zijn, dan kunnen we het misschien toch nog wel gezellig hebben in ons stulpje in de sneeuw. Afgesproken?'

'Goed,' Sara knikte en keek opgelucht.

'Prima, laten we dan nou maar eens gaan eten. Het eitje dat over is, mag jij hebben, want als we daarover een nummertje gaan liggen rollebollen op de vloer, kom je het huis nooit meer levend uit. Je vader ziet er veel te stevig uit, dus dat probeer ik maar liever niet!'

Sara at in bed en Peter zittend op het randje. Sara was nogal zwijgzaam. Haar keel deed nog steeds pijn en af en toe schoot ze in een hoestbui. Peter daarentegen praatte honderduit. Hij deed zijn best om Sara op haar gemak te stellen. Hij vertelde over het huis en over de buurvrouw, over de tuin, over Pietertje, de hond en over de kippen van de buurvrouw. Om één uur luisterden ze gezamenlijk naar het nieuws. In het hele land heerste chaos. Een groot aantal dorpen was ingesneeuwd en van de buitenwereld afgesloten. Zo'n winter had Nederland niet eerder meegemaakt, leek het wel. De voorspelling voor de komende middag en avond beloofde niet veel beters. Het enige

positieve was, dat de wind aanzienlijk zou gaan afnemen. Sara hoorde dat met opluchting. Ze raakte nerveus van dat gegier om het huis.

Voorlopig ging de wind echter in het geheel niet liggen. Ook het sneeuwen ging onverminderd verder. Nadat Peter en Sara gegeten hadden, had Peter de lege bordjes en glazen op het blad gezet en was ermee naar beneden gegaan. Sara was weer in slaap gevallen. Peter was naar boven gekomen, had haar zien liggen slapen en was weer weggegaan. Zijn agressieve gevoelens waren voor een behoorlijk eind verdwenen, maar toch, hij was blij dat ze weer in slaap gevallen was. Veel slapen zou haar weer snel beter maken en zo gauw de toestand van de wegen dat dan toeliet, zou ze weer naar haar eigen huis terug kunnen. Peter rommelde wat rond. Hij kwam op zolder om te zoeken naar wat extra dekens. Als de sneeuw zo aanhield, zou er voorlopig wel geen tankauto kunnen komen om zijn olievoorraad bij te vullen. En zonder olie brandde de kachel niet. Nee, als het weer zo bleef, zou hij zuinig moeten doen met stoken. Dus, 's nachts de verwarming op de allerlaagste stand en veel dekens op het bed. Zeker bij Sara zou hij goed op moeten letten, dat ze het niet te koud zou krijgen. Aan een longontsteking had niemand iets.

De schrik sloeg hem om het hart toen hij de deur naar de zolder open deed. De harde wind had de sneeuw onder de dakpannen doorgejaagd. Aan alle kanten dwarrelde het op zolder rond. De spullen die daar stonden waren overdekt met een laagje sneeuw van al een paar centimeter. Gelukkig lag hier niet veel van waarde. Maar, en Peter beseftte dat onmiddellijk toen hij op de zolder kwam, nu door de kou, bleef de sneeuw hier liggen, maar straks als het zou gaan dooien, dan zou de sneeuw smelten en zou de ellende niet te overzien zijn. Het smeltwater zou door de plankenvloer en langs de muren naar beneden sijpelen. Alles zou nat worden, alles zou krom trekken en vol met vochtplekken komen, en zijn boeken ... hij moest er niet aan denken, een smeerboel van jewelste zou dat worden. Hij zou er voor moeten zorgen, dat die sneeuw zou zijn opgeruimd, of dat tenminste het ergste weg zou zijn, voordat het begon te dooien. Dit was niet leuk meer. Sneeuw, wind, het deed er niet zo veel toe. Ook het afgesloten van de buitenwereld zijn vond hij niet erg. Deze rotzooi, dat was echter wat teveel van het goede. Maar ja, hij zou later wel zien. Voorlopig zou het nog wel koud genoeg blijven. Eerst die dekens maar. Peter stapte de besneeuwde zolder op.

'Verdomme!' riep hij luid. De nattigheid aan zijn voeten deed hem ruw beseffen, dat hij op zijn sokken de sneeuw was ingestapt. Wie dacht er nu ook aan om op laarzen in zijn eigen huis te gaan rondlopen. Hij pakte een handvol sneeuw en gooide die boos naar een steunbalk midden in de zolderruimte. Peter moest lachen ondanks zijn ergernis. Sneeuwballen gooien op zijn eigen zolder, wie kon dat nu? Hij pakte nogmaals een hand sneeuw en maakte er een mooie sneeuwbal van. Met kracht gooide hij de bal naar de andere kant van de zolder. Een oerlelijke, glazen vaas stond precies midden in de vuurstraal. Even waggelde de vaas om vervolgens te besluiten inderdaad maar om te vallen. Peter zag het gebeuren. Hij schrok zich een ongeluk. Die vaas was helemaal niet van hem. Hij had beloofd haar voor een tante te bewaren. Peter wist dat het een dure vaas was. Verbeeld je eens hoe boos tante zou zijn als ze de vaas terug wilde hebben. Hij had de vaas nu juist op zolder gezet om te voorkomen dat hij of Pietertje het ding omver zou lopen. De vaas kwam op de grond. Door de sneeuw werd de val gebroken. Op zijn kledderige sokken stapte Peter door de sneeuw naar de kist waarop de vaas had gestaan. Gelukkig, Peter zuchtte van opluchting. Er was niets met de vaas gebeurd. Hij zette haar weer overeind en keek rond waar de dekens wel zouden zijn.

Hij vond ze op de leuning van een oude, wrakke leunstoel, bedekt met een laagje sneeuw. Vier dekens op een wankle stapel. Peter sloeg de sneeuw van de dekens,

pakte de bovenste en schudde hem verder uit. Hij voelde eraan. Door de kou kon hij niet goed voelen of ze nat waren, maar het leek hem, dat het nooit erg kon zijn. Bij de kachel zou het vocht er wel vóór de nacht uitgetrokken zijn. Met zijn handen vol dekens schuifelde hij terug naar het trapgat. Brrr, wat was het koud daarboven. Het gierende geluid van de wind tussen de dakpannen door leek nog niet erg af te nemen. Peter sloot de deur achter zich. Hij voelde een stroom koude lucht over zijn natte sokken. Het was tocht die onder de zolderdeur doorkwam. Met zijn voet schoof hij de mat die op de overloop lag tegen de deur aan. Dat scheelde weer in de kou die het huis binnenkwam. Als hij hier kon blijven wonen, dan zou hij het huis toch wat beter moeten isoleren. De warmte vloog er aan alle kanten uit.

Schuin lopend om over de stapel dekens heen te kunnen kijken, liep hij de trap af. Halverwege donderde de stapel dekens naar beneden. Eén voor één pakte Peter ze weer op en bracht ze verder naar beneden. Hij hing ze in de keuken en de woonkamer over stoelen vlak voor de radiator van de verwarming.

'Peter!' Zachtjes hoorde Peter Sara van boven roepen.

'Ben je wakker? Wil je thee?'

'...'

'Wat zeg je?'

'...'

'Ik kan je niet verstaan. Wees maar stil. Ik kom zo met thee naar boven, het water kookt al bijna!'

Peter verdween in de keuken en zette het gas laag onder de ketel water, die hij had opgezet, voordat hij de laatste deken van boven was gaan halen.

Met het blad, waarop twee kopjes en een pot thee, in zijn handen draaide Peter zich om en bijna liet hij het blad uit zijn handen vallen. In de deuropening stond Sara. Ze hield zich met beide handen aan de deurpost vast, bleek en wat bevend, maar ze probeerde te glimlachen.

'Hai!'

'Hoe kom jij hier?'

'Op mijn benen.'

'Ja, dat snap ik, suffie.'

'Dan moet je het niet vragen.'

'Ach, hou op, waarom ben je je bed uitgekomen?'

'Ik moest naar de w.c.'

'Kan je dan wel behoorlijk lopen?'

'Je ziet toch dat ik hier ben gekomen.'

'Toe hè, neem je zuster in de maling. Vanochtend kon je de trap noch niet af.'

'Pfft, nou, het ging ook maar net. Ik riep je nog, maar je verstond het niet, dus heb ik het maar alleen geprobeerd.'

Peter zag haar wankelen. Hij kon haar nog net opvangen, terwijl ze langzaam door haar benen begon te zakken. Hij ondersteunde haar. Even later liepen ze naar boven, waarbij Peter haar toch half moest tillen. Sara was uitgeput toen ze weer in bed lag. Ze hoestte en lag met dichte ogen na te hijgen.

'Dat viel nog niet mee, hè. Moet je ook maar niet zo eigenwijs zijn. Blijf nu in hemelsnaam liggen, dan kan ik eindelijk als een nette huisvader met mijn theeblaadje bij je komen. Theeleuten, lekker hoor, ik ben er zo.'

Peter stormde met twee treden tegelijk de trap af.

Zo zaten ze wat later tegenover elkaar. Sara in bed, gesteund door kussens in haar rug, en Peter op een stoel ernaast. Peter vertelde van de tocht naar de zolder vol sneeuw. Hij gaf een aanschouwelijk verslag van zijn sneeuwballengevecht met de vaas.

Sara moest er verschrikkelijk om lachen. Maar Peter vertelde ook dat hij nu eigenlijk pas kon geloven dat Sara op die bewuste middag de sneeuwbal naar zijn hondje had gegooid zonder dat ze erover had nagedacht wat de gevolgen daarvan konden zijn. Had hij niet net zo stom gedaan zo even? Hij kreeg het er nog warm van als hij bedacht wat er met die dure vaas had kunnen gebeuren. Sara voelde zich opgelucht. Zou eindelijk iemand begrijpen waarom ze zich zo ellendig had gevoeld. Ze had met neergeslagen ogen naar Peter geluisterd. Nu keek ze op. Peter keek haar aan en ze zag dat hij eindelijk écht vriendelijk naar haar keek.

'Zijn we vrienden?' vroeg hij.

'Ik wil wel,' antwoordde Sara.

Die middag verliep in alle gemoedelijkheid. Sara's moeder belde op en ze was gelukkig en blij dat Sara zelf aan de telefoon kon komen en dat ze zo goed leek op te knappen. Alleen had ze er veel moeite mee, dat ze niet naar haar toe kon gaan. Ook de dokter belde op. Hij informeerde hoe het met haar stond. Hij scheen heel tevreden met wat Peter hem kon vertellen over Sara's toestand. Verder dutte Sara nog wat, terwijl Peter aan het werk ging in zijn slaapkamer op dezelfde verdieping. De wind leek wat in kracht af te nemen, maar de sneeuw bleef onverminderd vallen.

Tegen vieren kwam Peter de kamer binnen waarin Sara lag.

'Ik zou de kippen van de buurvrouw nog vanuit de schuur naar het woonhuis brengen. Dat ga ik nu maar doen, want het zal zo wel donker zijn.'

Peter ging naar beneden en korte tijd later zag Sara hem naar het buurhuis worstelen. Sara had een afschuwelijk groen vest van Peter over haar nachthemd aangetrokken en zat op haar knieën op het bed. Haar armen steunden op de vensterbank. Ze had de wasem van het raam geveegd. Op haar gezicht voelde Sara de kou, die door het raam heen straalde. De neervallende sneeuw was aanzienlijk dunner geworden en Sara kon redelijk tot aan het buurhuis kijken, veel verder echter niet. Peter zag ze, dik ingepakt, beneden door de sneeuw strompelen. Hij verdween bij iedere stap tot aan zijn knieën in de sneeuwlaag. Hij klopte op de deur van het buurhuis en verdween naar binnen. Niet voor lang, al snel kwam hij weer naar buiten. Aan zijn linkerarm droeg hij een ouderwetse rieten mand. Opnieuw moest hij tegen de wind, die al lang niet meer zo hard waaide als 's middags, de weg naar de schuur afleggen. Sara zag af en toe de lichtbundel van zijn zaklantaarn zwak achter het schuurraampje langs flitsen, nadat Peter naar binnen was gegaan. Ze kon zich zó goed voorstellen hoe Peter in de schuur zich in allerlei kronkels moest wringen om de kippen te pakken te krijgen, dat het haar leek of ze het opgewonden gekakel tot in het huis kon horen. Peter kwam de schuur uit met de mand, waar hij kennelijk nogal wat moeite mee had. De mand was zwaar en de weg door de sneeuw moeilijk. Peter zag Sara voor het raam staan en zwaaide naar haar met zijn vrije hand. Hij bereikte het huis van de buurvrouw en verdween erin. Enkele minuten later verscheen hij opnieuw en vertrok wéér naar de schuur. Flitsen in de schuur. In de snel invallende duisternis sloot Peter de schuur af. Dit was kennelijk het laatste reddingstochtje. De grote, ronde mand, die hij even in de sneeuw had neergezet, hees hij op zijn schouders en weer worstelde en gleed hij door de besneeuwde tuin. Halverwege keek hij omhoog naar Sara en stak zijn duim naar haar op. Alles was oké. Tenminste, tot op dat moment. Doordat hij zijn hand opstak, raakte Peter uit zijn evenwicht en gleed onderuit. De rieten kippenmand viel zijdelings in de sneeuw. Door de klap sprong het ronde deksel aan de bovenkant open. Voordat Peter overeind had kunnen krabbelen en het deksel van de mand had kunnen dichtdrukken, waren er al twee kippen ontsnapt. Een derde zat met zijn nek tussen de rand van de mand en het deksel, dat Peter probeerde dicht te krijgen. De kip pikte onstuimig naar Peters handen,

die probeerden het beest terug te duwen zonder het deksel los te laten. De twee ontsnapte kippen sprongen hysterisch met wild fladderende vleugels rond, iedere keer weer opvliegend als hun poten de sneeuw raakten. Peter lag nog steeds op zijn knieën in de sneeuw, maar had de half ontsnapte kip terug gekregen in de mand. Met veel moeite probeerde hij met zijn gehandschoende handen de klem van het deksel weer op zijn plaats aan te brengen. Het lukte. Daarna krabbelde hij overeind en begon, voor zover dat mogelijk was in de sneeuw, wild rond te springen om de twee ontsnapte kippen te vangen. Keer op keer dook hij languit in de sneeuw zonder de beesten te pakken te krijgen. De sneeuw hinderde hem veel te veel om ook maar enige kans te maken. Ontmoedigd en wit van top tot teen stond hij weer naast de mand, terwijl de twee vluchtelingen onverminderd door gingen met hun hopeloze gefladder. Peter schudde zijn vuist omhoog naar het raam, waarachter hij Sara schuddend van het lachen kon zien. Sara zwaaide gierend terug. Het was geen gezicht geweest, zoals Peter voortdurend snoekduiken in de sneeuw had genomen. Peter begreep dat het hem niet zou lukken. Hij nam de mand met de overgebleven kippen en bracht die naar het buurhuis. De buurvrouw, die zich ook kostelijk had geamuseerd met de voorstelling die Peter had gegeven, kwam naar de deur. In haar hand had ze een zak kippenvoer. Peter verdween naar binnen met zijn mand en Sara zag hoe de buurvrouw wat zaad op haar hand strooide en klokgeluidjes begon te maken. De kippen vlogen er op af en werden zonder veel moeite de deur binnengeloodst.

Peter bleef niet lang bij de buurvrouw. Sara zag hem door het schemerduister naar huis komen. Onderweg maakte hij een grote sneeuwbal en gooide die naar het raam op de eerste verdieping van waarachter Sara toekeek. Sara schrok toen de sneeuwbal met een harde klets tegen het raam uiteen spatte. Ze had niet verwacht dat Peter het raam zou raken. Door een benedenhoekje kon ze nog net zien hoe Peter een soort Indiaanse vreugdedans uitvoerde, die eindigde met een koprol in de sneeuw. Sara moest haar benen tegen elkaar knijpen om niet in haar broek te plassen van het lachen.

Tegen half negen ging Sara slapen. Ze was doodmoe, hoewel ze eigenlijk nog niet zo verschrikkelijk lang wakker was geweest. Ondanks haar moeheid voelde ze zich al weer stukken beter. Ze hoestte nog wel geregeld, maar dat veroorzaakte niet meer zo'n afschuwelijke pijn in haar borst.

Het laatste eindje van de middag en het begin van de avond waren in alle rust voorbij gegaan. Ze hadden samen gegeten. Peter had een vreemde smurrie klaargemaakt, die ze met rijst hadden opgesmikkeld. Heerlijk! Daarna hadden ze nog wat gebabbeld. Sara over haar vriendinnen en haar school, over thuis en over de dingen die ze leuk vond. Peter over de buurvrouw, over vroeger toen hij nog een klein kind was en over de studie waar hij bijna mee klaar was. Hij wilde bioloog worden en moest nog slechts zijn doctoraalexamen afleggen. Wat hij daarna zou gaan doen, wist hij nog niet zeker. Hij kon zó beginnen bij een groot bedrijf in Amsterdam. Dat zou echter betekenen, dat hij die kant van het land op moest verhuizen. Hier in het dorp zou hij niet kunnen blijven. Dat haalde hij nooit om iedere dag op en neer te reizen. Naar zo'n grote stad verhuizen stond hem echter ook verschrikkelijk tegen. Tot dan toe had hij bijna zijn gehele leven buiten gewoond. Maar ja, het leek een ontzettend leuke baan. Daarbij, er waren maar weinig banen in Nederland voor biologen en om altijd maar werkeloos te blijven, leek hem ook niet alles, zeker niet als je zo'n kans geboden werd. Alles bij elkaar genomen, hij wist het nog niet precies, maar hij zou wel snel moeten beslissen.

Zo gauw Peter van de kamer af was gegaan, ging Sara nog even op haar knieën voor het raam zitten. Haar hoofd stak ze onder het gordijn door. Er viel geen sneeuw meer. Ze keek naar boven en zag de maan af en toe verschijnen tussen de voortjagende

wolken. Haar adem deed het raam beslaan en ze tekende er met haar wijsvinger een grote S in. De randen van het raam begonnen al weer dicht te vriezen nu de radiator was dichtgedraaid. Sara rilde. Het koelde snel af in de kamer. Ze dook diep weg onder het dekbed, waar nog eens twee extra dekens op lagen. Ze voelde zich heel warm en loom worden. Binnen enkele minuten was ze diep in slaap.

Hoofdstuk 9.

'Wordt wakker, wordt wakker, het zonnetje is al op ...'

Met harde stem en heel vals zingend kwam Peter de trap op, rammelend en rinkelend met het ontbijt op een dienblad. Sara was al een tijdje wakker. Ze had de hele nacht aan een stuk door geslapen. Geen gedroom, geen gehoest, althans, ze was er niet wakker van geworden. Sara lag nog behaaglijk diep weggedoken onder het dekbed. De extra dekens had ze van het bed gegooid. Peter was al vroeg wakker geworden en had de centrale verwarming onmiddellijk hoger gezet. In de kamer heerste nu een prima temperatuur. Het gordijn had Sara wat weggeschoven. Het sneeuwde niet. De hemel was zelfs stralend strakblauw. Sara had nauwelijks naar buiten kunnen kijken vanwege de zon, die de sneeuw fel deed schitteren.

Sara voelde zich een ontzettend eind beter dan gisteren. Ze was niet moe meer en had geen pijn meer in haar borst. Alleen als ze zich bewoog, voelde ze dat ze zo stijf was als een strijklank en dat ze behoorlijke spierpijn in haar armen en benen had. Ze was heel even uit haar bed geweest en had in de spiegel naast de deur gekeken. Haar gezicht was heel wit en haar haren zagen er uit als één grote klittenboel. Het linkeroog zag er nog wat vreemd uit. Het ooglid hing halverwege over haar oog. Ze duwde het omhoog, maar zo gauw ze het losliet, zakte het langzaam weer naar beneden. Nou ja, ze zou wel zien wat daarvan terecht kwam. Eerst liet ze zich nog maar een dagje verwennen. Het zag er niet naar uit, dat ze vandaag al opgehaald zou worden, tenzij er een helikopter kwam. Alles zo ver ze kon zien, was bedekt met heuvels van sneeuw. Ze was weer lekker onder de dekens gedoken, nadat ze zachtjes de radio had aangezet, die nog steeds naast haar bed stond.

'Zo, heeft het koninklijk persoon goed geslapen?' vroeg Peter, terwijl hij het blad met eten op één hand balanceerde, tot grote schrik van Sara.

'Ja hoor,' zei ze, 'pas op...! Je laat het vallen!'

En inderdaad, het had niet veel gescheeld of ze hadden van de vloer moeten eten. Peter had het blad nog net op tijd weer in evenwicht kunnen krijgen.

'Pfft, hou jij je mond eens gauw, zeg, ik ben een volmaakte ober. Toen ik nog in de stad woonde om te studeren, verdiende ik daar de kost met een baantje als ober.'

'Nou begrijp ik waarom je hier zo afgelegen woont,' merkte Sara kattig op. 'De baas van dat restaurant zat natuurlijk achter je aan, nadat je een blad met eten op het hoofd van een belangrijke klant had laten vallen!'

'Heks, pas op, ik gooi je er straks uit. Dat zou ik overigens toch wel gedaan hebben, ook al had je niet zo brutaal tegen me gedaan.'

'Waarom dan?' vroeg Sara wat onzeker.

'Omdat je geen echte prinses bent, want dan had je de erwt moeten voelen, die ik gisteren onder je matras heb gelegd.'

Sara hoefde slechts een secondetje na te denken.

'Oh, die, bedoel je dat. Die heb ik gisterenavond, zo gauw je weg was, al onder de matras uitgehaald en aan de muis gevoerd die hier in de kamer kwam rondsnuffelen. Je denkt toch zeker niet dat ik op een erwt ga slapen?'

'Wat, een muis! Hier in huis! Alweer één? Ik zal gauw een kat moeten nemen. Dat kan nu beter, nu er geen eigenwijze hond meer in huis is.'

'Maar die muis heeft mij beloofd, dat hij vannacht bij jou in bed op bezoek zou komen om je te bedanken voor het lekkere hapje!'

'Zei ik het niet, dat je een heks bent! Praten met muizen. Eet snel dat heerlijke beschuitje met kaas op, of heb je liever vleermuisstaartjes met kwallensliertjes en zwavelthee als ontbijt? Zo gauw je klaar bent, zet ik je in de sneeuw, op je blote voeten. In de schuur staat nog wel een oude bezem die je mag gebruiken, ouwe toverkol.'

'Oh, dan betover ik dit hele huis, moet je maar opletten! Alle muizen zullen groter worden dan de mensen. Dan zal je eens wat beleven! Gaan ze overal mensenvallen zetten en mensengif leggen. En in plaats van katten gaan ze tijgers houden, die speciaal zijn afgericht om mensen te vangen en smakelijk op te peuzelen!'

'Oké, ik geef me gewonnen. Je mag nog een dagje blijven, ook al ben je dan geen prinsesje. Wacht, je moet dan maar Grietje spelen. Doe ik zelf wel of ik de heks ben. Jij moet mijn huisje maar eens goed gaan schoonmaken, van onder tot boven, alle hoeken en gaatjes, dat wordt wel eens tijd.'

'Oh nee,' zuchtte Sara, 'ik ben nog zo verschrikkelijk ziek. Kijk maar, ik heb vast vijfenveertig graden koorts. Ik kan niet werken, ik ben een arm verdwaald weesje. Zielig hè?'

'Me hoela, moet je kijken hoe je hebt zitten schrokken. Als dat geen gezonde eetlust heet, dan heet ik Jaap.'

'Dag Jaap! Een aardige naam, hoor. Ik heb een vriendje dat ook zo heet.'

'Zo, nog een beetje verliefd zeker ook, hè. Ik tel zeker niet mee. Nou, fraai is dat hoor.'

'Doe niet zo raar. Ik hou helemaal niet van jongens. Ze zijn veel te oneerlijk. Ze moeten altijd winnen bij spelletjes. Ze willen altijd iets vechterigs spelen en je kunt nooit eens iets gezelligs met ze doen.'

'Nou wordt-ie helemaal mooi! Sta ik me hier zo uit te sloven en dan stort jij allemaal verschrikkelijke vooroordelen over mij uit. Jongen zijn helemaal niet allemaal hetzelfde, de meeste zijn reuze aardig, heks!'

'Poeh, jij bent helemaal geen jongen. Je bent een man. Een ouwe man. Een stokouwe man zelfs, zoiets als ..., als ..., eh ..., als opa Bakkebaard of als het kerstmannetje.'

'Ik ben uitgepraat. Daar kan ik niet meer tegen op. Nou, als je me zo oud vindt, dan zal ik me daar ook maar naar gedragen, jongedame. Dat kan ik heel goed, hoor. Moet je dat zien zitten met d'r verwaande nuffensmoeltje vol boter. Wie heeft jou zo leren eten? Wel ja, smeer het maar aan het laken. Petertje zal het bed wel weer verschonen. Petertje zal wel weer de was doen. Schiet op, je bed uit jij!'

Peter trok met een ruk het dekbed van Sara af.

'Schiet op. Jij gaat je als de bliksem onder de douche staan wassen. Het stinkt hier als een konijnenhok. En je haren was je ook maar meteen, je ziet er potdomme uit als een spook. Dan zal ik in de tussentijd eens zien of ik hier in dit kamertje wat orde kan schep- pen. Wat een zwijnenstal.'

'Ik ben liever een spook dan een konijn, dan kan ik tenminste nog eens bij je komen spoken. Of een zwijn! Dan gooi ik je in de modder, opa Jaap!'

Sara was achteraan van het bed gestapt en vluchtte met stijve benen de kamer uit toen Peter een kussen naar haar gooide.

Sara stommelde wat op de gang, deed alle deuren open die ze tegenkwam en stak even later haar hoofd weer om de deur.

'Ik kan hier helemaal geen douche vinden!' zei ze.

'Dan moet je naar beneden gaan en de deur aan de rechterkant naast de w.c. nemen. Je mag ook die aan de linkerkant nemen, maar dan kom je buiten in de sneeuw.'

'Nee, brr, dank je, dat doe ik niet, hoor!'

Sara verdween naar beneden. Peter verschoonde het bed en ruimde de kamer op. Daarna ging hij naar beneden en roffelde op de deur van de badkamer.

'Leef je nog, zwijntje?'

'Ja, opa!'

'Ben je al klaar?'

'Ja!'

'Waarom kom je er dan niet uit? Een handdoek vind je in dat kastje, dat naast de spiegel hangt.'

'Ik vind het veel te lekker onder de douche, lekker warm. Ik kom nog niet, hoor!'

'Als je niet opschiet, zet ik de geiser uit en kom je onder het ijskoude water te staan!'

'Hè, brrr, nee, niet doen, ik kom al!'

Even later stond ze in een schoon nachthemdje met gele en rode bloemetjes erop bij de deur van de keuken.

'Wat leuk hier,' zei ze en ze stapte naar binnen, maar de koude tegels op de vloer deden haar huiveren.

'Schiet op, naar bed,' zei Peter, 'dacht je dat je ineens helemaal beter was? We zullen straks de dokter wel bellen en eens horen wat hij zegt. In elk geval blijf je vandaag gewoon de hele dag in bed liggen. Naar boven jij, hop!'

Sara gehoorzaamde mopperend, maar was toch blij toen ze weer in bed lag. Ze voelde zich behoorlijk moe van dat kleine uitstapje naar beneden.

Peter volgde haar korte tijd later naar boven. Hij vertelde dat hij de dokter had gebeld en dat die heel tevreden was over wat hij had gehoord. Maar in bed blijven moest ze! De hele dag! Misschien dat ze er morgen wel een uurtje uit zou mogen, maar vandaag was daar noch geen sprake van. Ze moest goed uitrusten.

'Je moeder heb ik ook gebeld. Die was natuurlijk ook heel blij met de vooruitgang, zoals het een goede moeder betaamt. Ze zat er alleen zo mee, dat wij hier en zij daar zitten opgesloten. Ik hoorde trouwens vanochtend op de radio dat deze streek wel het allermeeste te lijden heeft gehad van dat beestenweer van gisteren. Ze zijn bezig van alles te organiseren om de belangrijkste toegangswegen naar de geïsoleerde dorpen zo snel mogelijk weer vrij te maken. Ze hadden echter niet de hoop dat ze alle ingesneeuwde dorpen vandaag al zouden bevrijden. Ik hoorde dat ze in een dorpje hier vlakbij een oude dame met een helikopter uit haar huis hebben moeten bevrijden. Ze was niet lekker geworden en had nog maar net met moeite de telefoon kunnen bereiken om iemand te waarschuwen. Midden in de sneeuwstorm hebben ze haar met veel moeite, maar nog net op tijd, kunnen weghalen en naar een ziekenhuis kunnen vervoeren.'

'Wanneer zouden ze ons hier komen bevrijden,' vroeg Sara?

'Ik heb met de politie gebeld. Als het mee zit, heeft het dorp morgenochtend weer verbinding met de buitenwereld, maar voordat ze hier zullen zijn, dat kan nog wel één à twee extra dagen duren. Ze wilden proberen om sneeuwschuiven naar een paar boerderijen te laten overvliegen met helikopters. Als die voor een tractor bevestigd worden, dan kunnen ze ook vanaf de boerderijen zelf meehelpen de sneeuw te ruimen. Maar bij boer Knodde zal dat weinig zin hebben. Zijn tractor deed het al niet voordat de sneeuw begon en hij heeft nog geen kans gezien om hem weer aan de praat te krijgen.'

'Wie is die boer Knodde?' vroeg Sara, 'daar heb ik nog nooit van gehoord.'

'Die woont hier verderop langs het weggetje. Hij is al oud. Bijna zo oud als de buurman.'

De buurman werkte vroeger als knecht bij Knodde. Knodde heeft nu nog wel het een en ander aan land, maar het meeste heeft hij verpacht aan andere boeren uit de omgeving. Zijn kinderen zijn allemaal al lang het huis uit, naar de randstad. Eén zelfs naar Amerika. Die kinderen hadden weinig zin in het boerenbedrijf. Je hebt ook niet zoveel kans om er een beetje behoorlijk van te leven als je geen redelijk groot bedrijf hebt. De boerderij van Knodde is niet zo groot. Ik bedoel het land dan. De boerderij zelf wel hoor, dat is een schitterende, hele oude boerderij. Ik zal je d'r wel eens mee naar toe nemen als het voorjaar is en als je dan nog wel eens bij zo'n ouwe man als ik langs wil komen.'

'Pffft,' zei Sara alleen maar.

'Ik heb Knodde ook zo even nog gebeld, vandaar dat ik weet dat zijn trekker nog steeds kapot is. Het ging wel goed met ze daar. Hij woont er met zijn vrouw en een jonge knecht. Ze hadden de sneeuwstorm goed doorstaan. Eten en drinken hebben ze voorlopig nog voldoende in voorraad. Ze roken daar nog zelf hun vlees en vrouw Knodde maakt de groente uit haar moestuin voor een groot deel zelf in. Een vrieskist hebben ze niet nodig. Ze hoeven de gehele winter nauwelijks naar het dorp. Het is een beetje ouderwets, maar ze kunnen zich helemaal zelf bedruipen. Zo gelukkig ben ik niet. Erg veel eten heb ik niet meer over. Op zulk weer had ik in het geheel niet gerekend. Ik houd het samen met jou nog wel een tijdje uit, hoor, alleen zal het eten niet altijd even lekker zijn. Drie maal per dag pannenkoeken of zoiets.

'Nou en?' zei Sara, 'ik vind dat helemaal niet erg.'

'Maar ik wel. Bovendien is het nu eenmaal zaak om er voor te zorgen, dat je een beetje gezond voedsel krijgt, zodat je snel opknapt. Ik ga dadelijk even naar de buurvrouw om te kijken hoe het leven daar staat. Zal jij in je bedje blijven?'

'Poeh, opa, ik denk, dat ik een klein dutje ga doen. Mijn ogen zijn zo moe.'

'Prima, doe dat. Ik zal niet langer dan een half uurtje hier naast blijven. Slaap lekker.'

Sara glimlachte hem met lodderige ogen toe toen hij de kamer uit ging. Ze hoorde hem niet eens meer de buitendeur dicht trekken.

Hoofdstuk 10.

Nu zat er een oude vrouw naast Sara's bed. Het was de buurvrouw. Peter had uitgebreid overlegd met de buurvrouw wat er zou moeten gebeuren. Ze zouden heus niet onmiddellijk omkomen van de honger, maar er was toch wel gebrek aan een en ander. Peter vond dat hij nu het weer goed was best kon proberen om het dorp te bereiken en daar de nodige spullen te kopen. Bovendien trok het hem wel om een avontuurlijke tocht door de soms manshoge bergen sneeuw te maken. Ze hadden naar de kruidenier in het dorp gebeld om te vragen of hij wel voldoende voorraad had, zodat Peters tocht niet te vergeefs zou zijn. De kruidenier had beloofd alles klaar te zetten wat Peter hem had opgegeven. Zelfs met een bakkie koffie ernaast om weer warm te worden voordat Peter de terugtocht zou aanvaarden.

De buurvrouw had het beter gevonden als ze in Peters huis op zijn terugkomst zou wachten. Haar man was weliswaar wat moeilijk ter been, maar hij zou zich best een middagje zonder haar kunnen redden. Peter had dat eigenlijk wel prettig gevonden. Tenslotte lag Sara in een vreemde omgeving en hij wist niet hoelang het zou duren voor hij terug was. Daarbij, het leek nu wel goed met haar te gaan, maar je wist nooit hoe dat opeens om kon slaan. Ze had per slot van rekening heel wat te verduren gehad. Sara

had wat gelaten gereageerd toen ze van het plan hoorde. Ze vond het niet leuk, dat Peter wegging en dat er iemand anders op haar kwam passen. Helemaal alleen in huis achterblijven, leek haar echter ook niets en uit Peters verhalen had ze begrepen dat de buurvrouw reuze aardig was.

Peter was zich gaan klaarmaken voor de tocht. Hij had dikke kleren aangedaan. Van de buurvrouw had hij een paar lieslaarzen gekregen, die haar man vroeger gebruikte als hij de sloten moest uitbaggeren. Dat ging toen nog niet met machines. Je moest in de sloot gaan staan en de verrotte plantenresten eruit scheppen. Peter kon nu tot zijn liezen in de sneeuw zakken zonder nat te worden. Het was geen gezicht. De buurvrouw had ook nog een slee van zolder gehaald. Die stond daar al vele jaren ongebruikt sinds zelfs haar kleinkinderen te groot waren geworden om sleetje te rijden. Op die slee zou Peter een heleboel kunnen meenemen zonder dat het hem al te erg in zijn bewegingen zou hinderen.

Peter had een dikke bivakmuts op zijn rossige kop gezet en een zonnebril opgedaan tegen het schitteren van de zon op de sneeuw. Zo was hij Sara gedag komen zeggen. De buurvrouw was meegekomen. Ze leek Sara wel aardig. Ze zag eruit, zoals een oud omaatje er echt uit hoort te zien. Peter had haar een kus gegeven alsof hij haar vader was en was vertrokken. Sara kon hem een stukje volgen, terwijl hij moeizaam door de sneeuw waadde, het pad af in de richting van de plaats waar diep onder de sneeuw de weg zou moeten liggen. Peter had het touw van de slee om zijn middel gebonden. Hij had zich nog een paar keer omgedraaid en naar huis gewuifd. Sara had teruggezwaaid, ook al zou Peter haar achter dat raam in de verte waarschijnlijk toch niet kunnen zien. Even later was Peter uit het gezicht verdwenen.

Sara bekeek de buurvrouw nog eens goed, ja, zo zou een echte oma eruit moeten zien. Sara had geen oma's, ook geen opa's trouwens. Ze had ze nooit gekend. Ze kende oma's alleen van andere kinderen en uit boeken. En die uit boeken had ze eerlijk gezegd het meest aardig gevonden. Het leek alsof deze oude mevrouw uit een andere tijd kwam. Ze had een gezicht waarop allemaal barstjes zaten. Ze droeg donkere kleren met een schort erover. Om haar schouders lag een grijze omslagdoek, bijna van dezelfde kleur als haar haren. Haar stem was zacht en vriendelijk en in haar ogen was het of je voortdurend glimmertjes zag. Peter had een gemakkelijk stoel voor haar naar boven gesleept. Ze had hem daarvoor een standje gegeven. Zoveel moeite voor haar. Ze kon toch zeker wel op een gewone stoel zitten. Ze was dan wel oud, maar zeker niet hulpbehoevend. Peter had echter doorgezet en nu zat ze in een grote, makkelijke stoel. Aan haar voeten stond een rieten tas met bollen wol. In haar handen bewogen de breinaalden waarmee ze sokken aan het breien was. De pennen klikten gezellig en de zon die op de pennen weerkaatste, zorgde voor allemaal bewegende lichtjes in de kamer.

'Mevrouw?'

'Ja, kind.'

'Vindt u het niet lastig om de hele middag hier te zitten?'

'Welnee, hoe kom je d'r bij? Ik vind het leuk om weer eens iemand anders te zien. We zijn oud en we komen niet meer zo vaak buiten ons huis. Zeker de laatste tijd met dat slechte weer. Daardoor kunnen mijn kinderen ook niet meer zo goed komen. Anders zie ik ze geregeld, maar met al die gladdigheid, die mist en al die andere winterse toestanden, is het er de laatste tijd niet van gekomen. En dan blijven boer en vrouw Knodde over en Peter natuurlijk, die geregeld bij ons aankomen. Heel gezellig, maar ik vind het leuk dat ik nu de kans krijg om weer eens iemand anders te zien.'

Het was een tijdje stil op het geklik van de naalden na.

'Mevrouw?'

'Zeg maar buurvrouw tegen me, kind, dat klinkt niet zo deftig als mevrouw, vind je ook niet? Je bent nu toch even een soort buurmeisje van me, nu je hier zo in Peters huis zit opgesloten. Afgesproken?'

'Goed, mevr....eh, buurvrouw, bedoel ik.'

'En wat was het dat je me wilde zeggen, kind?'

'Ik wilde u wat vragen, buurvrouw?'

'Zeg het maar, kindje. Wat wilde je me vragen?'

'Heeft u het wel eens eerder meegemaakt, dat alles hier in de buurt was dichtgesneeuwd.'

'Oh ja, hoor, vroeger kwam dat veel vaker voor. Tenminste, zo lijkt dat. Je vergeet zoveel van hoe het vroeger precies was, alleen de heel bijzondere dingen blijf je onthouden. Hoewel, weet je wat raar is, als je ouder wordt - en dan bedoel ik niet een jaartje ouder, maar als je echt oud geworden bent, zoals ik - dan is het net of je je weer veel beter allerlei gebeurtenissen gaat herinneren vanuit de tijd dat je nog jong was. Dingen die je allang vergeten was. Maar dat heeft niet zoveel met sneeuw te maken, hè. Kijk als je vroeger een strenge winter had, dan waren de wegen al veel sneller dichtgesneeuwd. Er reden nog niet dag en nacht van die rijen auto's over heen en weer, die de sneeuw meteen weer wegrijden. Ook waren er geen auto's met sneeuwschuiven om de straten schoon te vegen. En pekkel, weet je wel, dat spul dat ze over de straten gooien om de sneeuw te laten smelten, dat hadden ze wel, maar dat gebruikte je alleen maar om je eigen stoepje een beetje sneeuwvrij te maken. Voedsel werd in deze streken nog niet over de weg aangevoerd, maar meestal via het water. Slechts enkele boten hadden een motor. De meeste werden nog geroeid of hadden een zeil. Soms werden ze zelfs nog door paarden getrokken. Als het dan een paar dagen flink gevroren had, kon er niets meer door de vaarten. De schepen zaten muurvast. Dat kon wel eens weken duren. Het lijkt of de vorstperioden vroeger veel langer duurden. Ze zeggen wel eens dat het weer zo veranderd is door al die raketten, die ze de lucht in sturen, en door de luchtverontreiniging waarover je op de televisie zo vaak hoort. Ik weet niet of het waar is, hoor, maar al die veranderingen zullen heus wel wat gevolgen hebben. Ja, ja, en weet je, dat was niet zo'n leuke toestand als al die schepen stil lagen. Het eten raakte op. Hier op het platteland viel het nog wel mee. De boeren hadden meestal genoeg groenten ingemaakt en aardappelen en bieten voor het vee in kuilen in de grond opgeslagen om de winter door te komen zonder voedsel van buitenaf. Maar in de steden was het erger. Als daar de aanvoer van voedsel ophield, kwam er veel honger voor bij arme mensen. Ja, ja, dat waren me tijden. Als je toen arm was, had je het vaak heel moeilijk. Of je nu in de stad of op het platteland woonde, dat maakte weinig uit. Hard werken, als je al werk had, van de vroege morgen tot de late avond. Verdienen deed je niet veel. Het was vaak maar net genoeg om eten te kopen. Aardappels, wat spek en brood. Veel gezondheid was er niet bij. Je kreeg als je geluk had nog wel eens wat afgeschoven van je baas. En hier op het land hield het werk helemaal op als de winter echt inviel. De meeste boerenknechten met hun gezinnen moesten dan maar zien hoe ze het uitzongen tot het voorjaar, als het werk op het land weer kon beginnen.'

'En u, buurvrouw?' kwam Sara die aandachtig had zitten luisteren er tussen, 'woonde u toen al hiernaast? En was u ook zo arm?'

'Nee, kind, ik kom niet uit deze buurt. Ik ben zoals je wel ziet al heel lang geleden geboren. In de vorige eeuw, nog vóór 1900 dus. Mijn vader en moeder woonden in Zuid-Friesland. Dat is niet zo erg ver hier vandaan. Vader en moeder werkten in het veen. Ze moesten van zonsopgang tot zonsondergang van die brokken veen uit de grond steken, die gedroogd werden, zodat ze in de kachel gebrand konden worden. Dat gebeurde toen nog heel veel. Ieder huis had zo z'n turfhoek. We woonden in een hut, die half van hout en

half van plaggen, dat is de bovenlaag van de grond waar nog plantenresten inzitten, van hout en van plaggen dus gemaakt was.'

'Zo'n hutje als in het openluchtmuseum in Arnhem?' vroeg Sara.

'Ja, daar leek het wel wat op. Ik ben er wel eens met één van mijn kleinkinderen geweest. Ja, dat lijkt er best wel op. We woonden daar met z'n allen in. Vader, moeder en de kinderen. Dat waren er wel niet zo veel. Ik had twee zussen en één broer. Ja, het zijn er wel meer geweest, acht in totaal, maar die andere vier zijn al heel jong gestorven.'

'Wat zielig,' zei Sara.

'Tja, meisje, dat klinkt wel zielig en dat was het natuurlijk ook wel, maar niemand wist beter. De mensen waren al blij als er een kind in leven bleef. Als je erg ziek werd dan was de kans heel groot dat je dood ging. De dokters wisten toen nog lang niet zo veel als tegenwoordig. Voor arme mensen waren er al bijna helemaal geen dokters. Die konden dat heus niet betalen, hoor. Arme mensen modderden zelf maar wat aan om beter te worden. Met huismiddeltjes en zo of met een flinke borrel. Meestal konden ze alleen maar angstig afwachten tot iemand weer beter zou worden. Voor baby'tjes was het al wel heel erg. Als je die niet netjes kan verzorgen, kunnen ze al heel snel ziek worden. Het is allemaal nog zo teer. Tja, en in dat arme gebied, waar wij woonden was het helemaal verschrikkelijk. 's Winters hadden we vaak geen brandstof voor de kachel en het fornuis. Ook wij moesten gewoon betalen voor de turf. En in de winter kon je niet werken, zodat binnen de kortste keren het geld op was. Nee, het was verschrikkelijk. Ik wordt er nog akelig van als ik eraan denk. Ik kan me ook niks herinneren uit die tijd wat leuk was. Zo gauw we sterk genoeg waren, moesten we mee naar de turfvelen en helpen. Zo verdienden we een paar centen per dag en dat was meegenomen. Het was verschrikkelijk zwaar werk voor kinderen van een jaar of zes. Ja, ja, zo oud waren we toen. Ik snap nog niet, dat we dat overleefd hebben, verschrikkelijk.'

De oude vrouw schudde haar hoofd en haar ogen starden naar de verte door het venster, alsof ze daar weer zag wat er allemaal vroeger gebeurd was. Haar handen liet ze stil in haar schoot liggen. De breipennen klikten niet meer.

'Hoefde u nooit naar school?' vroeg Sara zachtjes. De buurvrouw schrok op en automatisch begon ze weer te breien.

'Wat zei je, kind?' vroeg ze.

'Moest u dan nooit naar school?'

'Naar school, nee. De kinderen uit onze buurt gingen nooit naar school. Je moest meewerken zo gauw je kon om wat te verdienen, hoewel je verplicht was om je kinderen naar school te sturen. Als de politie er achter kwam had je kans op een flinke boete. Maar ja, politiemannen keken wel uit voor ze die akelige, armoedige buurten ingingen.'

'Kunt u dan wel lezen en schrijven?'

'Toen nog niet, dat heb ik pas veel later geleerd. Ik heb het geleerd van m'n man. Die vond het maar niks, dat ik niet kon lezen en schrijven. In de lange winteravonden heeft hij het me geleerd. Heel erg veel is het nooit geworden. Misschien was ik toen al wel te oud om het nog behoorlijk te leren, of misschien hebben we het gewoon op de verkeerde manier gedaan. Ik kan nu in elk geval een briefje schrijven als dat nodig is. Dat gaat wel heel langzaam, vooral nu m'n ogen slechter geworden zijn. Ja, en boeken lezen, dat heb ik nooit gedaan. Ik heb er ook nooit de tijd voor gehad. Maar de krant kan ik heel aardig lezen. En de ondertitels op de televisie gaat ook wel, als het niet te snel gaat tenminste, maar daar zullen veel oude mensen wel last van hebben. Nee, ik heb veel te danken aan m'n man. Als ik die niet had leren kennen, zou het heel anders met me gelopen zijn. Dan zou ik nog in de turf zitten, bij wijze van spreken dan, want turf steken, dat doen ze al jaren niet meer. Mijn man was zelf afkomstig uit het noorden van Groningen. Z'n vader had daar een boerderijtje. Heel klein. Ze waren ook wel arm, maar in onze ogen zouden

ze heel rijk geweest zijn. Z'n vader vond dat een kind moest leren en daarom heeft hij hem en z'n broers naar het dorpschooltje gestuurd, alhoewel hij hun hulp best op het land kon gebruiken. Alleen als de oogst moest worden binnengehaald, moest het hele gezin helpen. De jongens mochten naar school, de meisjes niet. Tja, dat was toen zo, hè. Meisjes hoefden niets anders te kunnen dan het huishouden en het vrouwenwerk op de boerderij, de kleine dieren verzorgen, groenten inmaken enzovoort. Van wie konden ze dat beter leren dan van hun eigen moeder. Ik heb ze nooit gekend, de vader en moeder van Geert, dat is de buurman dus. Alle verhalen over hen heb ik van Geert. Die was naar onze streek afgezakt. Ik zal je vertellen hoe dat kwam. Hij, Geert dus, was op een keer op het land aan het werken. Hij was toen al twintig en niet langer op school. Er brak brand uit op de boerderij. Tja, en die boerderijen met hun rieten dak, er was geen redding meer aan, alles ging in vlammen op. Z'n ouders zijn daarbij omgekomen. Twee van zijn drie zusjes waren in die tijd al getrouwd. Zo bleef er één zuster en de twee broers over, die nu moesten proberen geld voor zichzelf te verdienen. Die ene zuster hoopte ook snel te trouwen en zou dan ook onder dak zijn. Allen die twee broers, dat was moeilijk. Als ze een stuk van het land zouden verkopen, dan hadden ze weer geld om de boerderij op te bouwen. Verzekeringen, die dat voor je betaalden bestonden er nog niet. De burens wilden wel helpen door wat meer voor het land te betalen dan strikt nodig was, maar erg veel zou dat toch niet helpen. Als de grond verkocht zou worden dan bleef er echter niet genoeg over om van te leven. Tja, en Geert was de jongste van de twee en het was gebruikelijk dat de oudste zoon alles erfde. Dat klinkt niet zo eerlijk, maar wat moest er anders gebeuren? Als het land verdeeld zou worden tussen de twee jongen, dan zou geen van tweeën er van kunnen leven, omdat de stukken te klein zouden zijn, zeker als ze nog eens zouden gaan trouwen en kinderen zouden krijgen. Geert moest weg. Hij zou proberen de kost voor zichzelf te verdienen. Zo kwam hij in onze streek terecht om te proberen met turfsteken zijn dagelijkse boterhammetje bij elkaar te krijgen. Dat beviel hem heel slecht. Hij was boerenzoon en kon veel meer, dan alleen maar de hele dag in het veen ploeteren. We kregen kennis aan elkaar, werden verliefd, tja, tja, twee mensen die nu zo oud zijn, kun je het je voorstellen? Toen we gingen trouwen stond het buiten koud dat we weg zouden trekken. Weg uit die ontzettende streek van armoede en ellende. Geert zou proberen werk te vinden bij de boeren, als knecht, en ik? Ik wist het niet. Ik kon niets, maar ik was in die tijd een stevige meid en ik wou alles aanpakken om wat te verdienen, als ik maar weg zou komen uit die modder. We reisden lopend, een andere manier van vervoer konden we niet betalen. Zo kwamen we hier terecht. En hier zijn we gebleven.'

'Heeft u altijd in dat huisje hiernaast gewoond?'

Sara had een rode kleur van het angespannen luisteren.

'Nee, niet in dit huisje, wel op ongeveer dezelfde plek. We kwamen aan vlak voor de eerste wereldoorlog. In 1914 begon die verschrikking. Niet in Nederland, hoor, alleen in de landen om ons heen, maar je merkte hier ook wel dat het oorlog was, vooral als je in de stad kwam. We kwamen aan op een tijdstip toen de meid van vrouw Knodde pas gestorven was. We hoorden het toevallig in het café waar we wat rustten voordat we verder zouden trekken. We wilden eigenlijk nog veel verder naar beneden afzakken. Ik ging er meteen op af. Naar boer Knodde, de ouwe dan, de vader van de boer die nu op de boerderij woont. En hij nam me aan. Ik was zo dolblij dat ik durfde zeggen dat m'n man ook op zoek was naar werk. Ik schrok er zelf van, want ik had helemaal niet gezegd dat ik getrouwd was. Ik dacht, ik herinner me het nog als was het gisteren, ik dacht, nou ben je vijf minuten aangenomen als meid en nou gooien ze je er natuurlijk meteen weer uit. Maar de ouwe Knodde was een prachtbaas. Toen hij hoorde waar Geert vandaan kwam en dat hij het boerenbedrijf door en door kende, mocht hij ook komen. Eerst alleen

in de zomer, als er volop werk was op het land. Seizoenarbeider noemden ze dat. In de winter moesten we leven van wat ik alleen verdiende. Dat was niet bijster veel. Wel mochten we gratis wonen in een klein kamertje boven de koeienstal. Niet prachtig, hoor, heus niet, maar al veel beter dan ik gewend was. We probeerden ervoor te zorgen dat er geen kinderen kwamen, maar ja, kind, dat was nog niet zo gemakkelijk als dat tegenwoordig is. Na drie jaar was het toch zover en werd ik zwanger van onze oudste. Weer dacht ik dat ik wel ontslagen zou worden, maar dat viel mee. Knodde was een prima kerel, daar blijf ik bij. We mochten blijven. Ja, hij betaalde me natuurlijk niet als ik niet kon werken, maar ik was al snel weer op de been, nadat ik m'n jongen had gekregen. En Knodde was nóg veel aardiger. Geert mocht achteraan op het land tegen de bosrand, dat is hier vlak achter, op een stuk grond dat toch niet werd bebouwd, een huisje maken. De oude Knodde leende Geert geld om hout en spijkers te kopen. Geert bouwde het huisje zelf met de hulp van de zoon van de boer, dat is de Knodde die nu op de boerderij woont. Ze waren beste vrienden die twee. Geert werd vaste knecht op de boerderij, dan kreeg hij ook in de winter z'n loon doorbetaald. We kregen in tien jaar zeven kinderen. Drie daarvan hebben het niet overleefd, want ook daar in dat huisje was het niet zo ideaal. De muren waren van hout, de kieren volgepropt met stro. De warmte bleef slecht binnen. Het lekte verschrikkelijk als het regende. Alles werd dan koud en nat. Maar ja, we waren ontzettend veel beter af dan heel veel andere mensen in die tijd. Het was een lot uit de loterij en dat toch allemaal dankzij de oude Knodde, die zo goed voor ons was, en later de jonge Knodde natuurlijk.'

'Maar het was toch heel akelig voor u, terwijl de baas op zo'n mooie, rijke boerderij woonde,' merkte Sara vol verbazing op. 'Tja, kind, dat zal je wel niet meer snappen, maar als je zoveel armoede en ellende als wij had gekend, dan zei je ja en amen op alles wat de baas zei, bang als je was dat hij je anders op straat zou zetten. Het was misschien niet goed en niet eerlijk, maar zo was het toen vaak. Niet dat alles nu zo eerlijk verdeeld is, maar dit is in elk geval een eind verbeterd. Je hoeft niet meer altijd dankbaar te handje op te houden bij de rijke heren. Maar Knodde was toch niet echt zo als veel anderen. Hij deed van alles om te helpen, maar hij kon moeilijk uit z'n huis gaan.'

'Hij had zo'n groot huis, daar had u beste een stukje van kunnen krijgen?'

'Zo ging dat niet, hoor kind, vroeger. We hebben wel vijftien jaar in dat huisje gewoond, heel gelukkig ondanks alles. En toen de jonge Knodde de baas werd op de boerderij heeft hij het huis hiernaast laten bouwen voor Geert en mij en de kinderen. Dit huis hier was voor een andere knecht en zijn gezin. Daar is Peter een kind van, een nakomertje. Zijn ouders waren een eind jonger dan wij. Er konden vroeger heel wat mensen van zo'n grote, rijke boerderij eten. We waren heel gelukkig met dit stenen huis, het was een ontzettende vooruitgang. We hadden het droog en we hadden de ruimte, alhoewel we nog altijd met z'n achten op twee kamertjes en de zolder moesten slapen. Toen kwam de tweede wereldoorlog. Er waren onderduikers op de boerderij. Onderduikers, weet je wat dat zijn...? Dat zijn mensen die gevlucht waren voor de Duitsers, die ons land toen hadden bezet. Het waren soms spannende tijden. Alles bij elkaar genomen zijn we er heel goed vanaf gekomen. Er is veel ergs gebeurd. Ik hoop dat het nooit meer terug zal komen, niet voor mij, het zal mijn tijd wel duren, maar vooral voor jou en alle jonge kinderen. Dat ze die ellende niet hoeven meemaken. Maar ik heb er een hard hoofd in, het lijkt wel of de mensen er nooit echt iets van geleerd hebben. Maar ja, ik, op mijn leeftijd, kan alleen nog maar hopen dat het beter gaat. Tja, en toen, na de oorlog, waren zo langzaam al m'n kinderen het huis uit. We kregen het steeds beter en nu zitten we in ons huisje dagelijks van onze rust te genieten. Er is een hoop veranderd sinds ik geboren ben en een hele hoop toch wel ten goede. Zo, kind, ik ben er schor van geworden. Buurvrouw gaat nu even naar beneden om een potje thee voor ons te zetten.'

'Thee? Iedereen drinkt hier thee. Peter wil ook de hele dag thee voor me zetten. Bij ons thuis drinken ze meestal koffie!'

'Zo, ik drink nauwelijks koffie meer. Ik krijg last van mijn hart als ik koffie drink, dat krijg je als je een dagje ouder wordt. En Peter, die vindt het geloof ik niet gezond, die koffie, maar die jongen heeft wel meer van die ideeën. Wil je soms liever wat fris? Ik zal eens kijken of ik wat kan vinden. Blijf jij nu maar lekker liggen. Ik ben zo weer terug.'

De buurvrouw stond op, verliet de kamer en ging de trap af naar de keuken. Tien minuutjes later was ze weer terug met een pot thee en een pak appelsap. Gezellig babbelend dronken ze wat en knabbelden ze aan de zelfgebakken koekjes, die de buurvrouw had meegenomen. Sara was daarna even naar de w.c. geweest en toen ze terug kwam in de kamer zag ze dat de buurvrouw in slaap was gesukkeld. Het breiwerk was uit haar handen gegleden en ze knikkebolde langzaam. Heel voorzichtig om haar niet te wekken, sloop Sara de trap weer af naar de woonkamer op zoek naar iets om te lezen. In de boekenkast vond ze allerlei boeken over dieren, moeilijke, dikke boeken waar veel mooie platen in zaten, maar die ze niet kon lezen. Ook de andere boeken waren voor volwassenen. Ze bladerde er een paar door, maar er leek haar niets aan. Gelukkig vond ze tenslotte in een hoek naast de schoorsteen een grote stapel stripboeken. Ze kende ze zowaar niet eens allemaal. Met een flink aantal onder haar arm beklom ze de trap. Zachtjes kroop ze onder de dekens zonder dat de buurvrouw uit haar slaapje opschrok. Tien minuten later was ook Sara boven haar boek in slaap gevallen.

Hoofdstuk 11.

Sara zat met een deken om haar schouders geslagen op haar knieën voor het raam. Ze was al een tijdje weer wakker. Ze staarde over de witte vlakke waarop de laagstaande zon lange schaduwen vormde. Op de grond lag de stapel stripboeken. Sara hoorde de stoel waarin de buurvrouw zat kraken. Sara draaide haar hoofd om. De buurvrouw bewoog langzaam haar hoofd wat heen en weer en sloeg haar ogen op. Ze deed haar bril af en streek met een hand langs haar ogen. Nadat ze haar bril weer had opgezet, keek ze Sara aan.

'Oh, kind, ik was je helemaal vergeten! Ben ik me daar zo in slaap gesukkeld, terwijl ik op je moest passen. Hoe lang heb ik wel niet geslapen?'

'Nou, een dik uur, denk ik,' antwoordde Sara glimlachend.

'Potverdorie! En heb je je niet verveeld?'

'Nee, hoor, ik heb in stripboeken zitten kijken, ik heb er een paar van beneden gehaald en ik heb zelf ook nog even gedut.'

'Kind, kind, dat mag toch helemaal niet, die boeken halen bedoel ik. Je bent ziek, je moet in bed blijven.'

'Helemaal niet, ik ben al lang weer beter, hoor.'

'Dat zullen we nog wel eens zien. Je mag dan wat opgeknapt zijn, beter ben je heus nog niet. Waarom zat je eigenlijk naar buiten te staren? Zag je al iemand aankomen?'

'Nee, nog niemand, en Peter is toch al meer dan vier uur weg.'

't Wordt al wat duister, hè?'

'Ja, de zon is net achter de bomen verdwenen. Zou er iets gebeurd zijn.'

'Wel nee, kind. Normaal is het al een half uur tot drie kwartier lopen naar het dorp en met deze sneeuw duurt dat natuurlijk veel en veel langer. We wachten geduldig nog wat

af. Wil ik iets voor je maken?'

'Nee, buurvrouw, laten we maar even wachten tot Peter terug is.'

'Zie je al wat?'

'Nee, niks, en het wordt steeds donkerder ... Oh, wacht eens, daar zie ik geloof ik wat, nou is het weer weg ... Wacht, daar is hij. Ik zie zijn rooie jack en hij heeft de slee achter zich!'

Buurvrouw stond op en kwam naast Sara op het bed zitten. Ze keek naar buiten in de richting die Sara met haar vingers aanwees.'

'Ik zie niets, hoor, maar ja, m'n ogen kunnen in het duister nog maar moeilijk zien. Weet je zeker dat het Peter is?'

'Ja, hoor, ik kan hem nu goed zien.'

'Dan ga ik maar naar beneden om open te doen. Zal ik hier het licht aandoen.'

'Nee, buurvrouw, laat u het maar uit, anders kan ik helemaal niets zien buiten.'

'Goed, maar netjes in je bed blijven. Anders gelooft Peter helemaal niets van m'n kwaliteiten als oppasser. Zo gauw Peter binnen is, kom ik naar boven om afscheid van je te nemen. Ik moet voor Geert eens eten gaan koken. Die man is in maanden niet meer zo lang alleen geweest. Is er licht aan hiernaast?'

'Ja, buurvrouw, beneden op het hoekje.'

'Da's de keuken. Dat is prima, dan is hij ook weer wakker van zijn middagslaapje. Ik ga naar beneden.'

'Tot zo, buurvrouw.'

Even later zag Sara dat het licht beneden een grote rechthoek tekende op de sneeuw. Peter was nu aardig dicht in de buurt van het huis gekomen. Hij kwam maar langzaam vooruit, zijn benen zakten diep weg in de sneeuw. Achter zich trok hij de slee, waarop grote pakken lagen. Enkele minuten later had Peter het huis bereikt. Sara hoorde hoe de buurvrouw de deur open deed. Ze hoorde beneden zich het gemompel van stemmen, maar ze kon niet verstaan wat er gezegd werd. Gerommel en gestommel, eerst beneden, daarna op de trap. Sara ging met een kussen in haar rug rechtop zitten en trok het laken netjes recht over haar buik.

Peter kwam binnen en knipte het licht aan.

'Hallo, wat een duisternis hier. Heb je het uitgehouden met de buurvrouw?'

Peter's gezicht zag er helemaal roodgekleurd uit van de plotselinge warmte na de kou. Ook Sara had een kleur, maar dat kwam van opwinding.

'Ze heeft me net opgebiecht, dat ze zowat de hele middag heeft zitten pitten.'

'Heus niet, hoor,' verdedigde Sara de buurvrouw, 'ze heeft ontzettend spannend zitten te vertellen. Ik vond het leuk dat ze er was.'

'Mooi zo, dat hoor ik gelukkig net,' zei de buurvrouw in de gang, nog wat nahijgend van het trappen klimmen. Sara had haar niet aan horen komen.

'Oh, buurvrouw, ik dacht dat u nog beneden was.' Sara was verschrikt.

'Nou, ze mag het anders heus wel weten,' zei Peter lachend.

'Dag, Sara,' zei de buurvrouw, 'ik ga er vandoor. Ik kom nog wel eens langs. Ik vond het ook gezellig, ik mag graag vertellen over vroeger. Nou kind, wordt maar weer snel beter, dan kan je me nog eens komen opzoeken.'

'Bedankt, buurvrouw, voor het oppassen. Ik kom zeker nog eens langs als het weer van de dokter mag.'

'Ga je mee, buurvrouw, ik laat je even uit. Buurman zal niet weten waar je blijft. We zullen meteen even de boodschappen pakken die je vandaag nodig denkt te hebben. De rest kom ik morgen wel brengen.'

'Dag, Sara,' zei de buurvrouw bij de hoek van de deur.

'Dag, buurvrouw, en gauw tot ziens.'

'Sara! Peter kwam met zijn hoofd om de deur, 'hou je van rozijntjes?'

'Jawel.'

'Goed.'

Het hoofd verdween. Niet voor lang echter.

'En van krenten?'

'Mmmm, dat denk ik wel, ik heb ze nog nooit los gegeten.'

'Wie praat er nou over los?'

Hoofd weg, en weer tevoorschijn, een grote grijns op het sproetengezicht.'

'En van appel?'

'Jawel, maar waarom vraag je dat?'

'Ga je niet aan!'

Hoofd weer weg, maar prompt daarop als een duveltje uit een doosje weer terug.

'En hoe denk je over meel met melk in olie gebakken?'

'Gebakken als frietjes?'

'Als frietjes.'

'Weet ik niet, heb ik ook nooit gegeten. Wat is er nou, zit je me te pesten?'

'Te pesten, ik? Ben je gek!'

Een harde roffel op de trap naar beneden, een harde klap van een deur, de keukendeur, en verder bleef het stil. Nou ja, bijna stil. Wat vaag gerommel waar Sara niets van kon maken. Wat wilde Peter? Ze begreep er niets van. Ze haalde haar schouders op, ze zou wel zien. Naast haar bed lag nog de stapel stripboeken. Ze nam er een in haar handen en probeerde te lezen. Nieuwsgierig als ze was, kon ze haar aandacht er echter nauwelijks bijhouden. Een twintig minuten later kwam Peter de trap op. Ze deed net of ze niet in de gaten had dat hij het kamertje weer binnenkwam. Ze deed net of ze verschrikkelijk verdiept was in het verhaal. Plotseling sloeg Peter met beide handen het boek dicht, haar neus zat er bijna tussen. Ze schrok toch nog behoorlijk, want dat had ze niet verwacht.

'Trut!' riep ze kwaad.

'Moet je dat horen, wat een grote, lelijke woorden voor zo'n klein meisje.'

'Je bent het toch!'

'Oh, is het meisje nu boos. Dat mag niet, anders krijgt het meisje direct geen lekkere hapjes.'

'Wat maak je dan?'

'Zo, het meisje is nog nieuwsgierig ook. Dat is niet beleefd, hoor, zo ben je vast niet opgevoed.'

'Poeh! Ik wil het al helemaal niet meer weten. Eet het maar zelf allemaal op, ik hoop dat je er verschrikkelijke buikpijn van krijgt!'

Sara sloeg het stripboek open en deed alsof ze weer aan het lezen was.

'Oh, gaan we zo beginnen, is mevrouw beledigd? Ik ga al weer, hoor. Mij zie je voorlopig niet meer terug, ga maar in je eentje zitten kniezen.'

Peter stapte vrolijk fluitend de deur uit. Hij kon de deur nog net op tijd dicht doen voordat het kussen dat Sara naar zijn hoofd gooide hem zou raken.

'Oehoe!'

'....'

'Zal je niks meer naar mijn hoofd gooien?'

Peter was na lange tijd weer naar boven gekomen en stond nu vlak naast de deur.

'Hoehoe, zeg eens wat, Saartje?'

'....'

'Toe, ik ben niet meer boos op je.'

'Jij boos, ik zou boos moeten zijn.' Sara's stem klonk verongelijkt.

'Zal je niks gooien als ik de deur open doe?'

'Als je belooft me niet meer te pesten.'

'Pesten, ik heb je niet gepest, hoe kom je erbij?'

'Wel waar!'

'Oké, ik beloof het, ik zal je het eerste halfuur niet meer plagen.'

'Nou, kom dan maar binnen.'

Peter duwde met een voet de deur open. In zijn hand droeg hij een schaal vol bruinegebakken oliebolletjes. De berg was bedekt met een dikke laag poedersuiker.

'Oh, wat zijn dat?'

'Ruik je dat niet? Oliebolletjes, oliebol!'

'Maar ..., maar..., waarom..., is het dan vandaag...?'

'Inderdaad, vandaag is het oudjaar. Ik dacht wel dat je de kluts een beetje kwijtgeraakt was wat de dagen betreft. Vandaag is het oudjaar. Vuurwerk heb ik nog nooit gekocht, maar oliebolletjes mogen niet ontbreken.'

'Oh, wat lekker, mag ik proeven?'

'Natuurlijk.'

'Mmmm..., heerlijk!'

Sara's gezicht zat vol poedersuiker en haar handen glommen van het vet. Samen met Peter at ze achter elkaar de hele schaal leeg. Ze kon niet meer, maar lekker dat het was... lekker! Zo heerlijk had ze ze nog nooit gegeten, dacht ze, maar ja, als je ze maar eenmaal per jaar eet, is het ook wat moeilijk om ze te vergelijken. Daarom vond ze eigenlijk dat ze ieder jaar lekkerder waren dan het jaar daarvoor. De oudejaarsavond werd heel gezellig. Peter en Sara deden spelletjes. Peter had nog van allerlei ouderwetse spelletjes uit de tijd dat hij zelf kind was. Met kaartspelletjes was Sara verreweg de beste. Iedere keer versloeg ze Peter weer. Mens erger je niet vond ze verschrikkelijk vervelend, maar ze werd er dan ook iedere keer vanaf gegooid. Ze keken wat naar de televisie, die Peter naar boven had gehaald, maar Sara vond er niet veel aan. De buurvrouw was nog een halfuurtje langs geweest. Ze had een grote kan gloeiend hete chocolade met veel kunst en vliegwerk over het smalle paadje, dat door het heen en weer lopen tussen de beide huizen was ontstaan, kunnen vervoeren. Sara griezelde wel even toen de buurvrouw het dikke vel van de melk viste en met suiker bestrooide. Peter en de buurvrouw aten het met smaak op. Sara wilde het niet proberen, bah, maar de chocolademelk, die was verrukkelijk. Om twaalf uur waren ze voor het raam gaan kijken. In de wijde omtrek zag je boven de verschillende dorpen het vuurwerk hoog in de lucht in prachtige kleuren uiteenspatten. Er was echte geen enkele knal te horen. De sneeuw en de afstand dempten ieder geluid. Toen ze een beetje uitgekeken waren, belde Sara haar vader en moeder op om hen gelukkig nieuwjaar te wensen. Het was een vreemd gesprek. Het viel niet mee om zo door de telefoon te praten, terwijl vader en moeder eigenlijk ontzettend graag hadden dat ze de oudejaarsavond met z'n drietjes hadden kunnen doorbrengen. Sara had daar niet zo'n last van. Natuurlijk had ze het leuk gevonden als ze deze avond thuis had kunnen zijn, maar ze vond het toch wel heel gezellig hier bij Peter. Ze betrapte zich erop dat ze de hele avond niet aan huis had gedacht. Was dat nou erg onaardig van haar? Ze vond eigenlijk van niet. Ze kon er toch ook niets aan doen, dat ze niet naar huis kon? Dan hoefde ze toch niet te gaan zitten treuren? Nee, ze was veel te blij dat ze het hier zo leuk vond. Ze vertelde haar moeder uitgebreid van het bezoek van de buurvrouw die middag. De telefoon stond gedurende de eerste drie kwartier van het nieuwe jaar niet stil. Aan één stuk door belden vrienden en vriendinnen van Peter op om het nieuwe jaar passend in te luiden. Eindelijk, om bij

enen, werd het rustig. Sara, die na het gesprek met haar moeder in een deken gewikkeld op de bank was gaan liggen, voelde zich helemaal loom en warm. Echt slaap had ze nog niet, dacht ze, alhoewel ze af en toe hartgrondig moest gapen.

Peter had een klein tafeltje gedekt vlak naast de bank. Daarnaast had hij drie kaarsen gezet en verder was bijna al het licht uit. Zo beëindigden ze de oudejaarsnacht in het gele flakkerende licht van de kaarsen. Ze aten krentenbollen, die Peter in de oven had opgewarmd, met een dikke laag roomboter erop, een zachtgekookt eitje, een kopje thee voor Peter en chocomel voor Sara. Stilletjes zaten ze bij elkaar te smikkelen. Plotseling voelde Sara zich volstrekt afgeknapt. Opeens was ze weg, zomaar in slaap gevallen, terwijl ze het laatste stukje van haar krentenbol nog in haar hand had. Peter had haar in de gaten gehouden. Hij pakte haar met deken en al op en droeg haar naar boven. Hij stopte haar diep onder het dekbed en legde er nog twee extra dekens bovenop. Het was nog altijd ijzig koud buiten. Hij voelde zich een beetje schuldig. Zou het niet wat teveel voor Sara geweest zijn? Ze was tenslotte pas net weer een beetje bijgekomen. Hij keek op Sara neer. Ze lag er zo rustig bij, het zou wel meevallen, dacht hij. Zachtjes sloop hij de kamer uit en liet de deur op een kier staan.

Op nieuwjaarsochtend had het tot na tien uren geduurd voor één van de twee wakker was geworden. Peter was de eerste geweest. Toch wat ongerust had hij na enige tijd eens om het hoekje van de kamerdeur gegluurd. Sara lag diep onder de dekens, alleen een plukje van haar donkerblonde haar stak er boven uit. De dekens gingen langzaam, maar regelmatig op en neer.

Sara's moeder belde op en vertelde dat de sneeuwploegen ondanks dat het nieuwjaar was gewoon doorwerkten. Vroeg in de morgen hadden ze het dorp bereikt. Ze gingen door langs de provinciale weg naar het volgende dorp. De weg in de richting van Peters huis zou wel niet direct bovenaan het lijstje van schoon te maken wegen staan. Hopelijk zouden ze er laat in de middag of in de avond aan toe komen. Maar ja, er kon van alles gebeuren. Hoe langer het duurde, hoe harder de sneeuw werd en hoe moeilijker het opruimen zou gaan. Het bleef verschrikkelijk hard vriezen. Zo gauw de weg vrij was, zouden ze komen om Sara te halen.

Sara keek niet zo erg verheugd toen ze het nieuws hoorde. Ze voelde zich heerlijk uitgeslapen en bemerkte eigenlijk niet veel meer van haar ziekte, alleen haar ene ooglid bleef nog een beetje hangen, maar het was al behoorlijk bijgetrokken. Sara vond het diep in haar hart niet zo leuk dat de logeerpartij nu bijna was afgelopen. De nieuwjaarsdag werd in alle rust doorgebracht. Sara hoefde van Peter niet meer de hele dag in bed door te brengen. Slechts in de middag dwong hij haar een uurtje te gaan rusten. Dat werden er bijna drie. De buurvrouw kwam een nieuwjaarsvisite bij hen afleggen en Peter ging even met haar mee naar de buurman die met zijn moeilijke been niet door de sneeuw mee had kunnen komen. Sara ontdekte achter in één van Peters boekenkasten een aantal kinderboeken uit zijn jeugd. Sommige wel wat ouderwets, vond ze, maar er zat genoeg tussen om haar die dag verder bezig te houden. Peter bracht een groot deel van de dag door met het scheppen van een pad door de sneeuw naar de weg. Hij begon daarna ook nog moedig aan de sneeuw die onder de dakpannen door naar binnen was gewaaid, maar daar hield hij al snel mee op. Hij was moe en iedere keer emmertjes vol sneeuw te scheppen en ze een verdieping lager uit het raam te kieperen, dat viel hem te zwaar na al dat buitenwerk. Bovendien, als hij de troep op zolder overzag, raakte hij wat hopeloos. Hoe moest hij dat weg krijgen? Het moest nog maar lang koud blijven. Hij zou wel zien!

Laat in de middag hoorden ze voor het eerst het geluid van de sneeuwploegen in de verte. Vanuit het bovenraam konden Peter en Sara zien hoe een zandhapper zich moei-

zaam een weg baande door de sneeuw. Met grote happen schepte hij de sneeuw op en wierp ze naar de zijkant. Daar achter kwam een kleine vrachtwagen die met behulp van een schuif de resterende sneeuw zo veel mogelijk naar de zijkant duwde. Af en toe moesten twee mannen uit de vrachtauto springen om de zandhapper met schoppen te hulp te komen. Sommige stukken gingen tamelijk snel, maar in grote opgewaaide sneeuwbergen daalde het tempo aanzienlijk. Tegen zeven uur bereikten ze het punt waar Peters zelf gegraven paadje de weg bereikte. Peter stapte naar buiten om de mannen te vragen of ze wat wilden drinken. Dat wilden ze wel, maar ze kwamen niet binnen. Ze bleven doorwerken. Vanavond wilden ze nog de weg schoonkrijgen tot aan de boerderij van Knodde. Dan was hun werk voorlopig gedaan en konden ze eindelijk gaan slapen. De vorige dag hadden ze lang doorgewerkt en nu was het ook al weer knap laat. Ze zagen er afgemat uit. Sara zette koffie en Peter bracht die in een thermosfles naar de mannen buiten. Toen hij weer terugkwam, probeerde Peter Sara's ouders te bellen. Geen gehoor. Sara en hij hadden afgesproken dat ze zouden vragen of Sara nog een nacht kon blijven. Op die slechte wegen was het in het donker toch geen pretje. Peter zou Sara morgen dan wel brengen, tenminste, als hij zijn auto, die hij 's middags ook nog had uitgegraven, weer aan de praat zou krijgen. Een kwartier later belde Peter opnieuw. Nog steeds nam er niemand op. Zouden ze toch al op weg zijn gegaan om Sara op te halen? Peter en Sara bleven wachten. Er kwam echter niemand. Een half uur lang bleven ze over de besneeuwde vlakten uitkijken of ze de lichten van een auto zagen aankomen. Zouden haar vader en haar moeder ergens op bezoek zijn gegaan. Het leek Peter niet erg waarschijnlijk. Ze zouden dan toch wel gewaarschuwd hebben? Tenslotte was afgesproken dat hij zou bellen zodra de weg vrij zou zijn. Mogelijk waren ze even bij de burens op bezoek, opperde Sara toch wat ongerust geworden. Peter besloot die burens op te bellen, wie weet. Daar kreeg hij het hele verhaal te horen. Sara's vader was die middag uitgegleden op het binnenterrein van de fabriek. De melkverwerking was gisteren in de loop van de middag stopgezet. Veel vroeger dan normaal, niet zozeer omdat het oudjaar was, maar vooral omdat er in het geheel geen melk meer kon worden aangevoerd over de besneeuwde wegen. Voor het sluiten van de fabriek was alles grondig schoongespoten. Het meeste water was netjes naar de putten weggelopen, maar een gedeelte verdween altijd onder de grote schuifdeuren, waar vroeger de melkbussen door naar binnen werden gebracht. Het water was op het binnenterrein in grote plassen bevroren. Toen Sara's vader 's middags de fabriek had gecontroleerd en terug liep naar huis, was hij uitgegleden. Hij was met zijn kop op de grond geslagen en daarna roerloos blijven liggen. Sara's moeder had voor het raam gestaan en had het zien gebeuren. Ze was onmiddellijk naar hem toe gehold. Hij was buiten bewustzijn. Ze had geprobeerd hem naar huis te slepen, maar dat was haar niet gelukt. Ze was naar de burens gelopen. Daar was de dokter gebeld en een half uur later was Sara's vader op weg naar het ziekenhuis in de dichtstbijzijnde stad. Godzijdank waren de wegen weer enigszins berijdbaar. Toen hij de ziekenwagen in ging, was Sara's vader nog steeds niet bijgekomen. Verder wisten de mensen die Peter gebeld had ook niets.

Peter had niet veel gezegd onder het telefoongesprek, alleen af en toe wat ja's en nee's. Nu had hij de telefoon neergelegd en hij draaide zich om naar Sara die achter hem in een stoel zat. Ze staarde hem met grote ogen aan.

'Weet je wat? Wisten ze wat?'

'Jawel,' zei Peter op bedrukte toon, 'maar het is niet leuk wat ik hoorde. Er is een ongeluk met je vader gebeurd. Hij is uitgegleden en gevallen.'

Het beetje kleur dat Sara weer op haar wangen had teruggekregen, trok op slag weg. Ze werd weer net zo wit als de eerste dag dat ze boven in bed had gelegen.

'Is..., is het erg?'

'Dat wisten ze nog niet. Je vader is voor onderzoek naar het ziekenhuis vervoerd. Wees maar flink, we zullen wel horen wat er precies aan de hand is. Maak je nou geen zorgen, het valt hopelijk allemaal wel mee.'

Peter was naast Sara op de leuning van de stoel gaan zitten en sloeg een arm om haar heen. Sara zat rechtop en doodstil. In haar ogen verschenen twee tranen die langzaam over haar wangen rolden.

'Toe nou, Sara, wacht nou even af.'

Peter herhaalde voortdurend in stilte: laat ze opbellen, laten ze nou toch snel iets laten horen!

Er ging een uur voorbij en nog een uur. Sara had zich nauwelijks bewogen. Ze zat doodstil voor zich uit te staren. Peter had geprobeerd haar wat af te leiden, maar ze reageerde nauwelijks. Peter wond zich steeds meer op. Als dat maar goed afliep. Dit zou net genoeg kunnen zijn om haar weer een behoorlijke terugslag te geven, juist nu het zo de goede kant met haar opging. Hij liep onrustig door de kamer heen en weer en wist ook niet wat hij moest doen.

De telefoon ging. Eindelijk. Sara schrok op. Peter deed drie grote stappen naar de telefoon. Hij nam op.

'Hallo, Peter Groe...'

'....'

Hij luisterde even.

'Gelukkig, ..., ja, ik geef haar.'

Peter draaide zich om naar Sara en lachte.

'Sara, kom eens hier, je moeder.'

Sara sprong naar de telefoon en drukte met twee handen de hoorn tegen haar oor.

'Mam?'

'Dag Saartje, dag kind, je hebt het al gehoord van papa, hè? Ik heb je niet durven opbellen voor ik iets meer wist. Ik wilde je niet bang maken. Ik dacht niet dat jullie nog zouden bellen vanavond, daarom heb ik het je niet eerder laten weten. Het valt gelukkig ontzettend mee. Het heeft lang geduurd voor hij weer bij bewustzijn kwam. De dokters hebben hem uitgebreid onderzocht. Hij heeft een hersenschudding en een gebroken arm. Oh, oh, ik was zo bang dat er iets verschrikkelijks met hem zou zijn. Net nu het met jou weer goed ging. Ik ben zo blij dat het nu allemaal toch goed is afgelopen.'

Sara hoorde haar moeder zachtjes snikken aan de ander kant van de telefoon.

'Mam, mam, huil nou niet, mam, toe.'

'Sara, Sara, ach, ach, 't is al weer over. Maak je maar niet ongerust. Ik kom zo snel mogelijk weer terug, maar ik wil nu nog wat bij je vader blijven. Ik kan hier een paar nachtjes bij tante Bep blijven slapen. Vind je het erg om nog even bij Peter te blijven? Het gaat toch wel goed met je? Ik vergeet het helemaal te vragen!'

'Ja mam, ik ben zo blij dat alles weer in orde is. Blijf jij maar lekker daar. Ik vind het prima om nog een tijdje hier te blijven bij Peter. Tenminste, als dat van hem mag. Ik geef hem wel even. Dag mam, geef je papa een kus van mij?'

Peter nam de telefoon van haar over en praatte nog even met Sara's moeder. Hij verzekerde haar dat het geen enkel probleem gaf als Sara nog een tijdje bij hem bleef. Ze moest maar net zo lang bij haar man blijven als ze nodig vond. Sara kon voorlopig blijven logeren.

'Zo, daar zitten we dan weer. Gaat het nu een beetje met je?' Sara glimlachte, maar niet erg overtuigend.'

'We zijn nog lang niet van elkaar af, Saartje.'

'Nee, gelukkig niet, vind ik tenminste. Het had alleen niet zó moeten gebeuren.'

'Daar is niets aan te doen. Laten we daar nu verder maar niet meer aan denken. Je moeder heeft beloofd iedere dag even op te bellen om te vertellen hoe het er mee staat.'

'Hé, ik geloof dat ik wat honger heb,' zei Sara, 'het is alwéér laat geworden vanavond.'

Peter voelde zich opgelucht. Als ze weer honger had, zou er niet veel aan de hand zijn. Gelukkig maar!

Hoofdstuk 12.

Al snel daarna waren ze naar bed gegaan. De doorstane emoties had beiden vermoeid gemaakt. De volgende morgen was even prachtig als de dag daarvoor. Weinig wind en veel zon over de besneeuwde velden. Sara had wel zin om naar buiten te gaan, maar van Peter mocht ze niet. Opdracht van de dokter: voorlopig binnen blijven. Liefst totdat hij haar zelf had onderzocht. Peter bracht een groot deel van de dag door met het verder sneeuwvrij maken van het oprijlaantje. Ook zijn auto, die nog van binnen vol met ingewaaide sneeuw lag, maakte hij verder schoon. Na enige keren proberen lukte het hem zelfs om de motor aan de praat te krijgen. Hij parkeerde de auto aan de zijkant van het huis.

Peter was moe van de hele dag buiten in de sneeuw werken. Hij ging tegelijk met Sara naar boven om vroeg naar bed te gaan. Sara was niet moe, integendeel. Dat de hele dag een beetje in huis rond lummelen begon haar stierlijk te vervelen. De boeken die ze kon lezen, had ze inmiddels wel gelezen. Ze had alle hoeken en gaatjes van het huis doorzocht. Ze was al twee keer op die ene dag door haar moeder gebeld en ze had twee keer zelf een vriendinnetje opgebeld. Daarna was ze daar echter maar mee opgehouden. Iedereen wilde precies weten hoe ze terecht was gekomen bij die meneer Groeningen. Ze deden net of ze van niets wisten, terwijl Sara iedere keer al snel doorhad, dat ze heus wel op de hoogte waren van wat er die bewuste middag in het dorp was gebeurd. Wat wilde je ook! Zo'n klein dorpje, waar iedereen bij iedereen op de koffie kwam. Vertel haar wat. Ze waren allang blij dat er iets was gebeurd waarover ze voorlopig weer konden babbelen. Toch moest ze steeds weer dat akelige verhaal doen en dat wilde ze niet. Ze konden de pot op! Dus belde ze niemand meer.

Sara had geen slaap. Ze was op haar knieën voor het raam gaan zitten en staarde uit over het witte land. De wind nam toe. Ze zag het en ze hoorde het. De lucht bleef echter min of meer onbedekt. De maan stond al hoog aan de hemel en verspreidde haar sprookjesachtige licht over het witte landschap. Het zag er onherbergzaam uit. Blij toe dat ze niet naar buiten hoefde. Sara huiverde. De kamer werd koud. De verwarming deed Peter 's nachts nog steeds op zijn allerlaagste stand, zodat de waterleiding net niet kon bevriezen. Haar dunne nachthemdje gaf niet veel bescherming tegen de kou. Sara schudde de betovering die het vreemd uitzierende landschap haar oplegde van zich af. Ze wreef over haar armen waarop kippenvel stond en dook diep weg onder de dekens. Ze voelde geen slaap. Met wijd open ogen lag ze in het duister te staren. Hoe zou papa zich nu voelen in zo'n groot ziekenhuis, op een zaal met allemaal vreemde mensen om zich heen. Haar moeder vertelde niet zoveel. Ze hield niet van de telefoon. Sara had alleen begrepen dat haar vader nauwelijks pijn had, maar dat hij er wel schoon genoeg van had om aldoor maar te moeten stilliggen. Sara kon zich dat goed voorstellen. Hetzelfde had

zij nu ze al zoveel dagen in huis had moeten blijven. Moeder had gezegd dat hij niet erg lang meer in het ziekenhuis zou hoeven blijven. Ze zouden overmorgen nog een keer foto's maken en als die goed zouden zijn, dan mocht hij naar huis. Sara zuchtte, dan zou het ook voor haar afgelopen zijn. Wat dagjes langer dan ze gisteren nog gedacht had, maar toch! Thuis zou het straks ook wel niet alles zijn. Vader moest voorlopig natuurlijk nog in bed blijven. Als hij er nu al genoeg van had om ziek te zijn, dan zou zijn humeur er in de loop van de tijd zeker niet beter op worden. En zichzelf? Wanneer zou de school weer beginnen? Wat was het vandaag? Zaterdag? Ja, zaterdag de tweede januari. Dan moest ze maandag weer beginnen. Zou ze er dan al weer bij zijn? Dat hing van de dokter af. Als ze nou deed of ze zich nog lang niet goed voelde, misschien scheelde dat weer een paar dagjes. Alhoewel, als ze thuis was dan moest ze altijd van alles doen in het huishouden. Waarschijnlijk was het dan toch leuker op school. Ach, ze zou wel zien. Ze kon er zelf toch niet veel aan doen. Hoe laat zou het zijn? Ze had de laatste tijd geen klok meer horen slaan. De wind! Sara stak haar kop onder de dekens. Ze hield niet van de wind. Het maakte haar onrustig. Toch was de wind niet zo erg hard. Af en toe slechts hoorde je een gierende uithaal, in de schoorsteen waarschijnlijk. En de heg op de scheiding met het erf van de buurvrouw, daarvan hoorde je de verdorde blaadjes die er nog aanhingen ritselen.

Sara was er niet zeker van, had ze nu geslapen of niet? Het was net of ze nog steeds aan de wind dacht. Had ze wel geslapen? Ze voelde zich zo warm. Maar waarom zou ze dan wakker geworden zijn? Sara draaide zich om. Een vaag gekraak deed haar de oren spitsen. Wat was dat? Daar was het opnieuw. Sara voelde haar huid samentrekken. Een koude rilling schoot over haar vel. Was dat de boom weer die kraakte? Nee, nu was het een ijzig gepiep gevolgd door een zachte klap. Sara zat rechtop. Dat was zeker geen boom die kraakte door de wind. Maar wat wel? Het kwam van buiten. Een raam of een luik dat los zat en heen en weer zwaaide? Op haar knieën gezeten gluurde Sara voorzichtig onder het gordijn door. Het was vast al een flink stuk later. De maan stond lager. De schaduwen die het gele, fletse licht wierp, waren veel langer. Sara's ogen moesten even wennen voor ze iets konden zien. Ze liet haar blik langzaam over de omgeving dwalen. Niets ongewoons te zien. Zeker toch een luik. Plotseling weer een harde krak. Ze wist het zeker. Dat was niet in huis, maar buiten! Ze hoorde heel goed waar het vandaan kwam. Ze zag het nu ook, met moeite, door die gekke schaduwen, maar ze zag het. Daar stond iemand, bij het huis van de buurvrouw. Het was moeilijk te zien, maar ze was er zeker van, absoluut. Daar, gebogen tegen het huis, was iemand iets aan het uitspoken. Dat zou de buurvrouw of de buurman toch niet zijn? Die zouden toch niet midden in de nacht in deze kou iets buiten gaan doen? Of wel? Misschien moesten ze alleen een luik vastzetten. Waarom was er dan geen licht aan in huis? Je ging toch niet in het donker staan knoeien als dat niet nodig was? Sara kreeg de bibbers toen ze besepte wat het wél was. Er probeerde iemand het buurhuis binnen te komen! Wat moest ze doen? Sara zat rechtop in bed. Ze kon toch zelf niet iets gaan doen? Peter waarschuwen! Snel maar zachtjes wierp ze de dekens van haar benen en gleeed uit bed. Peter waarschuwen, die wist wel wat ze moesten doen. De overloop op. In het duister vond ze met moeite de deurknop van Peters kamer, die ze zachtjes open deed. Ze sloop naar zijn bed en duwde hem tegen zijn schouder.

'Peter, hé, Peter,' fluisterde ze dringend.

Peter bewoog wat, maar werd niet wakker. Hij ademde hoorbaar.

'Peter, wordt wakker,' siste Sara en schudde wilder. Peter schoot overeind.

'Wat is er? Wie is dat?'

'Ssst,' siste Sara, 'niet doen!'

Ze duwde Peters hand weg die het knopje van het licht zocht.

'Sara, wat is er? Waarom slaap je niet?'

'Peter, doe zachtjes! Er is iemand buiten. Bij het huis van de burens.'

'Wat zeg je? In de sneeuw? Midden in de nacht?'

't Zijn denk ik inbrekers!' fluisterde Sara.

Met een zwaai kwamen Peters benen uit bed. Ze raakten met een smak één van Sara's armen, maar die lette er nauwelijks op.

'Inbrekers! Hier! Dat kan toch niet?'

'Wel waar, kijk maar. Het is er echt één!'

Peter sloop de overloop op, naar de kamer waar Sara in sliep. Hij staarde met één oog door een spleet in het gordijn.

'Zie je het?' vroeg Sara heel zachtjes maar heel dringend.

'Ik zie niets.'

'Vlak bij de hoek, naast de regenton. Kijk dan goed!'

'Nee, helemaal niets. Heb je het je niet verb.... Wacht...!'

Peters arm schoot uit en greep Sara bij haar schouders.

'Au!' zei ze zachtjes.

'Ssst, still! Nu zie ik het! Ja, daar staat iemand, met een soort stang. Een breekijzer lijkt het wel. Ja, ik kan het niet zo goed zien, maar het lijkt wel of hij het kelderraam aan het openbreken is.'

Peter trok zijn hoofd voor de kier in het gordijn vandaan. Hij keek Sara strak aan, zijn gezicht stond grimmig.

'Luister goed wat ik zeg! Jij belt de politie. Trek eerst een vest en sloffen aan. Zeg ze wat er hier aan de hand is. Zeg dat ze zo snel mogelijk iemand sturen. Twee oude mensen beroven! Ik ga naar buiten. Jij blijft binnen, hoor je. Je blijft beneden in de woonkamer. Je doet geen licht aan. Je gaat niet voor het raam kijken. Heb je dat begrepen? 't Is veel te gevaarlijk als iemand je zou zien!'

Sara knikte en zei nog eens zachtjes 'ja' erachter, omdat ze niet zeker wist of Peter haar knikken in het donker wel kon zien. Ze beefde van spanning en ook wel van de kou. Peter schoot zijn kamer in en kwam er weer uit met een trui en broek aan. Hij snelde met twee treden tegelijk de trap af naar de voordeur, trok een jack aan en stapte in zijn laarzen. Sara was inmiddels ook beneden aangeland.

'Je doet voor niemand open! Ik heb een sleutel. Gauw, ga nu bellen. Het nummer van de politie staat midden op het toestel. Schiet op!'

Terwijl Sara vanuit het halletje naar de woonkamer holde, deed Peter heel omzichtig de buitendeur open. Hij stak zijn hoofd om de hoek van de deur, keek rond, stapte toen zachtjes naar buiten en trok zonder enig geluid te maken de deur achter zich dicht.

Sara was zo nerveus dat ze tot twee keer toe een verkeerd nummer draaide en een vreemde tuter te horen kreeg. De derde maal ging het goed. Ze kreeg de rijkspolitie aan de lijn.

'Politie, meldkamer.'

'Met Sara Versteen. Zou u..., wilt u..., kunt u zo gauw mogelijk hier naar toe komen. Er wordt ingebroken bij de burens!'

'Kalm, kalm, meisje, zo komen we er niet. Hoe zei je dat je heette? Sara Versteen?, eh Sara Versteen..., wat was daar ook al weer mee? Oh ja, ik weet het weer! Ben jij dat meisje dat...?'

'Oh, agent, alstublieft, laat u gauw iemand komen. Er wordt hiernaast ingebroken!'

'Dit is toch geen grapje, jongedame. Pas op hoor!'

'Echt agent, heus, 't is geen grapje!'

'Wordt er bij jullie ingebroken?'

'Niet bij ons. Bij de burens! En ik zit niet thuis. Ik ben in het huis van Peter Groeningen!'

'Groeningen, ah daar, vlakbij boer Knodde, is 't niet?'

'Ja, daar zit ik.'

'Waar is die Peter dan? Waarom belt hij niet zelf op?'

'Die is naar buiten, mijnheer. Die is achter de dief aan!'

'Oké, meisje, blijf binnen, doe niets. Ik stuur een auto naar je toe. Maar, oh wee, als het loos alarm is, als je een grap uithaalt!'

'Echt, het is waar!'

'Oké, we komen eraan.'

'Dank u wel, meneer!'

Sara ging op de bank zitten en trok het vest nauwer om zich heen. Wat zou er nu buiten gebeuren? Zou ze niet even gluren? Maar Peter had het verboden! Sara zat zenuwachtig op haar nagels te bijten. Ze moest kijken! Het kon toch geen kwaad, als ze het voorzichtig deed. Sara sloop gebukt, ook al kon niemand haar door de gesloten gordijnen zien, naar het raam. Heel langzaam, heel voorzichtig, zonder onnodige bewegingen te maken, stak Sara haar hoofd onder het gordijn. Ze keek door het raam. In eerste instantie zag ze niets, daarna doemden de vormen langzaam voor haar op. Het buurhuis tekende zich af tegen de witte grond en de maanverlichte hemel. Ze hoorde niets, alleen het geritsel van de wind door de hardbevoren struiken. Opeens verscheen er een schim vanachter het buurhuis. Zo snel als mogelijk was in de dikke sneeuw kwam de figuur op het huis toe. Gelukkig, Sara haalde verlicht adem, het was Peter. Snel liep ze naar de bank en liet zich erop vallen. Enkele seconden later hoorde ze hoe de sleutel in het slot van de buitendeur werd gestoken. Peter kwam op zijn laarzen de woonkamer binnen. Waar hij liep verschenen natte plekken op de houten vloer. Hier en daar liet hij brokjes witte sneeuw achter.

'Hij is weg, hij merkte me op toen ik halverwege was en sloeg onmiddellijk op de vlucht.' Peter hijgde hard. 'Heb je de politie gebeld?'

'Ja, ze komen eraan.'

'Doe het licht hier maar weer aan. Ik moet een hamer en wat spijkers hebben, dan kan ik een stuk hout voor het kapotte raam spijkeren, en zet jij de verwarming maar aan, het is hier stervens koud.'

Peter verdween. Sara stond direct weer voor het raam, ze voelde geen kou. Bij de burens was nu licht aan. Sara zocht naar het lichtknopje. Ze vond het vlak naast de gangdeur en draaide het om. Een kleine lamp sprong aan, voldoende om de kamer een beetje te verlichten. Sara schoof het gordijn een stukje open. Door de weerkaatsing van de lamp achter haar kon ze buiten helemaal niets zien. Ze hoorde hamerslagen. Sara trok het gordijn weer dicht achter haar hoofd. Nu kon ze wel zien in het donker. Ze zag Peter timmeren bij het geforceerde raam. In de opening van de deur van het buurhuis stond de buurvrouw. Ze zag nu ook dat er een agent bij stond. Dat hadden ze snel gedaan en stil, Sara had niets gehoord. Peter was slechts een paar minuten bezig. Hij werd geholpen door de agent. Daarna kwam er nog een agent bij en de drie mannen verdwenen gezamenlijk in het buurhuis. De buurvrouw sloot de deur. Prompt daarop rinkelde de telefoon. Sara aarzelde, zou ze hem opnemen? Wat moest ze anders.

'Met het huis van Peter Groeningen.'

'Dag, huis, met Peter zelf.'

'Oh, hallo, waarom kom je niet?'

'Even de buurman en de buurvrouw gerust stellen. Je mag wel vast gaan slapen als je dat wilt? Maar je mag ook opblijven, hoor, dan kom ik je zo alles vertellen.'

'Natuurlijk blijf ik wachten, wat denk je wel!' zei Sara verontwaardigd, 'ik heb het tenslotte allemaal ontdekt!'

'Oké, met vijf minuutjes ben ik bij je. Wil je vast een flinke ketel water opzetten? Tot zo.'
'Tot zo.'

Het duurde inderdaad niet veel langer dan vijf minuten voordat Sara de deur bij de burens weer open zag gaan. Peter en de twee agenten namen afscheid van de buurvrouw en strompelden door de sneeuw op Sara toe.

Nadat Peter thee had gemaakt voor Sara en voor zichzelf en koffie voor de beide agenten, vertelde hij wat er gebeurd was.

'Ik heb net bij de buurvrouw alles heel in het kort verteld. Ik zal het nu wat uitgebreider doen, hoewel er niet zo erg veel te vertellen is. Ik ging naar buiten toen jij, Sara, me gewaarschuwd had. Heel voorzichtig sloop ik, half gebukt, naar het buurhuis. Ik probeerde ieder gerucht te vermijden. Dat ging goed tot ik opeens op een tak trapte die half verborgen onder de sneeuw lag. Het geluid waarmee de tak doormidden brak werd door de inbreker gehoord. Hij was net bezig zich door het opengebroken raam naar binnen te werken. De man schrok op, zag mij, gooide het breekijzer weg en sloeg op de vlucht. Ik ging er achteraan, maar hij was mij een stuk voor. Hij kon zich bovendien een stuk sneller voortbewegen, daardoor was hij veel eerder bij de schoongeveegde weg. Toen ik die bereikte was de man al in geen velden of wegen meer te bekennen. Hij is vast een stuk de weg afgerend en daarna opnieuw het besneeuwde veld ingegaan. Omdat ik had gemerkt dat hij daarin veel sneller vooruit kon komen dan ikzelf, ben ik hem maar niet verder achterna gegaan.'

'Dat kan wel kloppen,' zei een van de agenten, 'als het tenminste inderdaad Willem de Bruin was. Die is een stuk lichter dan dat u bent.'

'Ken jij die inbreker dan?' vroeg Sara verbaasd aan Peter.

'Ja, ik dacht dat ik hem herkende. Ik weet het haast wel zeker. Willem de Bruin, da's een vreemde knul. Nou zegt dat natuurlijk niets, maar volgens mij was hij het wel. Zal ik zijn ouders opbellen, agent?'

'Nee, laat ons dat maar doen. Dat is wat officiëler en als hij het niet mocht zijn, dan kijken ze u er tenminste niet op aan,' antwoordde de oudste agent, 'het is ons werk, nietwaar? Mag ik uw telefoon even gebruiken?'

'Ga uw gang,' zei Peter en wees waar de telefoon stond. De agent telefoneerde met zijn rug naar de rest van het gezelschap. Geen van hen kon precies verstaan wat er door de telefoon werd besproken. Peter vertelde intussen aan Sara wie Willem de Bruin was. Hij woonde niet ver uit de buurt op de boerderij van zijn ouders. Willem was wat vreemd. Hij had op school slecht mee kunnen komen. Zijn ouders hadden hem meer dan eens laten onderzoeken en hij was op een speciale school geplaatst. Daar was het veel beter gegaan. De jongen was zeker niet gek, maar helemaal zoals de anderen was hij toch ook weer niet. Het was een vriendelijke, zachtmoedige jongen, meestal tenminste. Af en toe kon hij verschrikkelijke woedeaanvallen krijgen, vooral als hij dacht dat hij oneerlijk behandeld werd. Hij liep ook nogal eens van huis weg, maar tot nu toe had de politie hem altijd na een paar dagen teruggebracht. Eén keer met een groot bedrag aan geld in zijn zak. Waarschijnlijk gestolen, maar de politie had nooit kunnen ontdekken, waar dat gebeurd was. De laatste maanden was er niets voorgevallen. De jongen had gewoon, kalm en rustig, zijn werk op de boerderij gedaan, voor zover Peter dan wist.

'Hij is weg,' zei de agent, terwijl hij de telefoon neerlegde. 'Ze wisten van niets, maar hij ligt niet in zijn bed volgens zijn ouders. We gaan daar nu even naar toe. Hopelijk komt hij vannacht weer naar huis. Met dit weer 's nachts buiten, da's niks gedaan, voor hem niet en voor ons ook niet.'

'Gaat u hem niet zoeken?' vroeg Sara verbaasd.

'Nee hoor, die jongen zal geen vlieg kwaad doen. En waar zouden we in godsnaam

moeten zoeken? In het donker, in de sneeuw, in het bos? Dat is de bekende speld in de hooiberg. We kunnen op z'n vroegst morgenochtend bekijken of we hem moeten gaan opsporen. We gaan nu naar zijn ouders. Vermoedelijk komt hij daar wel naar toe met die kou. Gaan jullie maar rustig naar bed. Die jongen komt heus niet terug.'

De agent gluurde tussen de gordijnen door.

'Uw burens zijn ook al weer naar hun bed, zo te zien. Sluit alles goed af en doe dan hetzelfde. Het is al bijna half drie. Wij gaan er vandoor. Bedankt voor de koffie en morgen komen we weer langs. Dan mag jij ook je verhaal vertellen, jongedame. Hoe je het ontdekt hebt, bedoel ik, slaap lekker.'

Peter liet de beide agenten uit. Sara keek achter het raam toe. Ze zag ze over het smalle, door Peter in de sneeuw uitgeschepte oprijlaantje naar hun auto lopen. Peter kwam terug in de kamer.

'Zo, dat hebben we weer gehad. Gelukkig is er niets gebeurd. Je weet toch maar nooit hoe het was afgelopen als de buurman of de buurvrouw die jongen in het holst van de nacht in het huis had aangetroffen. Als iemand in paniek raakt of zich bedreigd voelt, dan weet je maar nooit. 't Is dat zowel de buurvrouw als de buurman wat dovig zijn, anders was hij al veel eerder ontdekt met al het lawaai dat hij maakte. Bij ons zou dat denk ik nooit hebben kunnen gebeuren. We zouden al veel eerder wakker geworden zijn, dat zag je aan jezelf. Voor alle zekerheid zal ik toch maar even kijken of alle ramen en deuren goed zijn afgesloten, da's misschien beter voor onze gemoedsrust. Ik ben er toch wat zenuwachtig van geworden, al die toestanden.'

'Verdwaalt die Willem nou niet in de nacht? 't Is ook nog zo verschrikkelijk koud buiten. Gaat dat wel goed?'

'Jawel, die jongen kent de buurt als zijn broekzak. Hij zal zich heus wel redden, maak je daarover maar geen zorgen.'

Peter ging alle ramen deuren langs om te voelen of ze goed gesloten waren, daarna deed hij de lichten in de kamer uit. Achter elkaar liepen Peter en Sara de trap op naar boven. 'Welterusten,' zeiden ze tegen elkaar en ze verdwenen elk in hun eigen slaapkamer. Voor alle zekerheid liet Sara een kiertje van haar kamerdeur open.

Aanvankelijk deed Sara verschrikkelijk haar best om in slaap te komen. Het lukte niet. Hoe meer ze eraan dacht, dat ze wilde inslapen, hoe wakkerder ze werd. Op het laatst leek het wel of ze haar ogen in het geheel niet meer dicht kon houden. Ze keek rond in de diepdonkere kamer. Slechts vaag waren allerlei vormen te onderscheiden. Ze voelde zich onrustig. Het was net of ze allerlei geluiden hoorde. Ze wist dat het niks was, gekraak van houten balken in het huis, geritsel van takken, de wind om de hoeken van het dak en soms geluid dat alleen in haar verbeelding bestond. Ze wist dat het niks was, maar ze werd er toch bangig door. Tenslotte stond ze maar op om wat water te gaan drinken en een plas te doen. Op de terugweg naar haar kamer hoorde ze bij Peter uit de slaapkamer een regelmatig en diep geronk komen. Die sliep lekker. Ze was een beetje jaloers. Terug in haar kamer keek ze nog even onder het gordijn door. De maan was nu weg. Het was pikzwart. Sara kon niets meer onderscheiden. Brrr, gelukkig was ze binnen. Het was hier wel koud, maar ze voelde zich toch beschermd. Ze dook onder het dekbed en schurkte zich een paar keer flink heen en weer om sneller warm te worden. Ze trok haar knieën tot onder haar kin en sloeg haar armen er omheen. Ze voelde zich al warm worden. Zo was het beter.

Sara lag stil in bed, warm en wat rustiger, maar in slaap vallen, ho maar. Ze moest aan van alles denken. Steeds kwam er weer wat nieuws in haar gedachten naar boven. Geen nare dingen, maar ze kon ze niet van zich afzetten. Ze viel niet in slaap. En plotseling! Sara schoot recht overeind! Dat was weer een ander geluid dan de geluiden waar ze net

een beetje aan gewend was. Precies zoals eerder met die man buiten hoorde ze onmiddellijk dat het geen gewoon geluid was. Zou ze naar Peter gaan? Hem waarschuwen? Ze durfde niet goed, hij zou haar uitlachen. Zoiets kon niet twee maal op een avond gebeuren. Het was nu ook weer stil. Sara wilde, weliswaar niet gerust, toch maar gaan liggen, toen ze het geluid opnieuw hoorde. Ze voelde het vel op haar lijf samentrekken. Met haar ogen probeerde ze door het duister heen te kijken. Dat geluid leek wel op het kleppen van de brievenbus als iemand er iets ingooide. Maar wie zou er in godsnaam midden in de nacht iets in de brievenbus gaan gooien? Moest ze Peter waarschuwen? Als ze het geluid nog eens hoorde zou ze naar hem toe gaan. Heel zachtjes glipte Sara haar bed uit. Ze had het al ijskoud van angst, maar toch merkte ze dat het nu wel heel koud in huis was geworden. Op haar tenen en heel voorzichtig om nergens tegenaan te lopen, het was pikdonker in de kamer, sloop Sara naar de deur. Na haar tochtje naar de w.c. had ze hem helemaal gesloten. Nu deed ze hem open. Heel langzaam, een kiertje, dan kon ze beter luisteren of het geluid zich opnieuw liet horen. Nog wat verder open, zodat ze heel voorzichtig op de gang en de trap kon kijken. Een vage golf van weemakende stank rolde de kamer in. Benzine wist ze onmiddellijk! De smerige stank die ze in de auto rook als haar vader net had getankt. Hoe kwam die stank in huis terecht? Ze had het nog niet eerder hier binnen geroken. Sara stak haar hoofd om de hoek van de deur. Heel langzaam, want ze was bang! In het trapgat hing een vreemd schijnsel. Op het plafond erboven bewogen grillige schaduwen. Eén moment dacht Sara: ik weet wat dit betekent, maar ik kan er niet opkomen! Toen rook ze ook de lucht van geschroeid hout en onmiddellijk schoot het door haar heen wat er aan de hand was.

'Peter!' gilte ze in paniek, 'Peter!'

De deur vloog open. Peter stond op de drempel, in een shirt, een trui in de hand. Hij begreep meteen wat er was. Hij schoot op Sara toe die bevend en wankelend in de deuropening was blijven staan. Ze gilte! Hij sleepte haar de kamer in, sloeg een vest dat op de grond lag om haar heen en legde een deken daarover. Zelf trok hij zijn trui aan. Hij greep de sokken van Sara, die op de stoel lagen. Met een arm om haar schouder trok hij Sara mee naar de gang. Sara probeerde zich los te rukken. Snikken schoten uit haar keel. Ze wilde niet naar de gang. Peter hield haar stevig vast en ze kon niet los komen. Op de overloop keek Peter over de kleine balustrade het trapgat in. Beneden zag hij vlammen. Die kant konden ze niet op. Hij sleurde Sara mee naar zijn eigen kamer. Met een trap van zijn voet smeed hij de deur achter zich dicht en met grote stappen liep hij op het raam toe. Hij trok het met kracht open en boog zich naar buiten. Hij kwam terug en trok Sara, die stokstijf midden in de kamer was blijven staan op de plaats waar hij haar had losgelaten, naar het raam. Een ijskoude windvlaag kwam naar binnen.

'Schiet op! Buiten staat m'n auto. Je kan je er zo op laten zakken. Ik houd je handen vast.'

'Nee, nee!' gilte Sara.

Peter gaf haar een klap in haar gezicht.

'Hou op! Wees stil! Er gebeurt niets! Ik zorg dat er niets gebeurt met je.'

Meteen pakte hij haar bij haar middel en tilde haar op de vensterbank. Schrijlings zittend in het raam liet hij Sara vervolgens, met zijn handen onder haar oksels, zakken tot haar voeten het dak van de auto raakten. Hij liet haar los en verdween weer in de kamer. Met een zwaai vlogen een broek, schoenen en nog twee dekens naar buiten. Peter kwam er achteraan. Hij sprong naast Sara op het dak van de auto. Daarna sprong hij eraf en sleurde Sara aan haar middel met zich mee. De ijzige kou aan haar voeten deed haar een moment ophouden met snikken en naar adem happen. Peter had een deken gegrepen en wierp die om Sara heen. Hij trok zelf de broek en de schoenen aan.

De andere deken sloeg hij om zijn schouders. Met Sara in zijn armen liep hij moeizaam door de sneeuw naar de andere zijde van het huis en verder naar het buurhuis. Door de ramen, waarvoor de gordijnen nog dicht waren, zag hij, als hij omkeek, vaag het schijnsel van de vlammen.

Alles ging verschrikkelijk snel. Sara bemerkte er maar een klein gedeelte van. De buurvrouw deed geschrokken open en liet hen binnen. Peter belde de brandweer en de boerderij van Knodde. Buurvrouw, buurman en Sara moesten hier snel weg. Met die felle wind was het, heel goed mogelijk dat het vuur naar het andere huis zou overslaan. Gelukkig was Jan, de knecht van Knodde, al op. Hij wilde net gaan melken. Hij beloofde met een noodgang te hulp te komen. De buurvrouw en de buurman kleedden zich snel aan, terwijl Sara met nietsziende blik en tranen op haar wangen op een keukenstoel zat. Het was haar allemaal teveel geworden. Ze hielp niet mee toen Peter een paar veel te grote sokken om haar voeten deed. Zelf verwisselde hij zijn doorweekte schoenen voor het paar laarzen van de buurman dat in de bijkeuken stond. De wakker geschrokken kippen maakten een hels kabaal. Peter ging naar buiten en holde zo goed als dat mogelijk was naar het brandende huis. Jan, de knecht, stopte met piepende remmen zijn auto, daarbij een vervaarlijk stuk op de gladde weg doorglijdend. Hij strompelde vanaf de andere kant op het huis toe. De wind was het laatste uur sterk in kracht toegenomen. Aan de voorkant sloegen de vlammen door de deur naar buiten. Wolken rook stegen op uit het huis. Vonken vlogen in de richting van het buurhuis.

'Proberen we te blussen?' vroeg Jan.

'Ik heb de brandweer al gewaarschuwd! Ik hoop dat ze snel komen, maar ik weet niet hoelang het duurt voor ze iedereen uit hun bed hebben. Eerst moeten die mensen hiernaast weg. Dat kind is ziek, die twee mensen zijn oud. Door al die sneeuw op het dak is de kans dat de vlammen overslaan niet zo erg groot, maar je weet maar nooit. Ga mee!'

Ze worstelden zich terug naar het buurhuis. De wind joeg grote wolken rook, waarin vonken rondvlogen, met hen mee. Eerst hielpen ze de buurman en zijn vrouw naar de auto van Jan. Peter moest de buurman dragen. Zijn slechte been hinderde hem teveel om in de sneeuw vooruit te kunnen komen. Daarna haalde Peter Sara op. Aan haar voeten had ze twee veel te grote klompen van de buurvrouw. Bij de auto aangekomen, wilde Peter haar voorin naast Jan zetten.

'Nee, ik wil niet weg! Laat me niet alleen gaan! Blijf bij me, ik ben zo bang!'

Sara snikte het plotseling weer uit. Peter sloeg zijn arm om haar heen.

'Alsjeblieft, Sara, er kan niks meer gebeuren. Jan neemt je mee naar de boerderij. Hij zal op je letten. Ik moet proberen of ik nog wat kan redden uit het huis. Buurvrouw zit ook in de auto. Ga maar mee met Jan, hij zal zorgen dat er niets meer gebeurt.'

Hysterisch gilde Sara: 'Nee! Nee! Ik ben zo bang! Laat me niet meer alleen! Blijf toch bij me!'

Jan probeerde Sara voorzichtig in de auto te duwen.

'Kalm dan, 't is allemaal voorbij. Er gebeurt niks meer. Op de boerderij is het warm en veilig.'

'Peter, laat me niet gaan!'

Peter keek naar haar. Hij sloeg ook zijn andere arm om haar heen en Sara drukte haar betraande gezicht in zijn jas.

'Stil maar, Saartje, ik ga wel mee. Wees maar niet bang. Ik laat de boel hier maar fikken. Kom maar, ik help je wel.'

'Moeten we niet kijken of we er nog wat uit kunnen halen,' vroeg Jan verbaasd?

'Nee, laat maar, we brengen eest Sara weg. Ik denk dat ze helemaal de kluts kwijt raakt als ik haar nu weg stuur. Ze heeft de laatste tijd genoeg te verduren gehad en veel te

redden valt er toch niet meer.'

Met zijn arm nog steeds om haar heen zette hij Sara in de auto van Jan. In de verte zagen ze het schijnsel van een blauw zwaailicht, dat snel naderbij kwam.

'Daar zijn ze! Dat is de brandweer. Gelukkig. Wie weet wat ze nog kunnen uitrusten. Ga jij maar, Peter. Ik blijf ze wel opwachten hier. De baas en zijn vrouw wachten op de boerderij.'

Jan duwde ze zowat de auto in. Peter ging voorin zitten. Met één hand de hand van Sara vasthouden, startte hij de auto en reed langzaam weg. De vlammen achter hem wierpen een spookachtige schaduw vooruit. Sara's lijf schokte van het snikken. Buurvrouw achterin boog zich voorover.

'Kom kind, probeer flink te zijn, het is voorbij.'

Ze streek Sara over haar haar, maar het meisje was niet tot bedaren te brengen. Binnen enkele minuten bereikten ze de boerderij waar vrouw Knodde in de deuropening op hen wachtte. Pas toen ze in de keuken zat, kwam Sara wat tot rust. Even later kon Peter weer vertrekken, terug naar het brandende huis. Hij had Sara eerste stellig moeten beloven dat hij snel terug zou komen. Vrijwel direct nadat hij weg was, viel Sara van uitputting met haar hoofd tegen de schouder van de buurvrouw in een diepe slaap.

Hoofdstuk 13.

Om twaalf uur de volgende middag was Sara wakker geworden. De dokter was bij haar geweest en had haar onderzocht. In zijn auto was Sara naar haar eigen huis in het dorp gebracht. Haar moeder was ook aangekomen. Met een taxi was ze onmiddellijk nadat ze het nieuws had gehoord uit de stad naar huis gereden. Sara's vader lag nog in het ziekenhuis, maar die was voldoende hersteld om enige tijd alleen gelaten te worden. Sara had haar nu het hardste nodig. Sara sliep veel de eerste dagen thuis. Af en toe kreeg ze zonder enige aanleiding snikbuien. Het was een droevig huishoudentje. Peter kwam soms langs. De brandweer had het grootste deel van het huis kunnen redden. De hal beneden, de trap, de keuken en een deel van de woonkamer waren volledig uitgebrand. De meubels in de overige kamers waren volstrekt waardeloos geworden door de rook en het bluswater. Boven was het een gigantische puinhoop. Alles was zwart en voor een deel kletsnat. Maar, had Peter gezegd, de sneeuw op de zolder hoefde hij er tenminste niet meer af te scheppen. Door de hitte was de sneeuw gesmolten. Gelukkig waren de belangrijkste papieren die hij nodig had om zijn studie af te maken wonder boven wonder gered. Ze waren nat en een beetje geblakerd, maar nog bruikbaar.

'En waardoor is die brand nu begonnen?' vroeg Sara, die bleekjes naast Peter op de bank zat.

Haar moeder zat tegenover hen en luisterde mee, maar ze zei nauwelijks iets.

'De brandweercommandant had al direct in de gaten, dat de brand was aangestoken. De geur van benzine wees daar duidelijk op. De politie, die ook gewaarschuwd was, kwam onderweg langs de straatweg Willem de Bruin tegen, weet je wel? Ze moesten hem toch hebben voor die inbraak, dus ze namen hem meteen mee. Toen ze bij mijn huis aankwamen, waar de brand inmiddels al zo goed als geblust was, begon Willem allemaal vreemde, verwarde verhalen te vertellen. Die jongen was compleet over zijn toeren. Ze begrepen al snel dat hij degene was geweest, die de benzine door de

brievenbus had gegooid en daarna had aangestoken door brandende lucifers er achteraan te gooien.'

Sara huiverde weer toen ze eraan terug dacht.

'Maar waarom heeft hij het dan gedaan?'

'Het was een soort wraak. Hij was woedend op mij, dat ik hem had weggejaagd bij die inbraak. Waarom hij aan het inbreken was? Hij zei dat ze heel rijk waren bij de buurman. Dat er tientallen aardappelzakken met gouden munten in de kelder zouden staan. Waar hij dat vandaan heeft, mag joost weten. Met die brand wilde hij me alleen maar schrik aanjagen. Hij had er helemaal geen idee van, dat het hele huis zou zijn afgebrand als de brandweer niet zo snel zou zijn gearriveerd. En bovendien, dat er god-weet-wat met ons gebeurd zou zijn als jij niet zo snel wakker zou zijn geworden.'

Sara glimlachte zonder veel overtuiging.

'Wat gebeurt er nou met die man, die Willem? Hij zal wel heel wat jaren de gevangenis in gaan, denk je niet?'

'Nee, dat denk ik niet,' antwoordde Peter, 'Willem is geen misdadiger. Hij is ziek. Niet een beetje griep of zo, maar ziek in zijn hoofd. Hij hoort niet in de gevangenis, maar in een ziekenhuis waar ze hem kunnen behandelen, waar ze hem kunnen verplegen en kunnen proberen er voor te zorgen dat hij dit soort dingen niet meer doet. Het heeft weinig zin om hem in de gevangenis te stoppen, daar zal hij niet door veranderen. Begrijp je dat?'

'Wil je dan niet dat hij gestraft wordt?' vroeg Sara een beetje verbaasd.

'Ik? Ik niet, hoor. In het begin was ik ontzettend boos op die jongen en hij zal heus niet m'n beste vriend worden, maar wat heb ik er aan als ze hem heel lang in de gevangenis stoppen. Die brand, dat is toch gebeurd en je draait het niet meer terug door hem te straffen. Hij schiet er zelf ook niets mee op. Hij beseft niet eens goed, wat hij gedaan heeft. Hij zou dus ook niet begrijpen waarom hij gestraft zou worden.'

'Oh,' zei Sara. Helemaal begreep ze het nog niet.

'Wat ga je nu doen? Waar ga jij wonen? Je kan voorlopig zeker niet meer in je huis?'

'Tja,' zei Peter wat aarzelend, 'ik had het je nu nog niet willen zeggen. Ik had er nog even mee willen wachten tot je wat beter zou zijn, maar ja, nu je er zelf naar vraagt. Ik heb je toch verteld van die baan in Amsterdam. Ik heb vanmorgen opgebeld om ze te vertellen dat ik bij ze kom werken. Over een maand ben ik afgestudeerd en een maand later kan ik daar dan beginnen.'

Sara keek hem met opengesperde ogen aan.

'En... ga je daar dan ook wonen?'

'Ja, dat moet wel. Het is te ver om iedere dag heen en weer te reizen. Het huis wordt wel herbouwd met het geld van de verzekering, maar dat zal een hele tijd duren. Boer Knodde zal het daarna wel aan iemand anders verhuren. Hij heeft me beloofd dat er altijd een kamer op de boerderij voor me klaar staat als ik zo af en toe eens terug kom.'

Sara zei niets meer. Ze zat naar de grond te kijken. Haar handen friemelden nerveus met de rand van haar trui.

'Begrijp je het een beetje, Saartje. Ik moest een beslissing nemen. Door die brand werd het wat makkelijker voor me. Voorlopig zou ik toch mijn huis uit moeten. Dus dan maar meteen radicaal. Ik heb nu een baan, dat is ook belangrijk voor mij.'

Tranen drupten uit Sara's ogen. Peter sloeg een arm om haar schouder en trok haar tegen zich aan. Sara's moeder tegenover hen bekeek het tafereeltje wat bevreemd aan. Ze begreep niet dat Sara daar zo'n verdriet om had. Peter was een aardige jongen, maar zo goed kende Sara hem nou ook weer niet. Twee weken geleden hadden ze elkaar voor het eerst gezien en een succes was dat nu ook niet direct geweest. Ze begreep het niet helemaal, maar ze durfde hen niet te storen. Ze hadden samen natuurlijk wel het

een en ander meegemaakt, zo'n brand ging je niet in je kouwe kleren zitten. Medelijdend keek ze haar dochtertje aan, dat zachtjes snikte.

'Hier,' zie Peter en gaf haar een zakdoek, 'droog je tranen af. Je kan wel als brandspuit bij de brandweer gaan.'

Sara lachte heel flauwtjes.

'Weet je, de eerste twee maanden blijf ik nog bij Knodde op de boerderij. Over een maand krijg ik veel vrije tijd. Dan kunnen we er samen op uit trekken. De buurvrouw vroeg trouwens al wanneer je langs kwam. En ook als ik in Amsterdam zit, kom ik regelmatig terug. Dacht je dat ik zonder dit mooie land kon leven? Ben je mal. Bovendien kom je natuurlijk af en toe bij me logeren, dan zal ik je eens een echte grote stad laten zien.'

Sara knikte, maar blij voelde ze zich heus niet. Mensen die weggingen; een korte tijd schreef je ze, af en toe zag je ze, maar meestal hield dat na verloop van tijd toch op. Ze zag het aan haar vriendjes en vriendinnetjes die verhuisd waren. Zou het met Peter niet net zo gaan?

'Hé, meid, we zijn toch vrienden?' zei Peter en gaf haar een zacht stompje tegen haar schouder, 'die moeten er toch tegen kunnen als ze elkaar een tijdje niet meer zien. Het gaat heus niet over. Dan was het ook voorbij gegaan als je bij elkaar in de buurt bleef wonen. We zijn geen kleine kindertjes meer, niet waar? Hup, lach maar een beetje. Voorlopig ben ik nog genoeg in het dorp en wat daarna gebeurt, dat ligt voor een groot deel aan onszelf.'

Sara keek hem nog eens aan. Hij lachte naar haar. In zijn ogen stonden pretlichtjes.

'Je komt me gewoon af en toe eens op je bezem opzoeken, heksje,' zei hij.

Sara moest glimlachen toen ze terug dacht aan die oudejaarsmiddag en -avond. Wat had ze toen genoten.

'Zo is het beter,' zei Peter, 'kom op, meid!'

Ze praatten nog wat met z'n drieën. Na korte tijd stond Peter op en nam afscheid van Sara's moeder. Sara zelf liep mee naar de voordeur. Ze zeiden niets tegen elkaar totdat Peter zijn jack aan had.

'Zijn we echt vrienden?' vroeg Sara bedeesd, 'of ben je me vergeten zo gauw je uit het dorp vandaan bent?'

'We zijn echt vrienden, Sara,' zei Peter, hij keek haar recht in haar ogen, 'geloof me, 't is heus waar. Geloof je me?'

'Ja,' zei Sara, 'ik geloof je.'

'Kop op, meid! Hou je haaks, probeer een beetje vrolijk te zijn, dan ben je het snelst weer helemaal opgeknapt, dan kunnen we er samen eens op uit. Afgesproken?'

Sara knikte. Peter boog zich voorover en gaf Sara een kus op haar wang. Sara gaf hem een kus terug. Peter opende de deur.

'Tot ziens, Saartje, ik kom gauw weer eens kijken hoe je het maakt.'

'Tot ziens, Peter,' zei Sara, 'tot ziens!'

Ze keek Peter na die in zijn auto stapte. Met één hand uit het raam zwaaiend, reed hij weg. Sara, in de deuropening staande, keek hem na. Met opgeheven hand wuifde ze naar de weggrijdende auto. De wagen reed de weg af. De sneeuw lag nog steeds in een dikke laag langs de randen. Het mooie witte was er echter wel af. De auto verdween achter een paar bomen en Sara kon enkel nog de motor horen. Ze zuchtte diep, draaide zich om en sloot de deur.

* * * * *